

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΡΩΤΑ ΨΕΥΣ

ΦΑΜΑ

СМЪРТ КРАЙ
ЛАГО МАДЖОРЕ

Джеймс Хадли Чейс

Смърт край Лаго Маджоре

ПЪРВА ГЛАВА

Изнязаха се от автобуса: всичките двадесет и двама – повечето пълни жени на средна възраст и няколко възрастни мъже. Застанаха скупчени, зяпнали към катедралата с нейните сто тридесет и пет островърхи кулички, две хиляди двеста четиридесет и пет статуи и имаха толкова интелигентен вид, колкото стадо овце.

Само един поглед към тази група беше достатъчен да познаеш кои са британци и кои – американци. Британските туристи изглеждаха високомерни, тъй като и в собствената си страна имаха подобни старини, докато американците бяха направо същисани и с трескава бързина, без ни най-малко смущение, започнаха да вадят фотоапаратите си.

– Това е моята група, моята Гетсиманска градина – процеди Умберто през зъби. – Какво стадо! Още преди да наместят дебелиите си задници отново в автобуса, вече ще са забравили всяка дума, която съм им казал. А утре въобще няма да си спомнят как изглежда катедралата.

– Съчувствувам ти – казах аз. – Човек с твоите способности не бива да си губи времето с подобно стадо. За да ти покажа колко добър приятел съм, ще ги взема вместо теб.

– Ти? – изсмя се Умберто презрително. – Какво знаеш ти за катедралата? Направи ми услугата да изчезнеш. Или с удоволствие ще ти счупя крака.

Той нагласи островърхата си шапка с надпис „Правоспособен гид“, пристегна изтърканата си вратовръзка и наперено се отправи към групата туристи, лепна фалшива усмивка на продълговатото си лице с остри, докато с лявата ръка закриваше голямото мазно петно на сакото си.

На паркинга спря друг автобус, от него се изсипа още една тълпа туристи.

– А това е моята група – каза Филшто, като изгаси цигарата си и внимателно прибра фасата в шапката си.

– Той ми се ухили. – Какъв отбор безмозъчни чудовища!

Но пък и каква половинчасова скука възнамерявам да им предложа! Ако този глупак Умберто не побърза, ще се наложи да се състезавам с шумното му бръщолевене.

Хванах го за ръката.

– Ей, почакай. Тази сутрин не изглеждаш добре. Ти и аз, Филипо, винаги сме били добри приятели. Защо не си починеш на сянка и не ме

оставиш да разведе тези слабоумни из катедралата вместо теб? С удоволствие ще ти спестя безпокойството срещу една малка сума от петстотин лири, а всички бакшиши, естествено, ще бъдат твои.

– Разкарай се, крадец такъв – каза Филипо, издърпвайки ръката си. – С най-голямо удоволствие ще ти прережа гърлото. А едно прерязано гърло е сигурен лек срещу завистта.

– Защо си въобразяваш, че ти завиждам? – запитах, гледайки го навъсено. – Погледни се. Ризата ти е мръсна, на самото ти има дупка. Не изглеждаш по-добре от скитник. Сериозно ли си мислиш, че можеш да станеш предмет на завист?

– По-добре ризата ти да е мръсна, отколкото въобще да нямаш риза – ухили се Филипо, – по-прилично е да имаш дупка на самото, вместо на панталоните. Погледни себе си, преди да говориш за другите.

Наблюдавах го как пое групата и тогава крадешком вгледах маншетите на ризата си. Бяха чисти, макар и поразръфани. Обувките ми ме безпокояха повече от дрехите. Тази сутрин им бях направил чифт нови токове от парче дебел картон, което откраднах от хазайката си. Но знаех, че първият дъждовен ден ще ме принуди да не излизам на улицата и така щях да се лиша оскъдният си доход. Ако не заемех отново пари, скоро нямаше да мога да си купя нови обувки.

Ако бях италианец, а не американец, нямаше да е трудно да стана правоспособен гид. Но като американец, не можех да получа необходимото разрешително.

Разликата между правоспособен и неправоспособен, гид е значителна. Системата е следната: туристическите агенции имат свой собствен екскурзовод, който придружава натоварения с туристи автобус. Работата на екскурзовода е да развежда туристите в различни градове, да оправя хотелските сметки, да урежда храненето и да бъде полезен изобщо, но от него не се очаква да знае историческите подробности за разни църкви или за други интересни места. Той урежда във всеки град да има правоспособен гид, който да посрещне автобуса и да поеме групата. Заплаща на гадовете за извършената работа и се споразумява с тях да посрещнат следващия автобус. По този начин правоспособният гид има редовна работа и редовни доходи.

Неофициалният гид като мен трябва да се задоволява с индивидуални туристи, които обикновено разполагат с малко пари поради валутните ограничения и много често са принудени сами да наемат гид. За да бъдат пречките още повече, неправоспособният гид не може да носи лента на ръката или шапчица и следователно на него винаги се гледа с

подозрение.

Тази сутрин, специално, не ми спореше. През последните два часа търпеливо чаках клиент. Започнах да се притеснявам, тъй като нямах пари, а след половин час щеше да стане време за обяд. Бях гладен и започнах да се замислям дали да не потърся Торчи – един от най-добрите джебчии, действащи на територията на катедралата, и да заема сто лири от него, преди да си е тръгнал към къщи за обяд. Винаги за малък заем можех да разчитам на Торчи, но тъй като вече му дължах двеста лири, не ми се искаше да се обръщам пак към него.

Тъкмо се опитвах да реша дали да мина без обяд или да потърся Торчи, от маранята пред мен изникна едно момиче, което се движеше с лека и свободна походка.

Изглеждаше двадесет и няколко годишна, добре сложена, облечена със светлобежова плисирана ленена пола и смарагдено зелена копринена блуза отворена на врата. Късата ѝ вълниста коса имаше цвета на стара мед, очите ѝ бяха големи и раздалечени, а устата ѝ – блестящо ярко червено правоъгълниче.

Тя не беше красива в общоприетия смисъл на думата, но привличаше вниманието подобно единствен неонов знак на неосветена улица.

Момичето се спря па няколко крачки от мен и разтвори чантата си. Оттам извади туристическия справочник на Италия и започна намръщане да разгръща страниците му.

Други двама неспособни гида бяха тръгнали към нея, преди да откъсна поглед от дългите ѝ стройни крака, обути в напълно прозрачни копринени чорапи, и самият аз да започна да действувам.

С две крачки стигнах до нея. Другите гидове отстъпиха с мърморене.

– Извинете ме, синьора – казах с изискан поклон. – Може би се нуждаете от гид? Има много интересни неща, невключени в туристическия справочник, които ще бъда извънредно щастлив да ви покажа.

Тя вдигна поглед и очите ѝ срещнаха моите. Изразът ѝ направо ме разтърси и тогава осъзнах, че под смарагдената зелена блуза има форми, които биха подлудили всеки мъж.

Тя се усмихна. Имаше големи равни зъби – бели като вътрешната част на портокалова кора, очите ѝ бяха с цвета на виолетки, а миглите ѝ – дълги и черни.

– Какво предлагате повече от туристическия справочник? – запита.

– Аз съм изтъкнат специалист по готическа архитектура и експерт по италиански катедрали изобщо, синьора – отговорих ѝ. – През

последната година съм развеждал из катедралата не по-малко от сто двадесет и трима души, без някой да се е оплакал.

Тя затвори справочника.

– Боже мой! Толкова много хора? Правоспособен гид ли сте?

– Трябва само да видите как изглежда такъв гид, за да се зарадвате, че не съм. Ето един, застанал на вратата: господинът с червените жилки на носа и с красивите изкуствени зъби.

Тя се засмя и погледна Джузепе, един от най-добрите ми приятели, въпреки че не е като излязъл от цветна картичка и че се напива всяка вечер.

– Разбирам какво искате да кажете. – Тя докосна къдриците на тила си. – Да, не мисля, че би било забавно да го наема. Но може би вашата такса е много висока?

– Аз съм най-добрият и най-евтин гид в Милано, синьора.

Тя вдигна брадичка към мен.

– Ще ви дам хиляда лири и не повече.

– За хиляда лири, синьора, ще ви покажа и „тайната вечеря“ на Леонардо да Винчи, която се намира в Ченаколо Винчано, където можем да отидем с такси и дори аз ще платя таксито.

– Вече съм я виждала – отговори. – Американец ли сте?

– Сънародник, ако може да се каже така.

– Изгледа ме остро.

– Смятах, че италианският ми е безупречен.

– Това е вярно, но имате вид на американка. Тя се засмя.

– Така ли? Е, след като сте мой гид, ще влезем ли в катедралата?

– С удоволствие, синьора.

Влязохме един до друг в обширната, смътно осветена катедрала, където Умберто изнасяше лекцията си с много ръкомахания, опитвайки се безуспешно да привлече вниманието на своята група туристи.

Когато ме забеляза с момичето до мен, автоматичният му поток от думи спря и трябваше да потърка челото си, за да си спомни докъде е стигнал.

– Днес катедралата е изключително претъпкана – казах, когато ми навахме край Филипо и групата му туристи. Филипо се загледа с гладни очи в момичето, а после се намръщи. – Предлагам да отидем да видим тялото на Сан Карло Боромео, архиепископ на Милано, починал през 1586 година. Сега за съжаление се е спаружил и вече не е така представителен, какъвто е бил. Но е интересно как точно е положен да почива преди някакви си триста и шестдесет години. След като го видим, ще

забележите как групата ще ореее.

– Не знаех, че е погребан тук. Често съм виждала огромната му статуя на брега на Лаго Маджоре. Защо ли са я направили такава грамадна?

– Приятелите му се страхували да не бъде забравен. Смятали, че високата двадесет и три метра статуя ще се запечата в съзнанието на хората. Значи сте виждала Лаго Маджоре, синьора?

– Имам вила там.

– Красиво място. Вие сте много щастлива.

Спряхме на площадката на стълбите, водещи към подземния параклис, където почиваха останките на архиепископа.

– За да спестим едно неудобство, мога ли да ви помоля за нещо? – запитах.

Тя ме погледна. Бяхме сами в сумрака, близо един до друг и ми се наложи да потисна внезапното желание да я взема в обятията си. Това желание едновременно ме раздразни и ме стресна, тъй като обикновено съм безопасен, когато съм сам с жена.

– Какво е то?

– Монахът, който ще ни покаже вечното жилище на архиепископа, ще очаква да му дадем нещо. За нещастие, в момента нямам пари. Ще ви бъда благодарен, ако му дадете сто лири. После ще ги приспаднам от моето възнаграждение.

– Искате да кажете, че изобщо нямате пари?

– Само временно затруднение.

Тя разтвори чантата си и ми подаде двеста лири.

– Няма да преуспеете като гид.

– Това не означава, че не съм добър гид. Само доказва, че нямам късмет.

– Смятам, че сте много добър гид – каза тя с усмивка.

– Ще ме извините ли ...

Хвърлих се и сграбчих Торчи, когато се опитваше да се промъкне покрай мен. Държейки го здраво за ръката, го поведох към момичето.

– Позволете ми, синьора, да ви представя синьор Торчи, най-известният джебчия, който работи в катедралата. Торчи, бъди така добър да върнеш на синьората предметите, които току-що й сви.

Торчи – пълен нисък човек с кръгло приятно лице, ми се усмихна, щом започна да рови из джобовете си.

– Беше само за поддържане на формата, нищо повече, синьор Дейвид – увери ме той, подавайки на момичето диамантената й брошка, часовника, табакерата и дантелената кърпичка, която носеше в джобчето

на блузата си. – Знаете, че никога не безпокоя клиентите ви. Всичко щеше да бъде върнато.

– Изчезвай, мошеник такъв! Ако още веднъж ми извъртиш този номер, ще изтръгна крадливото ти сърце.

– Какъв език в катедралата! – оплака се Торчи, искрено смутен. – Помнете, че сте в Божия храм.

Вдигнах заплашително юмрук и той бързо изчезна в тъмнината.

– Съжалявам за станалото – казах.

Момичето прибра нещата в чантата си.

– Много ловко от негова страна. Как успява да го прави?

Засмях се.

Това за него е детска игра. Върхът на майсторството му беше, когато открадна колана за жартиери на една млада жена, срещната на улицата. Чак когато се смъкнали чорапите ѝ, тя разбрала какво ѝ липсва. До ден днешен коланът виси над леглото му.

– Господи!

– Торчи е истински артист, но не е единственият. Катедралата винаги е пълна с опитни джебчии. Те отлично преживяват покрай туристите. За щастие, повечето ги познавам и обикновено не закачат клиентите ми. Страхувам се, че диамантената брошка се оказа твърде съблазнителна.

– Не трябваше да я слагам. – Тя се обърна и погледна подозрително полуосветените стълби. – Мога ли да ви хвана за ръката? Тези стъпала изглеждат опасни.

– Тъкмо се готвех да ви го предложа.

Момичето леко се облегна на ръкага ми и започнахме да слизаме. На половината път се подхлъзна. Ако не я държах, щеше да падне. Пригеглих я към себе си, за да се закрепя.

– Тези проклети високи токове – каза тя задъхана.

– Точно от това е. Иначе, стъпалата са съвсем безопасни.

С ръката си почувствувах гърдите ѝ. Погледнах я.

Лицето ѝ беше на петнадесетина сантиметра от моето. В мъждивата светлина очите ѝ светеха като на котка. Наведох се и я целунах по устните. Почувствувах как тялото ѝ леко се наклони към мен. Останахме така за секунда, а след това, без да помръдва краката си, тя се отдръпна.

– Не трябваше да правим това – каза, като ме погледна.

– Не – съгласих се, а ръката ми се придвижи към тила ѝ, придърпвайки я силно.

Целунах я отново и тя отговори на целувката.

– Не, моля те ...

Пуснах я. Дишах тежко и с мъка.

– Съжаливам – казах. – Наистина съжаливам. Не знам какво ми стана.

Тя докосна устните ми с върха на пръстите си и вдигна поглед към мен.

– Не казвай, че съжаливаш. Няма за какво да съжаливаме. Мисля, че ми хареса. Хайде да се махаме от това мрачно място, искаш ли?

Искрящата, силна слънчева светлина, шумът на уличното движение и гъстата тъпла ни действаха почти съкрушително след тишината и сумрака на катедралата.

За момент примигвахме на слънчевата светлина, вълните от звуци се стоварваха върху ни и все пак се чувствавахме изолирани сред гъмжилото от хора наоколо.

– В джоба ти пъхнах банкнота от хиляда лири – каза момичето. – Смятам, че с малко практика мога да стана специалистка като синьор Торчи.

– Но аз не съм ги заслужил! – запротестирах. – Не мога да ги приема.

– Моля те, млъкни. Ненавиждам сцени относно пари, така че, моля те, млъкни.

– Нека поне се качим на покрива. Точно зад ъгъла има асансьор. Статуите си заслужават да ги видиш отблизо.

– И моля те, стига вече с тази катедрала. Хайде да отидем някъде да хапнем. Искам да говоря с теб.

Докато казваше това, тя отвори чантата си и извади тъмнозелени слънчеви очила. Когато ги сложи, те напълно закриха очите ѝ и установих с чувство на лека изненада, че единствено очите придаваха живот на това лице, което сега беше безизразно и студено като маска.

– Но за какво искаш да говориш с мен? – запитах озадачено.

– Винаги ли си толкова загубен? А ти не искаш ли да си поприказваме? Къде ще отидем?

Обърках се. Не можех да повярвам, че говори сериозно.

– Ами, в Максимум или ако искаш да е много шик – в Алла Белла Наполи.

– Искам в кръчма: там, където ходят работници и храната е хубава.

– Съвсем сигурна ли си, че искаш да отидеш на подобно място?

– Да, заведи ме там, където обикновено се храниш.

Заведох я при Пиеро, на една улица пряка на булевард Виктор Емануил, на петдесет метра от катедралата.

Пиеро излезе иззад тезгяха, за да ни сервира. Той беше нисък мъж с коремче и сбръчкано лице, което се опитваше да скрие зад буйна черна брада. Докато се приближаваше към масата, спря върху момичето дълъг изпитателен поглед. В очите му се появиха изненада и възхищение.

– Синьора, синьор – обърна се той към нас. – На вашите услуги. За мен е удоволствие.

Тя беше свалила слънчевите си очила и от светлината на червената лампа върху масата, очите ѝ изглеждаха като рубини.

– Моля те, поръчай нещо. Какво е най-хубавото, което правят тук?

– Ризотото е много хубаво. Това е класическият специалитет на Милано, а няма по-добро от това на Пиеро.

– Тогава ризото – каза тя на Пиеро с усмивка.

– Което ще бъде последвано от котлет по милански.

Тя кимна.

– И бутилка саселла?

– Да.

Когато Пиеро отиде към кухнята, тя отвори чантата си и ми предложи цигара от табакерата. Взех една – първата от два дни. Запалих нейната, а след това своята. Не бях сигурен дали не сънувам. Чувствувах се точно като човек, хванал сапунен мехур, който се страхува да мръдне или да диша, за да не го пукне.

– Сигурно си мислиш ужасни неща за мен – каза, гледайки ме право в очите.

– Не, но не мога да повярвам на късмета си.

Тя се усмихна.

– Както и да е, сигурно си представяш, че съм малко невротична, щом се държа така.

– Не си мисля нищо подобно. Смятам, че действуваш импулсивно и че сега се чудиш дали няма да съжаляваш.

– Точно така. Не мога да реша дали трябва да избягам или да не ми пука.

– Да не ти пука – посъветвах я. – Всички ние би трябвало по-често да отприщваме емоциите си. Светът би бил по-вълнуващ, ако понякога постъпваме не чак толкова цивилизовано.

– Наистина ли мислиш така?

– Разбира се.

– Добре, тогава да не ми пука. А сега, след като уредихме този въпрос, кажи ми как се казваш.

Изследваше ме внимателно и почувствувах, че нищо не убягва от

погледа ѝ. Доволен бях, че съм облякъл чиста риза и съм се обръснал. Някои сутрини не се бръснеш.

– Дейвид Чизхолм. А ти?

– Лаура Фанчино.

– Ти май ми каза, че си американка. Фанчино е известна италианска фамилия.

– Американка съм. Съпругът ми е италианец.

Изгледах я остро.

– Италианец е или беше?

– Има ли значение?

– Смятам, че да.

– Тогава отговорът е нито едно от двете.

Пиеро дойде с две чаши кампари и бутилка минерална вода, които остави на масата.

– Ризотото ще бъде готово след пет минути, синьора. Докато чакате, по едно питие от мен.

Сложих ръка на шкембето му и леко го бутнах.

– Върви си, Пиеро, пречиш.

Той усмихнат се върна зад тезгяха си.

– Какво искаш да кажеш с нито едно от двете – запитах. – Той жив ли е или е умрял?

– По малко и от двете. Претърпя катастрофа. Парализиран е и не може да говори, но е жив. Така е от четири години.

– Съжалявам. Това е лошо.

– Да, нали? – Тя си сипа малко минерална вода в чашата. – За мен също е лошо.

– Ако знаех, нямаше да те целуна – казах с неудобство. – И за това съжалявам.

– Защо го направи? – Тя не ме гледаше. Тънките ѝ пръсти въртяха чашата.

– Прииска ми се. Привличаш ме като магнит.

Продължаваше да върти чашата си. Помълчахме една дълга минута и тогава тя каза:

– И ти мен.

Сърцето ми затупа силно.

– Ти ме посъветва да не ми пука – продължи тя. – Харесах те в мига, в който те видях. Това достатъчно дръзко ли е?

Засмях се.

– Не е зле. Ще ти кажа нещо. Когато те видях за първи път, като че

ли стъпих върху електрически кабел.

В този момент дойде Пиеро с ризотото и отвори бутилката с вино. Докато не се върна обратно зад тезгяха, ние не си проговорихме.

– Не мога да разбера защо мъж като теб трябва да бъде гид? – каза тя.

– Няма друга работа, която бих могъл да върша. Аз съм нерегистриран чужденец – това, разбира се, е тайна.

– Искаш да кажеш, че нямаш разрешение от полицията да живееш в Италия?

– Точно така.

– Но би могъл да получиш?

– Не, ако не докажа, че имам възможност да ме вземат на работа, а не мога да докажа, че ще ме вземат на работа, ако не представя разрешително от полицията. Типичният италиански омагьосан кръг.

– Защо живееш в Италия?

– Страната ми харесва, а и се опитвам да пиша книга за италианските катедрали.

– Ти си последният човек, който би писал книга за катедралите в Италия.

– Така ли мислиш? Преди войната, когато живеях в Ню Йорк, бях архитект. Не кой знае колко добър, но успях да преживявам. Постъпих в армията и участвувах в десанта в Италия. Моята част бе една от първите, които достигнаха Рим. Италия ме завладя с великолепието си и реших да напиша книга за тукашните катедрали. Вече бях направил някои проучвания по темата. Щом ме освободиха от армията, се настаних в Милано. Нямах пари. За да не се занимавам с полицейски формалности, станах гид в катедралата. Накратко, такава е историята ми.

– А нямаше ли да е по-добре, ако беше получил разрешение от полицията?

– Може би, но мен това не ме интересува.

Пиеро донесе поднос с телешки котлети, панирани с яйца и галета, пържени в масло и поднесени с костта.

Когато се отдалечи, тя запита:

– Наистина ли нямаш пари?

– Вече имам.

– А преди ... когато каза.

– Изкарвам колкото да преживея, но това не ме тревожи. Хайде, моля те, нека да не говорим повече за мен. Може би ще кажеш нещо за себе си?

Тя вдигна рамене.

– Няма много за казване. По време на войната работех при заместник-държавния секретар. Той дойде тук, за да помогне да се изгради Контролната комисия. Пристигнах с него. Срегнах Бруно – моят бъдещ съпруг – и той ме помоли да се омъжа за него. Много е богат, нямаш представа колко е богат. Беше ми омръзнало да работя, а той изглеждаше много влюбен в мен. Така се омъжих. След една година той претърпя катастрофа с кола. Счупи си гръбнака, засегнат се оказа и гръбначният му мозък. Имаше и други ужасни наранявания. Казвах, че няма да оживее, но те не познават Бруно. Няма нещо, което да е решил и да не го е направил. Той реши да живее и ето, че вече четири години живее, ако това се нарича живот. Не може да се движи, не може да използва крайниците си и да говори. Но просто продължава да живее.

– Тогава за него няма надежда?

Тя поклати глава.

– Не зная колко ще изкара. Лекарите казват, че може да умре още утре, а може би и след година.

От горчивината в гласа ѝ ме побиха тръпки.

– Съжалявам.

– Да – тя изведнъж се усмихна. – Виждаш, че в момента животът ми е малко объркан.

– Какво правиш в Милано? – запитах, чувствайки, че мъчително напрежение все още я държи, макар да се усмихва. Поисках да я извадя от това състояние.

– Трябва да съм при фризьорката в два часа. Атмосферата вкъщи е толкова тягостна, че реших да дойда по-рано и да разгледам катедралата. Радвам се, че го направих. – Погледът ѝ пробягна по лицето ми като милувка.

Мислех си за мъжа ѝ, неспособен да се движи и говори. Чудех се как бих се чувствувал на негово място. Никога не би могъл да е спокоен. Когато тя не е пред очите му, сигурно непрекъснато си мисли какво ли прави.

– Той ми има доверие – каза тя. – И през ум не му минава, че съм достатъчно земна, за да се отдам на чувствата си. Вярва във верността, дълга и самоконтрола.

Изненадах се, че така лесно е разбрала за какво си мисля.

– Но това те поставя в затруднено положение.

– Досега – каза бавно, без да ме поглежда, – но започнах да си мисля, че съм глупачка. Четири години е дълго време, вероятно най-

хубавите години от живота ми. Не зная още колко ще продължи това. И той също не би могъл да знае.

Почувствавах как кръвта се движи във вените ми като непознат в празна къща. Следващата стъпка беше моя. Тя имаше нужда само някой да я прелъсти, а това нямаше да е трудно. Ако не аз, съвсем скоро някой друг щеше да го стори. Но съзнанието ми не можеше да се откъсне от образа на съпруга ѝ. Продължавах да се чувствавам на негово място.

– Не съм съвсем сигурен – казах. – Някои хора са много чувствителни. Той много лесно би загреял. А ти сигурно ще се издадеш. Това не би му било приятно, нали?

Тя въртеше чашата си и изведнъж ръката ѝ замря като закована на масата. Така остана четири или пет секунди, без да ме поглежда, неподвижна, а после каза:

– Хубаво е от твоя страна, че мислиш за него. Повечето мъже не биха го направили.

– Не мисля толкова за него, колкото за теб. Невинаги съм бил добро момче. А после съм се чувствувал противно.

Тогавя тя се усмихна – със студена усмивка и отсъстващ поглед.

– Сега вече си мисля, че би трябвало да продължиш да си пишеш книгата, Дейвид. Все едно, че слушам свещеник – във всеки случай човек, който пише за катедралите.

Почувствавах как се изчервявам.

– Май си го изпросих. Но нищо не мога да направя – така го чувствавам. Ако той можеше да се изправи на крака и да се грижи за себе си, тогава щеше да бъде различно. Винаги съм бил против това да се удрия паднал човек.

– Ето защо ми харесваш, Дейвид. – Светлината изчезна от погледа ѝ. Като че ли ми говореше от голямо разстояние. – Не искаш да удрия паднал човек. Да можех да имам такъв спортменски дух. Ако удрия, бих предпочела лесното пред трудното. – Погледна часовника си. – Стана късно. Трябва да бързам. Няма да ти предложа да платя за обяда. Това няма да ти хареса, нали? – Тя се изправи. – Моля те, остани тук. Предпочитам да си тръгна сама.

Е, изпросих си го и си го получих.

– Ще те видя ли отново? – запитах, поглеждайки към нея.

Тя се засмя и очите ѝ показваха, че искрено се забавлява.

– За какво да се срещаме отново? Не смятам, че ще ми е интересно да слушам за катедралите, а ти няма да искаш да ти се оплаквам.

Беше застанала срещу светлината и видях очертаванията на тялото ѝ.

Добрите ми намерения започнаха да се изпаряват. Изведнъж осъзнах какво губя.

– Почакай малко ...

– Довиждане, Дейвид, благодаря ти за прекрасния обяд и продължавай да пишеш книгата си. Сигурна съм, че ще има успех.

Тръгна по пътеката между масите. Пиеро ѝ се поклони и на излиза-не тя му каза нещо. Слънчевата светлина очерта силуета ѝ. През ленена-та пола зърнах смътните форми на дългите ѝ стройни крака и заоблени-те бедра. Излезе на улицата, без да се обърне. Останах седнал, чувству-вайки се празен и гневен, с поглед към мястото, където тя стоеше, дока-то говореше с Пиеро и си мислех какъв проклет глупак съм и в същото време съзнавах, че съм постъпил правилно.

Пиеро се приближи по пътеката и застана до масата.

– Добре ли беше всичко, синьор Дейвид?

– Прекрасно. Сметката.

– Синьората беше много красива.

– Сметката!

Той изчезна и се върна със сметката. Слънчевата му усмивка се бе-ше стопила. Подадох му банкнотата от хиляда лири.

– Задръж рестото, Пиеро.

– Но това е твърде много! – каза смаян Пиеро. – Имате нужда от па-рите. Сметката е само ...

– Задръж остатъка и върви по дяволите!

Той се оттегли към тезгяха, седна и ме загледа с обиден, смутен поглед. Наведох се напред, за да загася цигарата си. Тогава я видях. Тя беше оставила диамантената брошка до пепелника, полускрита от сал-фетката. Бях сигурен, че не я забравила. Измъкнала я е от чантата си, ко-гато е тръгвала. Нарочно я е оставила, за да я намеря.

Торчи имаше малко апартаментче на една странична уличка близо до площад Лорето.

Това е площадът, на който партизаните изложиха тялото на Мусо-лини на обществен показ. Торчи винаги е бил твърд противник на Му-солини и с големи усилия уопя да намери тази квартира, за да може вся-ка сутрин по пътя си към катедралата, да плюе точно на мястото, където тялото на Мусолини предизвикваше гнева и рева на тълпата.

Апартаментът на Торчи се намираше на последния етаж в една мръсна, порутена сграда, на чиито стени все още имаше дупки от шрап-нелите, а от двете ѝ страни се издигаха големи купчини от натрошени камъни и тухли, останали от бомбардировките.

Изкачих се по стълбите до четвъртия етаж, минавайки покрай играещи деца на площадките като кимах на хората, които виждах през отворените врати по пътя си, нагоре.

Торчи се прибираще в къщи всеки ден за следобедния си сън и сигурно щях да го намеря. Той беше човек с много редовни навици: сутрин в девет и половина се отправяше към катедралата, връщаше се да обядва в дванадесет, в четири часа отново отиваше в катедралата до седем. С изключение на двуседмичната ваканция всяка година, когато посещаваше родителите си в Неапол, той никога не променяше разписанието си.

Почуках леко на вратата и докато чаках, избърсах с кърпичка лицето и ръцете си. На последния етаж беше, много горещо и се усещаше изгарящата топлина, която преминаваше през тънкия покрив.

Сам Торчи отвори вратата, облечен в мръсна бяла фланелка и черен панталон. Беше бос и капчици пот покриваха кръглото му лице, като че ли току-що го беше потопил във вода.

– Синьор Дейвид! – възкликна той и лицето му грейна. – Влезте. От месеци не сте идвали.

– Трябва да е толкова, наистина – казах и го последвах в голямата, разхвърляна всекидневна.

На кушетката до прозореца, само по розови бикини лежеше Симона, любовницата на Торчи. Тя беше дребно, смугло, чувствено същество с големи черни очи и къса къдрава коса, която винаги ми напомняше ас-траганена шапка. Хвърли ми безразличен поглед, а след това го премести към прозореца. От месестите ѝ устни висеше цигара и сива пепел беше попадала върху малките ѝ остри гърди. Преди да заживее с Торчи, беше модел на художници. Голотата не я смущаваше.

– Не обръщай внимание на Симона – каза Торчи. – Този следобед е в лошо настроение. Когато се захлади, ще ѝ хвърля един хубав бой и отново ще стане приятна.

Симона изрече три неприлични думи, без да обръща главата си.

Торчи сподави кикота си.

– Не ѝ обръщайте внимание, синьор Дейвид, тя е истинско животно. Седнете, имам малко уиски, което пазя тъкмо за такъв случай.

Седнах до масата и наблюдавах Торчи, който донесе бутилката и две чаши и ги постави пред мен.

– Бих искал да се извиня за дребния инцидент тази сутрин – каза той, наливайки две големи уискита. – Изкушението беше твърде силно. Знаете, че за първи път посягам на ваш клиент.

– Зная – отговорих. – Но защо взе диамантената брошка? Нямах да успееш да я пласираш.

Торчи отпи малко уиски, глътна го и въздъхна, кимайки с глава.

– Хубаво шотландско уиски – заяви той. – Един приятел ми даде цяла каса. Много добро, много меко. Опитайте го.

– Ти нямах да можеш да пласираш брошката – повторих. – Защо я взе?

– Щях да я пласирам. Сега имам един приятел, който се занимава с диаманти. Плаща много добре.

– Колко щеше да ти даде за нея?

Торчи вдигна рамене.

– Не зная. Тази сутрин в катедралата беше тъмно. Нямах време да я разгледам.

Извадих диамантената брошка от джоба си и я поставих на масата.

– Разгледай я сега.

Торчи онемя, кръглото му лице се вкамени, а очите му се впериха в брошката. Симона стана от кушетката и се приближи до масата. Застана зад Торчи, почеса бедрото си и над рамото му се вторачи в брошката.

– Подай ми лупата – каза Торчи.

Тя отиде до бюфета, извади часовникарска лупа и му я подаде. Той я нагласи на окото си и взе брошката.

Последва дълга тишина, докато я изследваше. После подаде лупата и брошката на Симона. Тя я гледа още по-дълго. След това постави лупата и брошката върху масата и се върна на кушетката. С бавно котешко движение се опъна и запали нова цигара.

– Искате да я продадете ли, синьор Дейвид? – запита Торчи.

– Колко струва?

– Бих ви дал двеста хиляди лири за нея.

Симона се надигна, устните ѝ разкриха оголените ѝ бели зъби.

– Глупак такъв! Тя не струва и сто хиляди! Да не си полудял?

Торчи ѝ се усмихна.

– Синьор Дейвид е мой добър приятел. Приятел няма да излъжа. Истинската цена е двеста хиляди.

– Тъпо говедо! – яростно изсъска Симона. – Кой ще ти плати такава цена за нея? Дай му деветдесет и пет хиляди! Трябва ли да се съсипваш за приятелите си?

– Всичко е от лошото ѝ настроение, синьор Дейвид – каза Торчи. – Тя иначе е много привързана към вас. Не ѝ обръщайте внимание. Ще я купя за двеста хиляди.

Това означаваше, че брошката струва поне триста, а вероятно и четиристотин хиляди.

С несигурна ръка я взех и бавно се завъртях.

– Тя ви я даде, нали, синьор Дейвид? – запита Торчи, наблюдавайки ме внимателно.

– Не. Остави я на масата и забрави да я прибере.

– Нито една жена не би направила подобно нещо. Тя ви я е дала. Мога да ви намеря парите до четири часа.

– С тях мога ли да си купя паспорт?

Той направи гримаса.

– Мисля, че не. Паспортите струват много повече от двеста хиляди, синьор Дейвид.

– Добре. – Довърших уискито си, отместих стола назад и се изправих.

– Можеш ли да ми послужиш с петстотин лири, Торчи?

– Значи не я продавате?

– Не смятам. Искам да си помисля.

– Ще ви дам двеста и трийсет хиляди. Това е последното ми предложение.

– Ще си помисля. А тъкмо сега искам петстотин лири.

Торчи извади дебела пачка с банкноти.

– Вземете повече. Вземете пет хиляди. Ето ви.

– Петстотин ще са ми достатъчно.

Той вдигна масивните си рамене и побутна към мен банкнота от петстотин лири.

Ако получите по-добро предложение за брошката, моля ви да ми кажете.

– Непременно – обещах, прибирайки банкнотата и брошката в джоба си.

– Луд, шантав, глупав маймунски син! – внезапно изквича Симона. – Ще ни съсипеш!

Торчи ме изпрати до вратата.

– Това е защото иска да й купя нова шапка – обясни той тихичко. – А вече има двадесет и шест. За какво ѝ е още една?

– Не зная – казах, стискайки ръката му. – Не мисля, че разбирам жените.

Той ми намигна хитро.

– Но получаваш каквото поискаш, а?

– Не винаги – казах, слязох по стълбите и излязох сред горещината

на улицата.

Четири мухи безцелно се разхождаха по тавана, а после се спуснаха с дразнещо бръмчене около леглото ми, преди отново да се върнат на тавана.

Лежах и ги наблюдавах.

Стаята ми се намираще на партерния етаж в блок зад площада на Скалата. Понякога, при силни жеги, когато всички прозорци на Скалата бяха отворени, чувах пеенето и музиката. Зависеше също и от посоката на вятъра. А много често изслушвах цялата опера безплатно.

Стаята не представляваше кой знае какво. Единственото хубаво нещо, което може да се каже за нея, е че беше чиста, защото аз си я поддържах. Мебелите бяха много вехти и мизерни, а тапетите ме караха да скърцам със зъби, ако се случеше да ги погледна.

Имаше легло, фотьойл, умивалник, парче килим и много лоша репродукция на „Пролет“ на Ботичели, окачена срещу леглото ми.

В нишата на прозореца имаше маса, върху нея бяха отрупани записките ми и подвързания с кожа ръкопис, върху който работех вече четири години. Под масата стояха справочниците ми, които струваха доста пари.

Със заема от Торчи си купих пакет цигари, хляб, салам и бутилка розе. Бях се нахранил и сега пушех, а чашата с вино се намираще близо до ръката ми. Беше осем и двацет и седем минути. След като си тръгнах от Торчи, се разходих по улиците безцелно и напрегнато мислих. В седем часа не бях стигнал до никакво решение, затова се прибрах в стаята си. Всъщност решението не беше трудно – въпросът беше дали да запазя диамантената брошка или да я върна. За мое щастие тя не струваше много. Ако с нея можех да си купя паспорт, щях да се изкуша да я продам на Торчи. И въпреки, че не беше достатъчна да ме изведе от Италия, тя би ми дала възможност да си купя нови дрехи и да преживея икономично шест месеца, без да работя.

Излъгах, когато казах на Лаура Фанчино, че не съм си дал труда да получа разрешение от полицията. Не се опитах, тъй като ме търсеха едновременно италианската полиция и американската военна полиция заради нещо, което се случи преди почти шест години, в края на войната. Затова двеста и тридесетте хиляди лири, които Торчи ми предложи, бяха изкушение за мен. С тях нямаше да мога да си купя паспорт, но те биха ми осигурили малко повече спокойствие и удобства.

Но не това ме тревожеше толкова, колкото причината тя да остави

брошката. Дали ме е съжалила и смятайки, че съм нечестен, я е оставила, за да я продам и да се възползувам от парите? Или е оставила брошката върху масата, сигурна, че ще ѝ я върна и така да ми даде още една възможност да я видя?

Лежах, пушех, гледах към тавана и се опитвах да реша какво да правя. Най-накрая успях да стигна до следното разрешение: няма да продавам брошката и ще се откажа от парите. Досега успях да свържа двата края, без да крада или да взимам пари от жени и сега беше въпрос на гордост да не го направя.

Исках ли да я срещна отново?

Докато лежах в горещата задушна стаичка, си я представих, както я видях за последен път – застанала на вратата срещу слънцето и разбрах, че не само искам да я видя, но и че трябва.

Вече не ме интересуваше дали съпругът ѝ е инвалид или умира. Навярно съм бил откачил, когато ѝ говорех за удряне на паднал човек. Той я е имал една година и повече не ѝ беше нужен, нито пък тя му трябваше. Аз всъщност нищо не му отнемах. Той просто беше извън играта.

Свалих краката си от леглото и се изправих.

Най-простото беше да я оставя тя да реши. Лаура ми предостави възможност да я имам, а аз отказах. Сега беше мой ред да ѝ дам възможност тя да ме поиска и ако ми откажеше, щях да я залича от съзнанието си. Но щях да ѝ дам тази възможност.

Тръгнах по коридора и стигнах до телефонната кабина. След известно време намерих номера ѝ. Открих го на името на Бруно Фанчино.

Тя отговори веднага, като че ли седеше до апарата и очакваше да звънна.

– Кой е? – запита, говореше тихо, като че ли се страхуваше да не я чуят.

Опитах се да си представя стаята, в която се намираше. Чудех се на какво разстояние от нея лежи мъжът ѝ.

– Обажда се Дейвид – казах, също тъй тихо.

– О, колко умно от твоя страна, че си намерил телефонния ми номер.

– У мене е твоята диамантена брошка.

– Моята какво?

– Твоята диамантена брошка.

– Но как така? Тя е в чантата ми.

Открехнах вратата на кабината. Вътре беше много горещо и трудно се дишаше.

Ти я остави на масата. Намерих я малко след като си тръгна.

– Колко ужасно! Не бях открила липсата ѝ.

– Какво да направя с нея? – запитах. – Бих могъл да ти я изпратя по пощата или да ти я донеса. Както кажеш.

Последва дълга пауза. Чувах дишането ѝ.

– Ало? – казах. – Там ли си?

– Разбира се. Мисля. Би ли ми направил една услуга?

– Каква?

– Би ли сложил за момент слушалката на сърцето си?

– Това е единственото, което няма да направя – отговорих, тъй като не исках да разбере колко силно бие сърцето ми, макар да знаех, че на нея ѝ е известно.

– Би ли нарекъл това удар по паднал човек?

– Да, но ако говорим по този въпрос, искам да ти кажа, че промених мнението си. В бъдеще ще бъда като теб, когато удрям, няма да се съобразявам.

– Спортсменско ли е?

– Изобщо не ми дреме.

– В такъв случай смятам, че брошката е твърде ценна, за да я изпращаш по пощата, нали?

– Брошката е твоя, рискът – също. Ти трябва да решиш – казах, опитвайки се да запазя гласа си спокоен.

– Не смятам, че ще е по-добре, ако я изпратиш по пощата.

– Тогава да ти я донеса.

– Не, не искам да правиш това. Къде живееш, Дейвид?

– Имам стая на партера на Виа Карнини 23. Пада се точно зад Скалата.

– Утре ще дойда и ще взема брошката, Дейвид. Около седем.

– Квартирата ми не е нищо особено – изрекох дрезгаво, – но както исках.

– До утре в седем – каза тя. – Лека нощ, Дейвид.

– Лека нощ – отговорих.

ВТОРА ГЛАВА

Около четири и половина в петък следобед завърших тура из катедралата с една възрастна двойка американци. Бяха приятни и искрено ми благодариха. Дадох ми три хиляди лири – твърде много за времето, което им отделих.

Когато се отдалечиха с колата си, Торчи излезе от сянката и ме сбута с лакът.

– Последните два дни имате голям късмет.

– Зная – отговорих и му подадох банкнота от петстотин лири. – Благодаря ти за заема. Донесе ми щастие.

– Решихте ли за брошката? – запита той, пъхайки банкнотата в джоба си. – Мога да имам парите след един час.

– Не я продавам. Тя не е моя. Ще я върна.

Торчи сви устни.

– Както добре знаете, аз ви обичам като брат, синьор Дейвид, затова ще ме извините, но ще ви кажа, че няма жена на света, която да струва двеста и тридесет хиляди лири. Която и да е, тя просто не струва толкова пари.

– Не разбирам защо трябва да влагаш еднакъв смисъл, когато говориш за брошката и за жени.

– Извинявайте, но смятам, че вие го правите. Аз видях какво се случи между синьората и вас, когато смятахте, че сте сами в катедралата. То беше естествено и разбираемо. Толкова красива жена като нея е създадена за любов. Но ако ми продадете брошката, ще имате предимството да използвате парите. А ако ѝ я върнете, ще заслужите само благодарността ѝ, а може би и още нещо, но ако се сравни загубата на парите с това, което тя ще ви предложи, си е чиста загуба. Бъдете разумен, синьор Дейвид.

– Върви си – казах със смях. – Няма да ти дам брошката.

– Почакайте, няма защо да бързаме – каза загрижено Торчи. – Ето какво ще направим. Ще ви дам двеста и петдесет хиляди лири и можете да вземате Симона. Това наистина е хубава сделка. Симона е съвършена. Тя е голяма специалистка в любовното изкуство. Вярно, че настроенията ѝ често се менят, но там, където има страст, трябва да очаквате огън. Бийте я редовно и тя ще ви доставя голямо удоволствие. Не ви ли предлагам хубава сделка?

– Прекрасна е, но аз не продавам брошката. Ако беше моя, не бих се колебал, но тя не е и няма какво повече да говорим.

Торчи ме погледна тъжно.

– Страхувам се, че синьората ви е направила много силно впечатление. Това е лошо. Мъжете не бива да се омагьосват от жени.

– Точка по въпроса, Торчи.

– Смятам, че някога ще съжалявате за решението си – каза той, вдигайки пълните си рамене. – Мъж, който поставя една жена над парите, си търси белята. Ще се моля за вас.

– О, върви по дяволите! – избухнах, изгубил търпение. Ядосах се, защото той изричаше неща, които се въртяха в главата ми още откакто й се обадох по телефона.

– Ще накарам и Симона да се моли за вас – каза Торчи с тихо достойнство и си тръгна през площада с клюмнала глава и приведени рамене.

На масата до прозореца ми имаше саксия с медночервена беговия. Репродукцията на Ботичели беше прибрана под леглото. От Филипо взех на заем покривка за масата в синьо и червено, синя копринена кувертюра за леглото – от Умберто и много хубав персийски килим от Джузепе.

Стаята ми стана неузнаваема. Разбира се, тапетите си оставаха отвратителни, но мизерията на стаята не си личеше така очебийно, сега от нея не можех да се срамувам.

Бях купил две бутилки вино саселла и помолих Пиеро да ми направи десетина сандвича с различен пълнеж. Той много предвидливо ми даде две чаши и две чинии, а в последната минута настоя да приема половин бутилка коняк, която, каза той, щяла да бъде завършек на вечерята и по тази причина трябвало да я имам.

Бях изчистил и изгладил костюма си, купих и чифт обувки втора употреба, след като си заложих часовника. Вече нямаше какво да правя, освен да чакам. Като протегнех глава през прозореца, виждах часовника на църквата в края на уличката. Беше седем без пет... Запалих цигара и за шести път пренаредих бутилките върху масата и оправих една гънка на кувертюрата. Устата ми пресъхна, сърцето ми биеше лудо, въздух не ми достигаше. От три дни тя се беше настанила в съзнанието ми и сега, когато щеше да дойде, приливът на чувства ме задушаваше.

Наложих си да седна във фотьойла, докато пушех. Дърпах така силно, че цигарата изгори езика ми и аз ядосано я изгасих, преди да съм я

допушил.

Когато ставах да си взема друга цигара, чух почукване на външната врата. За една кратка секунда замръзнах със стиснати юмруци, задържах дъха си, а после бързо тръгнах по коридора, за да отворя вратата. Лаура Фанчино стоеше на улицата и ме гледаше. Беше облечена в строга синя ленена рокля, с голяма, сламена шапка, която закриваше част от лицето ѝ. Носеше тъмнозелените слънчеви очила. Стоеше и ме гледаше безизразно с невидимите си очи, с ръце, кръстосани върху чантата, която държеше отпред.

– Здравей, Дейвид – каза тя. – Не съм ли точна?

– Да, изключително точна си – казах дрезгаво. – Няма ли да влезеш?

Отстъпих и тя мина покрай мен.

– Ето тук – посочих, отваряйки вратата на стаята си. – Страхувам се, че не е нищо особено.

Тя влезе в стаята и спря, оглеждайки се наоколо, после свали слънчевите си очила и се обърна усмихната към мен.

– Разкрасил си я, нали?

– Приятелите ми бяха щедри. – Затворих вратата. Чак тогава осъзнах колко малка е стаята. – Трудно ли ме намери?

– О, не. Имаше времена, когато ходех в Скалата всяка седмица.

Тя свали шапката си и я сложи заедно с чантата върху скрина. След това отиде до огледалото над камината, разпусна косата си и леко я вдигна с белите си тънки пръсти.

Стоях и я гледах, като не вярвах, че тя действително е тук.

– Когато вятърът духа откъм операта, лежа и слушам музиката – казах.

Тя се обърна засмяна.

– Естествено катедралите и музиката си подхождат, нали? Как върви книгата?

– Отдавна не съм работил по нея. Понякога в продължение на седмици не пиша.

Осъзнавах, че съм ужасно скован и официален, но нищо не можех да направя. След като тя беше тук, толкова близо до мен, изведнъж ме обзе безпокойство и смущение.

– Това ли е ръкописът? – Тя отиде до масата. – Може ли да хвърля един поглед?

– Щом искаш.

Тя разтвори ръкописа напосоки и прочете една страница със ситно

изписани букви.

– Колко хубав почерк имаш. Толкова е стегнат и толкова много си изписал.

– Дори не съм стигнал до половината.

– Нищо чудно, че ти отнема много време.

Последва дълга пауза. Тишината ме потискаше.

Имах внезапното усещане, че срещата ни няма да е успешна. Бях така напрегнат, че ми се прииска да не беше идвала.

– Може би ще искаш сандвич? – запитах, чувствавайки колко безнадеждно грубо звучаха думите ми. – Не си ли гладна?

Тя затвори ръкописа и се обърна. От погледа ѝ кръвта започна да пулсира в слепоочията ми.

– Гладна ли? Да, гладна съм, Дейвид. Гладна съм през последните четири години.

Часовникът на църквата удари девет, когато тя изведнъж се раздвижи и се отдръпна от мен.

– Налага се да тръгвам, Дейвид. Трябва да се върна до единадесет.

– Остани още малко. Не можеш ли да се обадиш по телефона?

– Не. Казах, че ще се върна до единадесет.

Вече беше седнала на края на леглото. В тъмнината успях да забележа, че започва да се облича. Движенията ѝ бяха много бързи. Когато се опитах да стана, тя се обади:

– Не ставай, скъпи. Моля те, остани си в леглото. Няма място за двама ни.

– Как ще се прибереш? – запитах.

– Оставих колата си край парка нагоре по улицата. Ако бързам, мога да стигна за час и половина.

– Нали ще внимаваш?

Тя се засмя.

– Толкова ли съм ти скъпа сега, Дейвид?

Почувствувах как гърлото ми се стяга.

– Да, повече от който и да е друг в живота ми.

– Радвам се. Съжаляваш ли за това, което се случи?

– Не, а ти?

– Малко. Винаги има усложнения и сърдечни болки, когато си намериш нова любов.

– Да, но има и компенсации.

Тя приглади роклята около ханша си, след това се обърна, сложи

шапката и взе чантата си.

– Стой си там, Дейвид, мога да изляза и сама.

– Ама че работа – казах и се засмях. – Ти не хапна нищо, а бях приготвил толкова неща.

Тя пристъпи и седна на леглото.

– Но сега не съм гладна, скъпи – рече и се наведе над мен, докосвайки с ръце голите ми гърди. – Довиждане, Дейвид.

Устните ѝ се сляха с моите за един дълъг момент, после тя ме тласна леко назад и се изправи.

– Кога ще дойдеш пак? – попитах, държейки я за ръката.

– Искаш ли да дойда отново?

– Разбира се, толкова често, колкото ти е възможно.

– Не зная, може би следващата седмица. Ще дойда, когато успея да се измъкна.

– Ей, почакай – възразих, сядайки. – Не можеш да си тръгнеш така.

Трябва да ми кажеш нещо по-определено, Лаура. В понеделник?

– Понеделник е почивният ден на сестрата.

– Тогава вторник.

– Във вторник му чета.

– Тогава кога?

– Не зная. Днес не ми беше лесно да дойда. Дейвид, през последните четири години живях като отшелница, разбираш ли? Не е допустимо изведнъж да тръгна от вилата, без да имам някакво солидно извинение. Не мога много често да оставам до толкова късно.

– Но, по дяволите! А с мене какво ще стане? Трябва скоро пак да се видим. А следобед не можеш ли да идваш? Между два и пет тук е тихо. Ела следващата сряда.

– Ще се опитам, Дейвид, но не ми е възможно да ти обещаая. Забрави ли какво ми каза?

– Какво съм ти казал?

– Каза ми да не бъда толкова сигурна, че той няма да разбере. Спомням си всяка дума, която ти произнесе. Той може да загрее много бързо. А ти вероятно ще се издадеш. Това няма да му е много приятно, нали?

– Защо ми го напомняш? – запитах рязко. – Искаш да подчертаеш колко съм непочтен ли?

– Не бъди глупав, Дейвид. Няма нищо непочтено, когато двама души се влюбят един в друг. Аз само се опитвам да ти покажа, че трябва да бъдем много внимателни, ако искаме да не го засегнем.

– Тогава ще трябва да чакам, докато отново можеш да дойдеш.

– Няма друг начин. Запомни, че през цялото време, докато не се виждаме, аз ще мисля за теб. – Тя ме докосна по лицето. – А навярно тези кратки два часа са означавали повече за мен отколкото за теб. – Отвори чантата ой и извади лист хартия. – Какъв е, телефонният ти номер?

Дадох й го.

– Ще ти позвъня, когато мога да дойда. И слушай, Дейвид, моля те, не ми звъни. Има още един телефон в неговата стая, а сестрата е много любопитна. Може да ни чуе. Обещавах ли, че няма да ми се обаждаш?

– Обещавам. Но нали ще се опиташ да дойдеш скоро?

– Разбира се. А сега трябва да изчезвам. Довиждане, скъпи.

– Почакай! Забрави брошката. – Скочих от леглото, отидох до чекмеджето на масата и я извадих. – Щеше да бъде много смешно, ако отново я забравеше.

Тя я пусна в чантата си.

– Целуни ме, Дейвид.

Взех я в обятията си и я целунах страстно. Държах я така известно време, след това тя се освободи, леко задъхана.

– О, скъпи, ти си великолепен любовник. Как ми се иска да можеш да остана още мъничко! Мисли за мен, Дейвид – тя се изплъзна от прегръдката ми, отвори вратата и изтича по коридора.

Последваха дни на очакване. Не разчитах да ми се обади до понеделник, така че съботата и неделята минаха много спокойно. И двата дни работих, в неделя имах късмет да развеждам една група от десет души, които ме наеха за целия ден, за да отидем с две коли до височините край Милано. Този ден спечелих пет хиляди лири.

Когато се събудих в понеделник, си казах, че през деня сигурно ще ми се обади. Щеше да ми каже, че ще дойде в четвъртък или в петък, така че цялата седмица щях да имам какво да очаквам.

След това се сетих, че тя не каза кога ще позвъни. А ако се обади, докато ме няма? Хазайката ми е стара пияница и никога не запомня никакво съобщение, тя дори може и да не отговори на телефона.

Тази неочаквана пречка ме обезпокои. След като си помислих, реших, че няма да се обади до десет часа. Можех да изляза, да си купя някаква храна, а след това да чакам, докато позвъни. Имах пет хиляди лири в джоба, така че нямаше нужда да ходя на работа. Всъщност исках да съм в стаята си и да мисля за нея. Всяка минута щеше да бъде изпълнена с напрегнато очакване.

Станах, избърснах се, облякох се и излязох. Купих хляб, сирене, наденички, бутилка розе и два вестника. Върнах се обратно в стаята си малко след девет.

Прочетох вестниците, взех една тетрадка със записки и се опитах да се съсредоточа върху нова глава от книгата си, но мисълта ми оставаше заета от Лаура. Скоро отместих настрана тетрадката.

Вече беше единадесет и половина. Всеки момент щеше да позвъни. Но тя не се обади.

Минутите прерасваха в часове. Телефонът звъня три пъти – всеки път за някой друг от къщата. В три часа вече бях готов да излязя по някоя стена.

Останах в мрачната стаичка до късно през нощта и когато заспах във фотьойла си в един без двайсет, все още нямаше вест от нея.

Не се обади нито във вторник, нито в сряда. През цялото време стоях в стаята си и чаках.

Така бях намразил Бруно Фанчино, както никого не съм мразил през живота си. Вече се радвах, че е безпомощен и не може да говори. Наричах го с всички неприлични думи, които ми идваха наум. Надявах се да умре, дори се молах за смъртта му.

В четвъртък сутрин все още седях във фотьойла и чаках. През последните два дни не се бърсних и почти не спях. Бях в убийствено настроение, нервите ми бяха изопнати до краен предел, най-слабият звук направо ме измъчваше.

Около обяд, когато беше най-горещо, телефонът иззвъня.

Едва не изкъртих вратата, изтичах като побъркан до телефонната кабина.

– Ало? – извиках, притискайки слушалката до ухото си. – Кой е?

Мъжки глас каза:

– Мога ли да говоря със синьора Лучили?

Тръснах слушалката върху вилката и се озъбих на апарата, който ме подлудяваше. Когато звънна отново я грабнах и изпсувах мъжа от другата страна на линията. Хвърлих слушалката и влетях в стаята си.

До прозореца беше застанал Джузепе с изплашено изражение върху впиянченото си лице.

– Какво искаш? – изкрещях. – Какво правиш тук?

– По-спокойно, Дейвид – каза той. – Какво се е случило? Да не си болен?

– Изчезвай! Върви по дяволите!

– По-спокойно, бедното ми момче – започна той. – Какво ти се е

случило, че изглеждаш така? Седни и ми разкажи. Няколко дни не съм те виждал и не предполагам, че ще те намеря в това състояние.

– Не искам да ти разказвам – казах. – Изчезвай!

– Не мога да те оставя така. Сигурно има нещо, което бих могъл да направя за теб. Имаш ли нужда от пари?

– Нищо не искам. Ще си тръгнеш ли?

Той стисна белите си изкуствени зъби и капилярите на зачервения му нос станаха тъмnochрвени.

– Вероятно е жена? – запита той. – Моля те, послушай ме, нито една жена не заслужава ...

Отидох до него и го хванах за реверите.

– Какво знаеш ти за жените, пияндур, стара отрепка? Не ми говори за жени! Изчезвай, преди да съм те изхвърлил!

Блъснах го толкова силно към вратата, че едва не падна.

– Но аз съм твой приятел, Дейвид – заоплаква се той, хващайки се за вратата, за да запази равновесие. – Искам да ти помогна.

Изблъсках го от стаята и затръшнах вратата под носа му. След това грабнах една бутилка с вино и я запратих в камината с всичка сила. Бутилката се пръсна и из стаята се разхвърчаха стъкълца подобно шрапнел, червеното вино изцапа стената с петна като от кръв.

Беше четвъртък.

И в петък тя не се обади. Чаках до около шест часа. После отидох до телефона и набрах номера ѝ.

Стоях в задушната кабина, слушах бръмченето по линията, а сърцето ми биеше до полууда. Телефонът показва признаци на живот и женски глас каза:

– Домът на синьор Фанчино. На телефона сестра Флеминг.

Останах като закован, слухът ми беше изострен и се опитваше да долови всеки звук, който би ми показал, че Лаура е в стаята, но не се чу нищо друго, освен лекото дишане на сестрата и слабото шумолене на колосаната ѝ престилка.

– Кой е, моля? – запита вече по-остро.

Много бавно и неохотно затворих.

Тръгнах по коридора към стаята си. Чувствувах се така, сякаш вода битка и съм заел най-лошото укритие. Тогавя разбрах, че за мен тя означава повече от всичко друго на света. Тя бе заразшила кръвта ми като вирус и това очакване сломи и последните сили, които ми бяха останали. От години живеех несретно и се самозаблуждавах, че някой ден това ще свърши, че ще направя нещо значително, а сега разбрах, че никога няма

да се измъкна от блатото. Видях как бъдещето се пръсва пред очите ми като сапунен мехур и то само защото една жена с меден цвят на косата и фигура, която може да подлуди всеки мъж, не вдигна телефонната слушалка и не ми позвъни.

Както стоях пред вратата си с ръка на дръжката, реших да постъпя като всички слабовати, безгръбначни, мекушави пройдохи, получили удар, който ги поваля по гръб. Реших да изляза, да се напия и след това да отида при някоя уличница.

Отворих вратата и влязох в мрачната малка стая.

Лаура седеше на облегалката на фотьойла, със скръстени на скута си ръце. Полите на строгата ѝ синя ленена рокля бяха добре изпънати над колнетете.

Телефонът в края на коридора започна да звъни настоятелно – пронизителен звук, който допреди малко щеше да ме накара да побягна, за да отговоря. Но вече едва ли го чувах. Изведнъж той престана да бъде провокиращ тиранин, способен да спре биенето на сърцето ми и да ме превърне в задъхан безмозъчен тъпак. Сега не беше нищо друго, освен някакъв външен шум, анонимен като непознат по улицата.

Облегнах се на вратата и я загледах.

– Съжалявам, Дейвид. Не можах да направя нищо. Толкова много исках да ти се обадя, но телефона го пазят така грижливо. Знаех, че ще чакаш, че ще страдаш, както и аз страдах. Този следобед не издържах повече. Казах, че отивам да се разходя около Лаго. Когато пристигнах в Милано, телефонирах на сестрата, че колата има повреда и съм изпаднала в безизходица.

Не бях сигурен дали чувам правилно.

– Искаш да кажеш, че няма да се връщаш тази нощ?

– Да, Дейвид, ще остана тук с теб.

Олюлях се и седнах.

– Ако преди малко ме беше видяла в коридора – казах, разтривайки лице с ръцете си. – Бях решил да изляза и да се напия. За пет минути щеше да ме изпуснеш, а сега ми казваш, че ще останеш цяла нощ.

– Не исках да те карам да страдаш така, Дейвид – прошепна тя. – Да не си си помислил, че съм те забравила?

– Не, не съм си мислил подобно нещо. Стана така само защото се надявах да се обадиш в понеделник и чаках. Така както минаваха часовете, вече бях готов да се изкатеря по стената, да се пръсна.

– Сега съм тук, Дейвид.

– Да, така е. И не мога да го повярвам. Чувствувам се все едно

някой ме е ритнал в слабините. – Погледнах кашата, която бях направил в камината, петното на стената. Сега стаята изглеждаше ужасна и мрачна, след като килимът, покривката на леглото и на масата ги нямаше. Единственото останало от предишната ни среща беше саксията с чеверникавата бегония. – Не мога да искам да останеш тук, Лаура. Виждаш каква дупка е.

– Смяташ ли, че за мен това има значение? С теб ще бъда щастлива и в пещера. Не бъди глупав, Дейвид. Нищо друго няма значение, освен това, че имам няколко часа, които искам да прекараме заедно.

Станах и отидох до огледалото. Наистина изглеждах ужасно с двудневна брада, с очи, дълбоко хлътнали от безсъние.

– Ще се обръсна – казах.

– Няма ли да ти преча? Да те изчакам навън? Или да изляза да се поразходя ...

– Мислиш ли, че ще те изпусна от погледа си дори и за пет минути? – попитах. – Трябва да се обръсна.

– Не мога да те прегърна с такова лице.

Сипах вода от каната в легена и започнах да сапунивам лицето си. Ръцете ми трепереха. Докато се бръснех, тя седеше тихо и ме наблюдаваше. След като измих лицето си, каза:

– Трябва да направим нещо, Дейвид. Това може отново да се случи. И ще се случи.

– Не, няма да се случва повече. Ти трябва да го оставиш, Лаура. Нямам никаква полза от него. Не разбираш ли? Той не бива да очаква да останеш при него. Трябва да се освободиш.

– Мислела съм за това. Ако го напусна, искаш ли да дойда да живея при теб?

Бавно се обръгнах и я погледнах. Очите ми се спряха на прозрачните й копринени скъпи чорапи, елегантната кройка на роклята, изящните бели, добре поддържани ръце, златната гривна на ръката ѝ, диамантената брошка, която струваше триста хиляди лири, блестящата коса, върху която някой фризьор доста си беше поиграл. Гледах я на фона на мръсните, пожълтели тапети, разхвърляното малко легло и изтъркания килим.

– Тук? Не, не би могла да дойдеш тук?

– А къде другаде да отида, Дейвид? Нямам пари, освен тези, които той ми дава. Мислиш ли, че съм способна да работя заедно с теб? Бих станала много добър гид. Има ли там и жени?

– Моля те, не се шегувай с това – казах, усещайки как кръвта нахлува в главата ми.

– Но аз не се шегувам, скъпи. Опитвам се да разреша един проблем. И невъзможно ли е да си намериш по-добра работа? Тогав би завършил книгата си. И аз ще правя нещо. Не искам да си мислиш, че съм безполезна. Смяташ ли, че бих могла да стана келнерка?

– Престани! – казах сърдито. – Не говори така! Невъзможно е да си намеря по-добра работа. Дори и да завърша книгата си, тя няма да ми донесе никакви пари, а ще ми отнеме месеци, дори да работя от сутрин до вечер. И как си представяш да работиш като келнерка?

– Но ние трябва да направим нещо, Дейвид.

Изхвърлих водата.

– Нямах ли никакви собствени пари? – запитах, без да я поглеждам.

– Страхувам се, че не. Разбира се, мога да продам бижутата си. Така бихме могли да преживеем известно време. Да издържим, докато ти спечелиш повечко пари.

Приблжих се до нея.

– Защо, по дяволите, говорим за това? И двамата знаем, че не бихме могли да живеем така. По-добре да се откажа от теб, отколкото да те принизя до моето равнище. Съвсем скоро ще ме намразиш, Лаура. Ще бъде добре, докато имаме някакви пари, но след като се свършат и започнат затрудненията, когато няма да можеш да си купуваш нови дрехи и бижута, за да изглеждаш както сега, ще започнеш да ме мразиш.

Тя сложи ръката си върху моята.

– Не, няма. Казах ти, че мога да бъда щастлива с теб и в пещера.

– Нека опитаме да бъдем сериозни за мъничко. Има само един изход.

Тя внезапно ме погледна, очите ѝ станаха напрегнати и грациозните ѝ ръце се стегнаха в юмруци.

– И какъв е той?

– Трябва да се опитам да си намеря работа край Лаго. Ще говоря с Джузепе. Той знае всички трикове. Бих могъл да намеря нещо по туристическите корабчета. Тогав по-лесно бихме се срещали. Няма да има нужда да пътуваш чак дотук. По-лесно ще ти е да се измъкнеш за час или два, без никой да забележи.

Напрежението изчезна от погледа ѝ, ръцете ѝ се отпуснаха.

– Това би ли ти харесвало, Дейвид? – запита тя и отвори чантата си за цигара. – Би ли те задоволило?

– Би било по-добре от последните три дни. Поне от време на време ще те зървам, бихме могли да се виждаме и късно вечер. Трудно ли ти е

да излизаш от вилата, след като всички са си легнали?

– Не, това е възможно – рече тя с уморен и равен глас.

– Не си много ентузиасизирана – отбелязах, като я гледах. – Не ти ли харесва идеята?

– Смятам, че ще е много опасно. Не познаваш Лаго така добре като мене. Има толкова дебнещи погледи. Наивно е да се надяваме, че срещите ни ще останат тайни. Трябва да бъда много внимателна. Бруно ще се разведе с мене, ако открие, че му изневерявам. Когато умре, аз ще наследя голямо състояние. Ако сега направя една погрешна стъпка, сигурно ще загубя всичко.

– Разбирам. – Седнах на леглото и прокарах пръсти през косата си. – Не съм мислил за това. Не ми беше идвало наум, че ще станеш богата, когато той умре. Това увеличава пропастта между нас, нали?

– Стеснява я, Дейвид.

– Допускаш ли, че бих живял с твоите пари?

– Не, сигурна съм, че няма. Но това не са мои пари. На Бруно са. Смятам, че би приел един заем, за да започнеш някакъв бизнес и ще ми го върнеш, когато успееш.

– Ти доста си поумувала върху това, така ли? Но ако досега е жив вече четири години, какво те кара да мислиш, че няма да живее още четири? Или смяташ, че ще чакаме още четири години или повече?

– Но, скъпи, ние почти се скарахме – каза тя печално. – Като че ли магията ми върху теб губи силата си.

– Магията ти никога няма да се развали – казах. – Съжалявам, Лаура, само че не искам да преживея отново тези последни дни. Знаеш ли какво се канех да направя преди малко, преди да вляза и да те заваря тук?

– Да, зная. Мъжете правят подобни неща, когато са обидени. Не си мисли, че си първият. – Тя изхвърли пепелта в камината. – Обеща ми да не се обаждаш.

– Зная. Съжалявам. Бях почти обезумял.

– Ако се преместиш край Лаго, ще поемеш още по-големи рискове. В случай, че не успея да се измъкна, ще ти хрумне да дойдеш във вилата. Не разбираш ли, Дейвид, така няма да стане.

– Тогава какво да правим?

Тя тихо ме изучаваше известно време.

– Има един начин.

Тогава инстинктивно разбрах, че тя е нагласила всичко, но няма да ми го съобщи, докато не изчерпя всичките си идеи и не се примиря с

мисълта, че не съществува никакво друго решение освен нейното.

– Какъв е той?

– Докторът иска Бруно да прекарва деня в специална инвалидна количка – каза тя, забила поглед в скръстените си ръце. – Вечер го пренасят от количката в леглото. Сестра Флеминг не може да го вдига, затова сме наели човек, който върши това. Той се грижи също за колата и за моторницата. Получава седем хиляди лири седмично плюс пълен пансион.

– Защо ми казваш това? – запитах я остро. – Каква връзка има то с мен?

– Той напуска в края на седмицата.

Започнаха да ме обливат горещи и студени вълни. Тя все още не ме поглеждаше.

– Това е единственото сигурно решение, Дейвид.

– Разбирам. – Стараех се да владея гласа си. – Бих искал да изясним нещата докрай. Предлагаш да стана болногледач на мъжа ти, така ли да го разбирам? Всяка сутрин да го нося от леглото до стола и всяка вечер да прелъстявам жена му? И затова ще ми плащат седем хиляди лири. Всъщност, като погледнеш, предложението е прекрасно.

Тя вдигна поглед, а очите ѝ блестяха.

– Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

– О, не, още много неща могат да се кажат. Не си представям нещо по-неприятно от това всяка сутрин да влизам в една стая и да срещам погледа на мъж, с чиято жена съм прекарал нощта. Ще бъде нещо, което ще ме накара да се чувствавам още по-пропаднал. Не само ще крада жена му, но ще живея в къщата му и ще ми се плаща с неговите пари. Страхотно примамливо предложение.

Тя кимна леко, сетне стана, отиде до скрина и взе шапката и чантата си.

– Лаура, почакай малко – казах, ставайки на крака. – Не си отивай. Още можем да поговорим.

– Не, тръгвам си. Отивам на хотел. Довиждане, Дейвид.

Застанах с гръб към вратата.

– Не разбираш ли, че тази идея е невъзможна? – запитах я аз.

– О, да, разбирам. Би ли се отместил, за да мина, моля те?

– Ще останеш тук. Ще поговорим още по въпроса.

– Дейвид! Пусни ме да мина!

– Престани да театралничиш. По дяволите, ти ще останеш тук и ще помислим за това. Сега седни, нека да размисля.

Тя пребледня. Застана срещу мен със стиснати юмруци, погледът ѝ беше обиден и гневен.

– Няма какво да мислим. Аз ти посочих единственото разрешение. Ако си толкова горд, толкова глупаво ограничен и такъв супермен, за да приемаш нещата по този начин, това е краят. Няма да остана тук нито минута повече. Била съм същинска глупачка, за да ти позволя да ме любиш. Ти ме подлуди, а сега нямаш моралната смелост да видиш нещата в истинската им светлина. – Тя повиши глас. – Когато си тръгна, си мисли колкото си искаш! Повече няма да дискутираме по този въпрос! Пусни ме да си вървя! Пусни ме!

Хванах я за раменете и я разтърсих.

– Тъкмо ти не си мислила достатъчно – казах отчаяно, – иначе нямаше да ме поставяш в такова унижително положение! Помисли само! Ще ми позволиш ли да те любя в неговата къща, почти пред очите му? Способна ли си да го направиш?

Чантата се изхлузи от ръката ѝ, тя ме прегърна и притисна лицето ми до своето.

– Дейвид, и аз те обичам, бих ти позволила да ме любиш в неговата стая. Не разбираш ли, скъпи, той не означава нищо за мен. Омъжих се заради онова, което можех да получа от него, но оттогава страдам. Не изпитвам милост към него, така, както той не проявяваше милост към мен, докато беше здрав и се отнасяше снизходително. Не съм му върна, защото той никога не спечели предаността ми. Аз ще пропадна, така както ти щеше да пропаднеш, когато си мислеше, че няма да ти се обадя. – Гласът ѝ изтъня. – Не мога да преживея повторно дни като тези. Трябва да го направиш, Дейвид, или още сега край на всичко.

Отблъснах я, за да погледна побелялото ѝ напрегнато лице. Когато устните ми докоснаха нейните, съпротивата ми се сломи.

Събудих се изведнъж и приседнах в леглото, щом усетих една ръка да докосва нежно рамото ми.

– Събуди се, Дейвид, – каза Лаура, наведена над мен. – Направих кафе. След малко трябва да тръгвам.

– Но ти си облечена! Колко е часът?

– Минава шест. Ти спеше така спокойно, че сърце не ми даваше да те събудя. Денят ще бъде прекрасен. – Тя ми подаде чаша кафе. – Вече е прекрасен ден, нали, Дейвид?

– Надявам се – казах и изведнъж си спомних какво ѝ обещах, преди да заспя. – Надявам се, че няма да съжаляваме за това, Лаура.

– Нищо друго ие можем да направим. – Седна на леглото, хубава и прекрасна както винаги. – След мъничко трябва да тръгвам, но преди това да се уговорим. Ще дойдеш във вилата в неделя вечер. Аз ще бъда в Стреза. Там ще те посрещна и ще прекосим Лаго. В шест има влак от Милано. Тази сутрин трябва да отидеш в магазина на Нервини на улица Бокачо, там имам открита сметка. Кажи им, че ще работиш за синьор Фанчино и искаш да бъдеш добре облечен. Те знаят от какво ще имаш нужда.

– Да бъда добре облечен ли? – запитах стреснато и едва не разлях кафето си. – Какво искаш да кажеш?

– Моля те, скъпи, не ми създавай трудности, – тя успокоително сложи ръка върху моята. – Естествено, че няма да дойдеш във вилата със сегашните си дрехи. Трябва да имаш подходящо облекло.

– Какво облекло? – се поинтересувах и оставих чашата с кафе на пода.

– Ами бяло сако, униформа, когато ще караш колата ... Такива неща.

Почувствувах как гърлото ми се свива и кръвта нахлува в лицето ми.

– Униформа? О, разбирам.

– Скъпи...

– Всичко е наред. Не разбрах идеята ти. Бях изтъпял. Излиза, че ще бъда като някакъв лакей, така ли?

Тя разпери ръце безпомощно.

– Добре, скъпи, да забравим всичко. Ако не можеш да направиш това за мен, когато рискувам толкова много, тогава не можем да продължаваме така.

– Всичко е наред – казах и се опитах да се усмихна. – Просто не разбрах. Но сега вече всичко ми е ясно. Е, по дяволите – това е едно стъпало по-високо – да бъдеш лакей на богат човек, отколкото неправоспособен гид в катедралата. Това е повишение.

Тя ме погледна втренчено.

– От теб зависи, Дейвид. Ако не ти харесва, не го прави. Друго не мога да измисля.

– Не се вълнувай – казах. – Сега разбирам положението, ще го направя. Освен че трябва да нося бяло сако и униформа, какви ще са другите те мл задължения?

– Ще се грижиш за Бруно сутрин и вечер. Ще поддържаш колата, ще ме возиш до Милано или Лавено, когато отивам да пазарувам. Ще се

грижиш и за лодката. Ако някой дойде, а това става много рядко, ще прислужваш на масата и ще сервираш напитките. По-голямата част от деня си свободен. Ще разполагаш с две хубави стаи над хангара за лодки. Там е много тихо и никой няма да те безпокои. Когато се измъкна, ще идвам при теб. През нощта е лесно и безопасно. С това се изчерпват задълженията ти, Дейвид, и ако не искаш да ги изпълняваш, моля те, кажи си и ще забравим всичко.

Изгледах я продължително. Не бях срещал жена като нея. Седнала със скръстени ръце в скута, тя ме гледаше с виолетовите си очи, пламенни като горещи въглени и ме подлудяваше.

– Мисля, че бих направил всичко за теб.

ТРЕТА ГЛАВА

От гарата се спуснах по стръмна павирана уличка, която водеше към брега на езерото. Въпреки, че минаваше седем, слънцето все още печеше силно, а по улицата се движеха открити коли и отвеждаха новопристигналите посетители в хотелите.

Зърнах Лаура, която ме очакваше. Тя седеше на сянка на кея, тъмните очила закриваха очите ѝ, лицето ѝ беше безизразно като лист бяла хартия.

Две селянки без шапки, облечени в черно, стояха близо до Лаура и ме изгледаха с любопитство, докато пресичах улицата. От време на време ѝ хвърляха въпросителни погледи.

Когато ме съгледа, тя стана и тръгна към пристана. Не се усмихна, не ми махна с ръка, нито пък изглеждаше доволна, че ме вижда.

Последвах я по стъпалата към пристана, където беше закотвена шестметрова моторница от полиран махагон и с излъскани метални части.

Тя влезе в лодката и седна на седалката с възглавнички.

Двете жени в черно все още ни наблюдаваха. Приближиха и се облегнаха на парапета. Сложих двата си нови куфара в лодката и скочих до Лаура.

– Можеш ли да управляваш лодка? – запита тя безучастно.

– Да – отговорих и отвързах въжето. С дълъг прът изтласках лодката от малкото, претъпкано пристанище, докато нагазихме в дълбокото.

– Пали се точно като кола – каза Лаура, а после тихичко прошепна: – Колко е хубаво да те видя, скъпи. Онези стари кукумявки искаха да чуят какво си казваме.

Натиснах стартера и машината се събуди. Включих на скорост, извих кормилото и отпуснах ръчната спирачка.

– Тук всеки следи всекиго – продължи тя и се облегна върху възглавниците. – След като поживееш тук, ще разбереш защо ти казах, че ще е много опасно да работиш някъде другаде освен във вилата.

Чувствавах неудобство и бях раздразнен. Огорчен бях, че не ме посрещна по-приветливо, но сега, след като ми обясни, ме доядя на себе си.

– Къде отиваме? – запитах рязко.

– Ще пресечем Лаго. Вилата се вижда оттук: онази бялата горе на

хълма.

Откакто се установих в Италия бях идвал веднъж на Лаго Маджоре, магическото му очарование и красота ме завладяха. Сега, като се огледах, усетих как прелестта му отново ме обзема и киселото ми настроение се изпари.

Отляво виждах Изола Белла с класическите му градини, създадени през седемнадесети век от Боромео. Зад него в сянката беше разположен Пескатори – друг остров, където също е работил Боромео. А далеч наляво се намираха белите вили на Паланца, които Хемингвей описва в „Сбогом на оръжията“.

Точно срещу мен отгатък езерото се издигаха хълмове, покрити с дървета, в подножието им беше Ароло, малко селце с червени покриви и друго едно – Алберго.

Вилата, която Лаура ми показва, беше уединена в средната част на един хълм. Имаше вид на хубава къща с терасовидна градина с цъфнали цветя, тъмнозелени кепенци, затворени срещу слънцето и дълга веранда, засенчена от навес.

– Какво има, Дейвид? – внезапно запита Лаура.

Обърнах се и й се усмихнах.

– Побиха ме тръпки – отговорих. – Съжалявам, забравих го. Сега съм наред. Лодката е много хубава.

– Така е. Всичко, което притежава Бруно, е много хубаво – най-доброто, което може да се купи с пари. Ако има нещо, което не ни липсва, това са парите.

Отново ме побиват тръпки.

– Мога ли да спра лодката и да те целуна?

Тя се засмя.

– Не бива да го правиш. Може да ни наблюдават с бинокъл от някоя от онези вили. Тук само с това се занимават. Купи ли от Неврини всичко, което искаше?

– Повече дори, отколкото се нуждая. Но те настояваха да взема всичко.

– Ще ти потрябва, Дейвид. Можеш ли да си представиш, че това се случва с нас. Цяла нощ не спях и мислих за теб.

– И аз не успях да спя – казах, но не й признах, че мислих за съпруга й. – Разкажи ми повече за вилата: освен вие двамата кой друг живее там?

– Мария, готвачката. Внимавай с нея, Дейвид. Тя работи при Бруно от години, още преди аз да го срещна. Не ме одобрява и затова винаги

ме следи. Бъди внимателен какво приказваш пред нея. Не ѝ позволявай да започне да подозира нещо.

– Тя спи ли във вилата?

– О, не, ако беше така нямаше да е възможно да дойдеш. Има къща в селото. Идва в седем сутринта и си тръгва в девет вечерта.

– Кой още живее там?

– Сестра Флеминг. Тя си въобразява, че Бруно ще ѝ остави нещо в завещанието си и се отнася към него като към своя собственост. Много е любопитна и би ме zlepоствила пред Бруно, само ако ѝ се удаде слушай. С нея също трябва да бъдеш предпазлив. Стаята ѝ е съседна на тази на Бруно и вратата никога не се затваря. Днес е свободният ѝ ден. Връща се едва във вторник сутрин. Така че в понеделник ми се налага да дежурия през деня и през нощта. В момента Мария седи при него.

Това, което чувах изобщо не ми харесваше, но не казах нищо.

– Има ли други?

– Остава Джулио, градинарят. Той е стар и глух, от него не се притеснявай. Така или иначе никога не влиза в къщата. О, също и доктор Перели. Идва да види Бруно два пъти на седмица. Изпълнител е на завещанието му – стари приятели са, той също не ме обича. Доктор Перели е от онези ограничени, ужасни хора, които вярват, че всички красиви жени са неморални. Ще се чувствавам по-спокойна, ако не му се мяркаш пред очите. Ако те види, може да си извади някои заключения.

Аз се разтършувах за цигара, запалих я и изхвърлих клечката във водата.

– Звучи като че ли попадам в змийска дупка.

– А аз трябваше да живея в нея цели пет години. Всичко ще бъде наред, ако внимаваме и ще трябва да бъдем предпазливи, скъпи. Има нещо, което съм длъжна да ти кажа. Моля те, разбери ме правилно. През деня ще се налага да те третирам като слуга. Човек не може да бъде сигурен дали някой от тях не ни наблюдава. Нали няма да имаш нищо против? Когато си сам в стаята си и мога да дойда, ще бъде съвсем различно, но моля те, не се обиждай, ако не винаги се отнасям към тебе така, както бих искала. Нали няма да се обиждаш?

Това не бях очаквал и то почти ме зашемети.

– Добре – казах, макар че съвсем не бях сигурен дали е добре. – Ако трябва да бъдем чак толкова предпазливи, постъпваш правилно.

– Оценяваш ли го? – запита тя с тревога в гласа.

– Разбира се – отговорих, но отново не бях сигурен дали е така.

– Ще го компенсирам – каза тя, гледайки ме с горещия си

напрегнат поглед. – Ще направя така, че да си заслужава, скъпи.

Достатъчно беше да ми каже това и да ме погледне по този начин, за да ми се стори, че всичко е наред. Тя беше навлязла в мене като болест и аз вече няхах сили да променя нищо. Усещах, че трябва да съм луд, за да понасям всичко. Стигаше да се погледна отстрани, за да видя как това момиче ме е опустошило. Виждах се как се извивам и се гърча като насекомо, забодено с карфица, но вече бях отишъл твърде далеч, за да направя каквото и да било.

– Пристанът е зад онези върби. Гледай, вече се вижда хангарът за лодките. Твоите стаи са над него.

В скалата се забелязваше двуетажна постройка с издаден напред прозорец, обърнат към езерото, а под него беше широката плъзгача се врата на хангара. От двете страни на сградата растяха върби и засенчваха плувния басейн, изкопан в скалата. От пристанището по хълма се виеше каменно стълбище до градината на вилата.

– По този път ще идвам при теб – каза тя, сочейки стъпалата.

– В тъмнината ще е опасно.

Тя се засмя.

– Не и за мен, Дейвид. Познавам всеки сантиметър. Когато ми дойде до гуша атмосферата в къщата, винаги отивам до къщата на пристана. Сама съм я обзавела. Сигурна съм, че много ще ти хареса.

Изключих мотора и оставих лодката да се придвижва сама до върбите на кея.

– Ще те оставя да отидеш в апартамента си, Дейвид – каза тя и скочи на земята. – Не смея да оставам и сама да ти го покажа. Когато се преоблечеш, ще дойдеш ли горе във вилата? Само тръгни по стъпалата, по пътеката и ще стигнеш до верандата. Мария ще ти даде вечеря. А след това ще те заведе при Бруно.

– Добре – казах, излизайки от лодката.

Тя ми даде ключ.

– Това е ключът от твоя апартамент. И – нещо много важно. Никога не оставяй отключено. Никой освен мен и една стара жена от селото не влиза там. Никой никога не е виждал вътрешността му и не бива, иначе ще започнат да се чудят защо съм те настанила там. Смяташ ли, че ще можеш да се грижиш за него?

– Сам си чистех предишната стая – отговорих с усмивка. – Разбира се, че мога.

Старицата идва веднъж седмично да го чисти основно. Вярвам й, че няма да говори. Ще те предупредя кога ще идва и тогава не трябва да се

мяркаш.

– Защо е тази тайнственост?

Тя се засмя.

– Почакай и ще видиш.

Сложи ръка върху моята и вдигна лице. Привлякох я към себе си. Устните ѝ бяха горещи и сухи, като че ли имаше треска. Пръстите ѝ се впиха в раменете ми и тя се притисна към мен.

Стояхме така няколко секунди, скрити от върбите, вълничките леко се разбиваха в кея, после тя се освободи от прегръдката, заизкачва бързо стъпалата и се скри от погледа ми.

Когато настаних лодката и заключих хангара, понесох двата си куфара по тясното стълбище, което водеше към жилището на втория етаж.

Отключих вратата, отворих я и се заковах на място.

Гледах объркано към голяма стая с еркереи прозорец, обърнат към Лаго, която се оказа така разкошно мебелирана, та помислих, че съм сбъркал мястото.

Един бърз поглед ме увери, че нямаше къде другаде да отида. Бавно затворих вратата и седнах върху куфарите си.

Стаята беше почти десет на шест метра, с мозаечен под, застлан с три големи персийски килима. Стените бяха покрити с весел копринен тапет в червено и бяло. В голямата ниша на прозореца беше разположен квадратен диван-легло с дължина на страната около два и половина метра, постлан с бяла копринена кувертюра, поръбена с червено. Четири големи кресла и голям диван не успяваха да изпълнят стаята, радиограмофон и шкафче с плочи се губеха край една от стените.

В един ъгъл имаше съвсем заредено барче и когато го разгледах видях, че при докосване с пръст се обръща и открива етажерка с книги.

Точно срещу мен се намираше друга врата, прекосих стаята и я отварях. Оказа се малка стаичка с две големи огледала и два вградени гардероба, които се осветяваха отвътре, щом отвориш вратите. От тази стая през друга врата се влизаше в банята с вградена в пода вана и душ. Огледала и черен мрамор изцяло покриваха стените ѝ.

Върнах се в голямата стая, отидох до бара и си сипах едно голямо уиски. Чувствавах, че имам нужда от него. Сега ми стана ясно защо вратата трябваше да е заключена.

Мария беше пълна възрастна жена с приятно лице и добродушни очи. Когато влязох в кухнята, си намяташе шала и се готвеше да си тръгва.

– Добър вечер – поздравих я аз. – Казвам се Дейвид Чизхолм. Синьора Фанчино ми каза, че има вечеря за мен.

Веднага забелязах тревожния й изпитателен поглед. В продължение на три-четири секунди тя ме разглеждаше и изучаваше. В погледа й уловях подозрение и страх.

– Дошли сте да се грижите за синьор Бруно ли? – запита тя.

– Не бих казал така. Само ще го местя, когато е нужно.

– Синьората не ми каза, че сте америкаец.

– А трябваше ли? – попитах и се приближих до масата, която беше сложена. – Тук ли да седна?

– Вечерята ви е във фурната – каза тя и донагласи шала си. – Синьората къде ви нареди да спите?

Въпросът беше обичаен, но аз веднага почувствах, че за нея беше важно да знае къде ще спя.

– Ще живея в стаите над хангара за лодки – отговорих, без да я поглеждам.

– Над навеса за лодката? Тогава другият мъж трябва да си е отишъл?

Яденето ми беше телешко със спагети. Докато носех чинията към масата, казах:

– Тъкмо затова съм тук.

Тя кимна, взе едно вързопче и тежко се запъти към вратата.

– Нали много внимателно ще вдигате синьор Бруно? – запита и се вторачи твърдо в мен. – Предишният мъж не беше добър. – Тя направи сърдита гримаса. – Той непрекъснато си мислеше за други неща.

Директният й наблюдателен поглед ме раздразни.

– Ще бъда внимателен – обещах.

Тя кимна и отвори вратата. Виждах, че не й се иска да ме остави сам в кухнята и й казах:

– Е, лека нощ.

– А жена си не доведохте ли? – запита с ръка на дръжката.

– Не съм женен.

– За мъж като вас е по-добре да се ожения – отбеляза тя.

– Ще видя какво мога да направя в това отношение – усмихнах й се.
– Лека нощ.

Тя е отговори на усмивката ми.

– И другият мъж не беше женен.

– Кой друг мъж?

– Белини. Той дойде преди три месеца. Един едър, грозен

грубиянин. Цял ден седеше и пушеше пури. Беше много непохватен, когато повдигаше синьор Бруно. Доктор Перели каза, че трябва да си върви.

– Не желая да ви задържам. Сигурно искате да се приберете вкъщи – казах. Лека нощ.

Тя остана в колебание, после излезе от кухнята, затваряйки вратата след себе си.

Останах така, заслушан в тежките ѝ бавни стъпки надолу по пътеката, която водеше към пътя. Когато те замряха, аз си поех дъх – дълго и бавно. Открих, че съм се изпотил, а нервите ми бяха опънати като струни на цигулка.

Имах инстинктивното усещане, че у тази стара жена има нещо повече от подозрителност: тя знаеше защо съм тук.

На верандата открих Лаура, която ме очакваше. Беше се облегнала на една мраморна колона, поддържаща богато украсения покрив над верандата и гледаше към Лаго. Когато чу стъпките ми, тя извърна глава. – Отиде ли си?

– Да – казах аз.

Тя се обърна към мен усмихната.

– Тогава ние сме сами с изключение на Бруно. Сега ще трябва да остана с него, но утре вечер ще дойда в къщата. Какво ще кажеш?

– Прекрасно, но не мислиш ли, че е опасно да живея там? Ако някой ме види, няма ли да предположи какво означавам за теб?

– Докато някой не влезе вътре, това няма значение. Радвам се, че ти харесва. Сама съм я мебелирала. Там ще бъдем щастливи за по няколко часа, нали?

– Малко по-хубаво е от пещера.

Тя се засмя.

– Това за пещерата ти го казах на сериозно. Само че предпочитам къщата с лодките. Какво мислиш за Мария?

– Тя вече знае за нас.

Лаура изведнъж ме погледна.

– Защо мислиш така?

– Само някакво предчувствие, а може би и поради това, което ми каза. Белини в къщата с лодките ли живееше?

– Разбира се, че не! – Тя се скова и ме загледа. – Защо ми задаваш този въпрос? Белини беше само наемен работник. Той имаше стая в селото.

Подозрението, което беше започнало да ме обхваща, се разсея.

– Мария каза нещо, от което се подразбираше, че Белини е живял в къщата с лодките.

Лаура сложи ръка върху моята.

– Не трябва да обръщаш никакво внимание на думите ѝ, Дейвид. Къщата с лодките е моя. За това я давам на теб. Разбира се, че Белини не е живял там, той дори никога не е влизал в нея.

– Къде е той сега?

– Сигурно се е върнал в Милано. Защо толкова се интересуваш от него?

– Не че се интересувам. Старата жена събуди любопитството ми, това е всичко.

Тя ме погали по ръката.

– Винаги се опитва да направи нещо лошо. Не я слушай, Дейвид. А сега трябва да се срещнеш с Бруно. Внимавай. Нищо не убягва от погледа му. Когато си с него, не ми обръщай никакво внимание, винаги бъди нащрек.

– Не горя от желание, Лаура.

– Разбира се, но трябва да свършим тази работа. – Докосна лицето ми с дългите си пръсти. – Моля те, Дейвид, помни, че той не означава нищо за мен и не смятам, че аз означавам нещо за него.

Тя закричи по верандата и аз с неохота я последвах.

Завихме зад ъгъла на верандата и се изправихме пред инвалидна количка, поставена на сянка и обърната към Лаго. Под завивката успях да забележа очертанията на слабо тяло, но една голяма ваза с цветя закриваше лицето.

Тя ми направи знак да остана там, където съм, и се приближи до стола.

– Бруно, новият служител дойде. Името му е Дейвид Чизхолм. Той е американец, който живее в Милано и изучава италианската архитектура. Предложи го агенция „Донети“ и идва с прекрасни препоръки.

Тя се обърна и ми даде знак.

Тръгнах към инвалидния стол с вдървени крака и застанах така, че светлината да пада върху мен. Стана ми лошо и ръцете ми се изпотиха. Не зная как събрах куража да погледна очите, които се отпавиха към мене от едно слабо и бледо лице.

Бруно Фанчино беше около четиридесет и пет годишен. Косата му беше гъста и имаше цвета на гълъбова перушина. Тънкото му дълго лице беше хубаво и аристократично, но толкова бледо и застинало, като че ли беше издялано от мрамор. Очите му обаче бяха съвсем живи –

големи черни очи, които ми подсказаха, че той е мъж с изключителни възможности, проникателен, добър и весел, но би могъл да бъде и безмилостно решителен, ако се аложи.

Беше неловко да се вирам надолу в него, като знаех, че той не може нито да говори, нито да се движи и е безпомощен като мъртвец. Усетих как очите му ме изучават с приятелски интерес, от което се почувствувах неудобно и засрамен. За да прикрия растящото объркване, аз сковано се поклоних и отново се отдръпнах в сянката.

– Да внесе ли стола вътре, синьора?

Лаура бързо долови, че може да се издам, ако Фанчино продължаваше да ме изучава, затова застана между нас.

– По-добре да се приберем вътре, Бруно. Вече става късно.

Когато тя се извърна, забелязах, че той я наблюдава и това ме потресе.

В погледа му се мярнаха стаен гняв, презрение и омраза. Но те изчезнаха така бързо, както се бяха появили. Може и да се мамех, но не смятам, че беше така.

Доближих се до стола.

Лаура се обърна към мен.

– Сега бихте ли придвижили стола вътре? Внимавайте да не го друсате.

Избутах стола от верандата в обширна спалня, меко осветена от скрити лампи. В средата на стаята имаше огромно легло. Разкошни персийски килими покриваха мозаечния под. По стените висяха гоблени, за които дори неопитен човек като мен можеше да прецени, че са изработени от голям майстор. Всичко в стаята беше подбрано с вкус и струваше цяло състояние...

Придвижих стола до леглото.

Лаура застана отстрани и ме наблюдаваше. Не понечи да ми помогне, нито пък ми каза как най-добре да го пренесе.

И двамата ме наблюдаваха и аз нервно повдигнах завивките. После поех одеалото, което покриваше дългото му измършавяло тяло. Беше облечен със сива копринена пижама. Краката му стърчеха слаби като на скелет.

Сложих едната си ръка под раменете му, а другата – под коленете и го вдигнах. Очаквах, че ще е тежък, но се оказа толкова лек, че за малко да изгубя равновесие. Положих го непохватно върху леглото, издърпах завивките върху него и се отдръпнах. Дишах тежко и усетих, че съм се изпотил.

– Благодаря, Дейвид – каза тихо Лаура. – Вече можете да си вървите. Няма да сте ми необходим до осем часа утре сутрин. Моля, бъдете точен.

Поклоних се на Фанчино, след това на нея и излязох на верандата.

Чух как Лаура казва:

– Малко е несръчен, но ще свикне да те вдига. Ще включа радиото. Искаш ли да послушаш Шопен или да ти почета?

Недоумявах как ли ще ѝ каже какво предпочита. Мислех си колко ли е ужасно за него да бъде като затворник в мъртво тяло, да очаква благоволенieto на хорската доброта, никога да не знае кога ли ще се уморят да му прислужват и вътрешно да е сигурен, че всички ще си отдъхнат, когато умре.

Стигнах началото на стълбището и чух първите акорди на етюд в ми бемол от Шопен. За момент се заслушах, а след това продължих надолу към къщата с лодките.

На следващата сутрин станах рано. Когато бутнах вратата и погледнах в стаята, съседка на Бруновата, пред огледалото сестра Флеминг нагласяваше касинката си. Тя беше висока кокалеста жена със свирепи кафяви очи, с дълъг и тесен червеникав нос и решителна уста с тънки устни. Беше над четиридесетте, но независимо от старомоминското ѝ недружелюбно излъчване, успях да разбера, че е изключително способна жена, която в критични положения никога нямаше да се обърка, каквото и да се случеше.

Когато почуках и застанах на вратата, тя ме погледна остро.

– Вие ли сте новият? – запита на лош италиански и разпознах тънкия писклив глас, който бях чул по телефона.

– Да, синьора – отговорих на английски.

– Не ме наричайте така, достатъчно е, само „сестра“. След пет минути ще бъде готова. Как ви е името?

Казах ѝ.

– Много добре, Чизхолм – рече тя. – Сигурно не трябва да очаквам да имате опит в подобна работа.

– Страхувам се, че е – отговорих, след като забелязах, че е решила да не ме одобри.

Тя направи нетърпелив жест.

– Всеки път казвам на мисис Фанчино да назначи човек с опит. Доктор Перели много лесно би могъл да намери някого, но тя сама е решила да се занимава с това. Е, да се надяваме, че ще бъдете по-добър от

онзи ужасен Белини. Да ви кажа честно, ако другите синьор Фанчино, ще бъда принудена да докладвам на доктор Перели.

– Няма да го раздрусам – обещах. – А тъй като и на двамата ни плашат, за да го гледаме, не разбирам, защо вие трябва да ме критикувате. Ако синьора Фанчино е доволна, вие също би трябвало да бъдете.

Излязох на верандата и си мислех, че не биваше да й говоря така, но тя ме бе раздразнила. Докато гледах надолу към терасовидната градина, видях Лаура да се спуска по пътеката, облечена в къси бели панталонки и блузка с гол гръб, а в ръката си размахваше плувна шапка.

Наблюдавах я и се удивлявах на красотата на тялото ѝ. Искаше ми се да се обърне и да ме погледне, но тя не го направи. Стигна до стъпалата на пристана и изчезна от полезрението ми.

След няколко минути забелязах, че плува в Лаго.

– Вече съм готова – обяви сестра Флеминг.

Беше се приближила тихо отстрани, без да я забележа. Предположих, че ме е видяла как наблюдавам Лаура, стрелнах я бързо и проницателно. Живите ѝ студени очи срещнаха моите и аз пръв сведох поглед.

– Последвайте ме – каза тя и тръгна по верандата към стаята на Бруно.

Той лежеше точно както го бях оставил предишната вечер. Взря се в мен и аз вдървено направих лек поклон. Очите му бяха изумително изразителни. Те ме поздравиха така ясно, все едно, че говореха. Когато го погледнах, изпитах чувство на неудобство, че започваше да ме харесва. Поне погледът му беше приятелски и пълен с интерес, но когато спря очи на сестра Флеминг, те изразяваха неприкрито безразличие.

Според инструкциите ѝ аз го повдигнах от леглото, поставих го върху стола и много внимавах да не го разтърся. Дори сестра Флеминг изглеждаше доволна, тъй като видях изненаданото ѝ одобрително кимване.

– Достатъчно, Чизхолм – каза тя. – Отгук нататък аз ще се справя.

Отново се поклоних на Бруно. Очите му като че ли казваха, че съм щастливец, след като не оставам в ръцете на тази зла жена.

Може и да съм си въобразил, че си е помислил така, но в онзи момент бях почти уверен, че тъкмо това искаше да ми каже.

Излязох и бързо тръгнах по пътеката, по стъпалата, които водеха към пристанището и към хангара за лодки. Скрит зад върбите, се вирах да зърна Лаура. Забелязах бялата ѝ плувна шапка. Беше на около половин миля от мястото, където се намирах, и плуваше към мен.

Изчаках я.

Когато се хвана за пристанищната стена, казах:

– Добро утро, синьора.

Тя не се извърна, но видях как гърбът ѝ се стегна.

– Не трябваше да си тук, Дейвид. Опасно е. Има един стар дявол, който живее в Пескатори и винаги ме наблюдава с телескоп. Вероятно и сега ме гледа. Моля те, иди си.

Това ме разяри.

– Да върви по дяволите! Във всеки случай той не ме вижда. Виж, Лаура...

– Все едно, Дейвид, моля те, иди си и внимавай никой да не те види.

– Искаш ли да направя още нещо, освен да изчезна? – рязко запитах.

– По добре изчисти лодката. Доктор Перели понякога я използва и нямам намерение да му давам повод за оплаквания. След като свършиш това, през остатъка от деня можеш да правиш каквото поискаш. И, скъпи, довечера ще дойда да те видя.

– Да – казах.

Тя ме погледна остро.

– Не си попаднал под въздействието на Бруновия чар, нали? – запита, движейки дългите си стройни крака във водата.

– Нямам намерение.

– Той е чаровен, Дейвид. Дори и сега се сприятелява с хората полесно от мен. Искаш ли да му станеш приятел?

– Едва ли – казах рязко. – Е, по-добре да се хвщам с лодката.

Отидох до хангара, отключих вратата и влязох.

Когато започнах да вадя от шкафа препаратите за почистване, видях как Лаура се изправи на крака, свали шапката за плуване и разтърси косата си с цвят на мед. Застанала на ярката слънчева светлина, тя изглеждаше много красива, панталонките и блузката бяха прилепнали към тялото ѝ. Държеше главата си отхвърлена назад, а ръцете върху гърдите си.

Усетих как устните ми пресъхват и трябваше да си наложа да не отида при нея. Тогава изведнъж си спомних за мъжа с телескопа от Пескатори. Вероятно позираше пред него, а не за мен.

Обърнах се разгневен и започнах да лъскам месинговата броня на лодката. Когато отново вдигнах поглед, тя беше изчезнала.

Лаура беше права. Бруно притежаваше очарование. В толкова неизгодно положение, неспособен да се движи и говори, с парализирани

мускули на лицето, той имаше очи, с които можеше да печели приятели.

Тази вечер, когато отидох да го вдигна от стола и да го положа върху леглото, го намерих сам. Гледайки го, застанах колебливо и не знаех дали да си тръгна или да изчакам сестра Флеминг. Наканих се да си тръгна, но погледът му ме спря така твърдо, все едно, че ми каза да остана.

Той ме наблюдаваше с приятелски интерес и забелязах, че очите му ми задаваха въпроси. Започнах да му разказвам какво съм правил през деня.

Разказах му как съм почистил лодката и поправил магнитния скоростомер. Обясних му какво съм извършил и погледът му изрази одобрение.

– Някой ден, синьор – казах аз, – може би ще поискате да ви занеса до лодката и малко да ви поразходя. Ако вървя много бавно, няма да ви друсам. Това ще е малко разнообразие за вас, вместо да сте прикован само към тази веранда.

Погледът му ми подсказа, че много би искал, а после обърна подигравателно очи към сестра Флеминг, която тъкмо беше влязла, като че ли искаше да ми каже, че докато тя се грижи за него, няма никаква надежда.

Внесох стола и прехвърлих тялото му на леглото. Този път операцията премина дори още по-сполучливо и отново забелязах одобрителното кимване на сестра Флеминг.

В този момент влезе Лаура, аз се поклоних на Бруно и тръгнах към къщата с лодките.

Преоблякох се по фланелка и панталон, седнах пред отворения прозорец и запалих цигара.

Да, Бруно притежаваше очарование. Не страдах често от угризения на съвестта, но докато седях там, установих колко лошо е държането ми. Не помагаше, когато си казвах, че ако не аз бях любовник на Лаура, някой друг щеше да заеме мястото и че това беше неизбежно. Ако Бруно имаше неприятен характер, вероятно, бих възприел ситуацията без никакво угризение на съвестта, но след като открих, че той ми харесва, се замислих дали да не си стегна багажа и да се махна.

Но изкушението да остана в този луксозен апартамент беше голямо. Не можех да устоя и на мисълта, че след по-малко от четири часа Лаура ще прекара нощта с мен.

Замислих се за Лаура. Дали наистина беше влюбена в мен? Нямах представа. С нейната външност и пари тя можеше да избира измежду

стотици мъже – при това мъже с пари. Тогава защо бе избрала мен?

Мислейки си с неудобство, за първата ни среща, сега ми се струваше невероятно, че жена в нейното положение би се хвърлила в ръцете на напълно непознат, с орфани дрехи и без пари, както беше направила тя. Дали не е от онези жени, които не могат да живеят без мъж, какъвто и да е? След като Мария ми намекна, че Белини е живял в къщата с лодките, аз се чувствавах неловко с Лаура. Макар и да ме увери, че Белини не е живял там, започнах да се питам дали не лъжеше. Колкото повече си мислех за нея, толкова повече подозрението ми се изостряше. Дали Белини ѝ е бил любовник? Имало ли е друг преди Белини? Тя е тук повече от четири години, а Белини е останал само три месеца.

Опитах се да анализирам собствените си чувства. Открих, че ако не е близо до мен, мога да мисля за нея обективно. Какво знаех за Лаура, освен че физически ме привлича? Имаше нещо обезпокоително странно около нея. В това отношение тя не се различаваше от Бруно: единствено очите ѝ изразяваха живот. Когато ги скриеше зад слънчевите очила, човек можеше да си помисли, че е мъртва, като че ли се беше научила да не издава истинските си чувства и на икого да не разреши да разбере какво мисли в действителност.

Наистина, какво ли я занимаваше?

Седях и си мислех за нея и Бруно, а времето си течеше. Не стигнах доникъде, но колкото повече мислех за отношенията ни, толкова повече се обезпокоявах.

Тя ме намери седнал пред прозореца. Не чух кога е влязла и щом ме докосна по ръката, се стреснах.

– За какво си мислиш, Дейвид?

Бързо скочих на крака.

– Колко тихо си влязла.

Гледахме се един друг.

Беше облечена с лек вълнен пуловер и тъмен ленен панталон. Косата ѝ с цвят на мед беше прибрана назад с тясна зелена панделка. Изглеждаше много млада и прекрасна. Очите ѝ блестяха и излъчваха живот.

Подобно на гладиатор тя ме оплиташе в мрежата си. Чувствавах се уловен и впримчен, когато пристъпи към мен. Тревогата, подозренията и гузната ми съвест направо се изпариха, щом ръцете ѝ докоснаха моите.

– Доволен ли си, че съм тук? – запита тя, вдигайки поглед.

Изкушението беше твърде силно.

– Да, щастлив съм, че си тук – отговорих и я притеглих към себе си.

Светлината на ярката луна навлизаше през отворения прозорец, осветяваше мозаечния под и се плъзгаше по леглото.

Размърдах се, отворих очи и вдигнах ръка.

Лаура лежеше до мен, чувах неравномерното ѝ дишане. Надигнах се, за да я погледна.

Тя спеше, но тялото ѝ потрепваше, а ръцете ѝ конвулсивно се сви- ваха и отпускаха. Издаде нисък стон, подобен звук ме беше събудил. Сънуваше и изглежда, че сънят я плашеше.

Докоснах рамото ѝ.

– Какво има? – попитах. – Лаура, събуди се, ти сънуваш.

Тя така се стресна, че за малко не падна от леглото. Прегърнах я и я придърпах към себе си.

– Всичко е наред, ти сънуваше.

– Да.

Притисна се към мен и с ръката си усещах туптенето на сърцето ѝ.

– Кошмари ли имаше? – попитах и се усмихнах. – Да не си сънува- ла, че си в плен на дявола?

Тя леко потрепери и се отдръпна от мен.

– Колко е часът?

– Минава три – казах, поглеждайки към часовника на нощната ма- сичка. – Имаме много време. Обръщай се и заспивай.

– Не, искам да поговорим. Дай ми цигара, скъпи.

Аз се изтърколих от леглото, пипнешком открих кутията с цигари и се върнах. И двамата запалихме. При слабия пламък на кибритената клечка зърнах стройното ѝ бяло тяло, изпънато до мен. С изгасването на клечката, изчезна и то. Само стъпалата и тънките ѝ глезени се очертава- ха на лунната светлина.

– Какво сънува?

– Няма значение. Дейвид, какво мислиш за Бруно?

– Какво има да се мисли? – казах. Тъкмо в този момент не ми се го- вореше за Бруно. – Здрав дух, затворен в мъртво тяло. Това е всичко, ко- ето може да се каже за него.

– Значи ти харесва?

– Не съм мислил за това. Възхищавам се на смелостта му.

– Значи смяташ, че духът му е силен?

– Трябва да е така, щом има сили да понася живота, който води.

– Това, че е жив, не се дължи на силния му дух. А на упоритата му решителност да ме държи привързана за себе си, докато е възможно.

Не отговорих.

– Смяташ ли, че ще издържи още дълго? – запита тя след дълга пауза.

– Не зная.

– Понякога ми се струва, че така ще продължи с години.

– По-добре да не говорим за това – казах с неудобство. – Какво ти се присъни, Лаура?

– Бруно. Винаги него сънувам. – Тя опъна ръце над главата си. – Колко хубаво ще е да се освободя от него. Помисли си само какво ще стане. Няма да ни се налага да се крием. Дори бихме могли да се оженим.

Бихме могли.

Зачудих се какво ли е да си женел за нея. Нямах никаква представа какво представлява зад маската си. Не бях сигурен дали бих се оженил, ако тя се окажеше свободна.

– Парите означават ли нещо за теб, Дейвид? – внезапно запита тя.

– Разбира се. Винаги съм искал да имам пари, но никога не съм ги виждал. Защо питаш?

– Мислех си какво ли си готов да направиш за много пари.

– Да съм готов ли? Какво искаш да кажеш?

Тя се обърна настрана, ръката ѝ се плъзна бавно под моята, докато се опитваше да види лицето ми в неясната светлина.

– Би ли поел риск? Зная, че всеки си има цена, нали така? Зная, че бих била готова да извърша нещо, ако цената е достатъчно висока.

Изведнъж ме обзе инстинктивното чувство, че се движа по опасен терен, като слепец, който усеща, че е на ръба на речния бряг и още една стъпка ще го отведе във водата.

– Ще кажа, че бих направел всичко – казах, опитвайки се да говоря несериозно. – Но предполагам, че ще зависи от това за колко пари става дума.

– Да, така е. – Пръстите ѝ се раздвижиха по гърдите ми. – Представи си, че става дума за триста милиона лири.

Поех дълбоко въздух. Не бях мислил за такива суми. Триста милиона лири се равняваха на около двеста хиляди английски лири.

– Съществува ли такава сума?

– Имението на Бруно струва почти толкова, а вероятно и малко повече. Без да слагам вилата в сметката. Разбираш ли, Дейвид, ако аз съм свободна и парите са мои, ако ти поискаш да се ожениш за мен, бих ти дала половината от тях: сто и петдесет милиона. Не мисля, че ще можем да ги изнесем от страната, но ти би разполагал с възможност за някакъв

бизнес в Милано или Рим. Ако поискаш, ще ми ги върнеш, когато натрупаш повече пари или още по-добре, бих станала твой партньор. Това ще ми хареса, Дейвид. Би събудило интереса ми към живота.

– Никога не съм имал представа, че ще бъдеш толкова богата – казах безизразно. – Сигурна ли си, че всички пари ще останат на теб, когато той умре?

– Да, виждала съм завещанието. Той притежава още повече но част от тях ще останат на дъщеря му. Аз наследявам две трети, а тя – една трета от цялото му състояние.

– Не знаех, че той има дъщеря.

– Първата му съпруга починала три или четири години преди да се срещнем. Дъщеря му е на деветнадесет години. В момента е в Англия и завършва образованието си.

– Ще се връща ли тук?

– Вероятно, не зная. Триста милиона, Дейвид! Изгледите са вълнуващи, нали?

– Няма смисъл да строим пясъчни кули, Лаура. Възможно е той да живее още години.

– Зная. – Огънчето на цигарата ѝ просветна и изгасна в тъмнината. – Изглежда ужасно да продължава да живее. Освен това той не получава никаква радост от живота.

Не отговорих нищо.

– Сънувах, че е мъртъв – каза тя след дълга пауза.

– Е, добре, само че не е – отсякох рязко. – Да забравим това, Лаура.

– Не разбираш ли, че животът му наистина се държи на косъм? – продължи тя все едно, че не ме е чула. – Някой ден ако го вдигнеш и той се изхлузи, ще падне на земята и ще умре.

– Няма вероятност да падне, щом аз го държа – казах.

– Случват се злополуки. – Отново студените ѝ пръсти се плъзнаха по голите ми гърди. – Триста милиона са много пари, Дейвид, половина за теб, половината за мен.

– Какво ми предлагаш, Лаура? – запитах остро.

– Не смяташ ли, че ще бъде акт на милосърдие, ако го изпуснеш?

Не повярвах, че говори сериозно. Не беше възможно. Държеше се толкова тихо и спокойно, гласът ѝ звучеше напълно нормално, ръката ѝ играеше с моята и все пак ми предлагаше да убия съпруга ѝ.

– Ти мислиш, че ще бъде милосърден жест, ако той случайно падне – казах. – Защо да говорим за това? Няма вероятност да се случи.

– Но скъпи, възможно ли е да схващаш толкова бавно? Би могъл да

го изпуснеш, когато го вдигаш, нали?

Вече не можех да дишам. Реших, че е време да я напердаша здравата.

– Това ще бъде убийство, Лаура.

Пръстите й леко играеха по ръката ми.

– Не бъди глупав, Дейвид, няма да бъде. Щом трябва да го наречеш някак, кажи, че е убийство по милост. Ако кон си счупи крака, ще го застреляш, нали?

– Бих искал да зърна лицето на съдията, когато му разказваш това.

– Съдия ли? Какво общо има съдията със случая?

– Много общо. Това ще е убийство, Лаура. Не разбираш ли?

– Какво значение има? – запита тя с известно нетърпение. – Кой ще узнае? Повечето мъже не биха се поколебали. С триста милиона могат да си купят много неща, а освен това, скъпи, продължавам да твърдя, че за самия Бруно ще бъде много по-добре.

– А ако ме хванат, ще стигнат ли, за да откупя живота си? – запитах. – Ще те спасят ли от обвинение в съучастничество? Дяволски сигурен съм, че триста милиона няма да стигнат!

– Не се тормози толкова. Казвам ти, никой няма да разбере. Ще бъде нещастен случай.

– Естествено, че всички ще разберат! – Наведох се и запалих лампата. Погледнах я. Тя примигваше към мене и слаба усмивчица играеше на сочните й червени устни, ръцете покриваха гърдите й, а червеникавата й коса беше разпиляна по възглавницата.

– Трябва ли да палиш лампата? – запита тя жално.

– Слушай! – обърнах се към нея грубо. – Мотивът за убийството вони от цяла миля! Полицията има нужда единствено от добър мотив! Само трябва да влязат в тази стая, за да разберат, че сме любовници. Не се заблуждавай, че Мария и сестра Флеминг ще си държат устите затворени. Те ще кажат, че съм живял тук. Нямаме никакъв шанс да се отървем!

– Дейвид! Ти ми крещиш – тя закри очи от светлината. – Моля те, изгаси лампата.

– Няма! Не зная дали осъзнаваш какво ми каза току-що и се надявам, че не е така, но ако говориш сериозно, ти и аз се разделяме. Кажи сега, сериозно ли говориш?

– Но, Дейвид, ти наистина се разтревожи сериозно – за какво?

– Предложи ми да убия Бруно. Сериозно ли го направи?

– Трябва ли да поставяме въпроса толкова грубо? – Тя се намръщи.

– Той и сега е почти мъртъв. Не можеш да наречеш това убийство,

скъпи. Ако го оставиш да се изхлузи ...

Станах от леглото и издърпах пижамата си.

– Значи говориш сериозно?

– Разбира се, че не е така. Вероятно малко се изкушавам. – Тя седна, скръсти ръце върху гърдите си и се взря в мен. – Много е изкусително, нали, скъпи? Сега, след като те срещнах, толкова много искам да съм свободна, с всичките тези пари при това, но наистина, мисля, че не говоря сериозно. Разбира се, ако ти положиш усилия да ме убедиш и ми кажеш, че ще го изпуснеш, не бих се опитала да те спра.

– Но аз яма да те убеждавам! И по-добре, избий тези мисли от главата си. И изобщо не си въобразявай, че ще успееш да се измъкнеш, тъй като дяволски сигурно е, че това няма да стае!

– Моля те, Дейвид, не се сърди, нямаше да ти го казвам, ако знаех, че така ще се разтревожиш.

– Това ще бъде убийство! Не може ли да ти се побере в главата? Бруно има точно толкова право да живее, колкото и ти!

Тя поклати глава.

– Не съм съгласна, скъпи, но няма да се карам с теб за това. Аз говорех теоретично.

– Ако някой те чуеше ...

– Да, предполагам, че би прозвучало зле. Но никой не ме е чул. Сигурно се дължи на онзи сън. Сънувах, че Бруно умира. В съня беше толкова лесно. Няма да говоря повече за това. Ще се въоръжа с търпение.

– Няма да е зле!

Отидох до прозореца и се загледах в осветеното от луната Лаго.

– По-добре поспи – казах. – Още е рано.

– Май няма да мога да заспя вече. Ще се върна във вилата. Ако се унесем сега, възможно е да се успим. Ще имаш ли нещо против, скъпи, ако си тръгна сега?

Преди три часа не бих повярвал, че ще бъда толкова щастлив да се отърва от нея.

– Не. Сигурно ще бъде по-безопасно за теб, ако си тръгнеш сега.

– Точно така. – Тя широко ми се усмихна. – Ти вярваш в сигурността, нали Дейвид?

– Да не задълбаваме в това.

– Няма.

Тя се измъкна от леглото. Не я гледах, докато се обличаше. Останах до прозореца гърбом към нея.

– Нали не ми се сърдиш, Дейвид?

Извърнах се.

– Разбира се, че не. Всичко е наред.

Радвам се. Искам само да бъдеш щастлив.

– Да.

Скоро пак ще дойда.

– Добре.

Не се приближи към мен. Изведнъж се превърнахме в непознати. На вратата се спря и ми изпрати въздушна целувка. Големите ѝ виолетови очи изразяваха пустота. Усмивката ѝ беше замръзнала. Внезапно установих, че не съм единственият, който иска да е сам.

Тази нощ не спях повече.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващата сутрин, след като свърших обичайната си работа, отидох в гаража, за да изчистя голямата шестместна Алфа Ромео. Мисълта ми тече по-добре, когато ръцете ми са заети, а имах върху какво да мисля.

През нощта Лаура ме разстрои, но когато през деня си спомних какво се беше случило, ми се струваше невъзможно тя да е говорила сериозно.

Щом си тръгна, бях готов да повярвам, че всичко е било на сериозно. Дори реших, че тя нарочно ме е избрала, за да убия съпруга ѝ и за това се е насочила към мене в катедралата.

Но сега, под ярката слънчева светлина, установих, че тъмнината обърква съзнанието и се убеждавах, че не е възможно да е искала да каже тъкмо това.

Възстанових разговора ни в съзнанието си. Тя беше толкова отпусната и спокойна. Не е възможно да е осъзнавала какво говори. Никой, който съзнателно замисля хладнокръвно убийство, не би могъл да не се вълнува.

Не, не е възможно да е говорила сериозно. Сигурно е бърбила отпуснато и безсмислено, както се случва по тъмно за неща, за които не би споменала през деня.

Но това ме тревожеше. Червеят на съмнението се загнезди в съзнанието ми. Тя говореше за триста милиона лири. Половината за теб, беше казала тя и половината за мен. Замислих се какво бих направил с такава сума. Можех да си купя паспорт. Да бъда отново свободен... Нямахме защо да прекосявам улицата, когато зърна полицаи.

„Би могъл да го оставиш да се изхлузи, нали?“ беше казала тя.

Да, можех да го изпусна. Беше лесно. Щеше да падне върху мозаечния под. Помислих си за крехкото му изтъняло тяло. Нямахме да страда. При подобно падане щеше да умре по-бързо, отколкото ако куршум пробиеше черепа му.

Почувствавах как лицето ми се изпотява.

Сега, всеки път щом го вдигна, щеше да ми минава мисълта, че ако го изпусна, ще получа сто и петдесет милиона лири. Тя наистина ми пусна муха в главата. Но щеше да е убийство и аз нямаше да го извърша. Нямахме и да си помислям за това.

Спрях да лъскам, за да избърша потта от лицето си.

– О, Дейвид...

Така ме стресна, че като се обръсах, изпуснах кутията с боя.

Беше с белия си бански костюм, с плувната шапка в ръка. Лицето ѝ беше малко бледо, а под очите имаше кръгове. Тя ми се усмихна колебливо и с неудобство.

– Съжалявам. Не исках да те стресна.

– Струва ми се, че тази сутрин нервите ми са изопнати – казах и се наведох да вдигна кутията с боя. – Ти наистина се появи като привидение.

– Трябва да пазарувам в Лавено. Лодката готова ли е?

– Да.

– Искам да дойдеш с мен. Ще има нещо за носене.

– Ще свършиш ли до един час?

– Да.

Тя се обърна и закрачи с грациозната си походка надолу по стълбите към басейна. Останах загледан в нея и тръпки ме полазиха от петите до косата.

Тя се спусна по стъпалата към пристана, изглеждаше самоуверена и прекрасна в ябълковозелена рокля и голяма сламена шапка. Белите ѝ мрежести ръкавички и бели обувки подчертаваха роклята и я правеха да изглежда като скъп манекен, представяща модел във „Вог“.

– Аз ще карам – заяви тя, след като запалих моторницата. Седна на предното място зад кормилото, а аз зад нея.

Караше бързо и опитно и се придържаше към брега. Минахме покрай Рено, Черно, после изведнъж тя намали и насочи носа на лодката към едно заливче, скрито от плачещи върби. Вкара лодката под тях и я остави леко да се люлее. Обърна се с лице към мен.

– Исках да поговорим тази сутрин, Дейвид.

– И аз си мислех, че ще поискаш – рекох и зачаках.

– Снощи бяхме като непознати, беше ужасно.

– Разисквахме много ужасна тема.

– Ти нали не вярваш наистина, че искам да се отърва от Бруно?

– Зная това, което ти ми каза, Лаура.

– Това, което съм казала, и онова, което имам предвид, са две различни неща.

– Надявам се.

Тя ме изгледа тревожно.

– Всичко ли разруших между нас, Дейвид?

– Ти наистина ме стъписа.

– Но аз не исках! Моля те, повярвай ми, скъпи. Нищо няма да се случи на Бруно. Дори в този момент да ми кажеш, че ще направиш нещо, няма да ти позволя, а ако ти го извършиш, никога няма да ти го простя.

– Не се тревожи за мен. Няма да направя нищо подобно. Не е моя идеята да убия беззащитен човек.

– Точно така. И аз не се забавлявам с подобна идея.

– Хайде да го забравим, Лаура.

– За всичко е виновен сънят ми, скъпи. Беше толкова ясен сън. Ти го повдигаше. В стаята се намирахме доктор Перели, сестра Флеминг и аз. Когато го повдигаше от стола, нещо се случи – ти се подхлъзна. Доктор Перели извика, Бруно падна с главата надолу към пода. Краката му останаха в ръцете ти, а главата удари...

– Млъкни! – извиках, хващайки я за ръката. – Не искам да слушам!

Тя се втренчи в мен, очите ѝ имаха странен израз – въпросителен, напрегнат поглед, като че ли искаше да проникне в създанието ми и да види какво има там.

– Но, Дейвид, не зная какво те прихваща. Защо ми крещиш така?

– Крещях ли? – Пуснах ръката ѝ. – Съжалявам.

– Ти ме събуди, нали? Разбрал си, че сънувам и всъщност, когато започнах да говоря, аз бях напълно будна. Сънят ми се превръщаше в думи.

– Нека да оставим това, Лаура. Няма смисъл непрекъснато да се връщаме към него.

– Но аз искам между нас всичко да е наред, Дейвид.

– Наред е.

– Снощи ме уплаши, когато каза, че ще ме напуснеш. Нали няма да си тръгнеш?

– Нямам намерение да си тръгвам.

– Толкова се разтревожих. Моля те, Дейвид, кажи ми, нали сега ми вярваш, че не съм искала да убия Бруно?

– Да, вярвам ти.

– Ако можеше да го кажеш по-уверено – заговори тя неловко. – Бих искала да ти го докажа. Слушай, Дейвид, ако имах измерение да убивам Бруно, първо трябваше да се отърва от теб, не е ли така? Щях да ти предложа да си отидеш, тъй като ще търся някой друг и тогава щеше да си тръгнеш, нали? Но аз нямам намерение да се отървам от Бруно, а повече от всичко на света искам ти да останеш тук при мен. Сега, кажи

ми, моля те, че си убеден.

– Непрекъснато ти казвам да го забравиш.

Седеше и ме гледаше.

– Всичко наред ли е, Дейвид?

– Да, наред е.

Облегна се на мен, вдигна лицето си и аз я целунах. Устните ѝ бяха меки и тя отговори на целувката. С ръце обви врата ми.

– Скъпи Дейвид, не зная какво бих правила без теб.

Аз се отдръпнах.

– Няма повече да живея в къщата с лодките, Лаура.

В очите ѝ се прокрадна тревога.

– Но защо, скъпи?

– Това като че ли ни слага етикет. Бяхме луди, че го направихме.

Ще си намеря стая в селото като Белини.

– Но тогава няма да бъдем заедно нощем.

– Може да се срещаме в някоя стая, но повече там няма да живея.

Реших.

Отново ме погледна изпитателно.

– Значи помниш какво ми каза снощи? – запита. – Ти каза, че полицията има ужда само от добър мотив. Трябвало само да видят къщата с лодките, за да разберат, че сме любовници.

Зная какво казах.

– Ти не се страхуваш от полицията, нали, Дейвид?

С усилие обърнах очи към нея, но все пак го направих.

– Не се страхувам. Просто не ми е удобно да живея на това място.

Твърде луксозно е.

– Добре, скъпи, но няма ли да ти е неприятно да си вземеш стая в селото? Ще бъде нищо и никаква.

– Свикнал съм с прости неща.

– Добре, щом си решил, не мога да те спра. Но това не означава, че няма да спим заедно, нали?

– Не.

– По-добре да не стоим тук повече. Имам много да пазарувам в Лавено.

– Добре, да тръгваме.

– И всичко е наред между нас, скъпи, нали?

– Всичко е наред.

Когато се върнахме от Лавено, Лаура я очакваше телеграма. Аз носех кашона с продуктите и щом я прочете, чух възкликанието ѝ от

изненада.

– От Валерия – прошепна тя. – Пристига следващия вторник.

В този момент откъм кухнята дойде Мария, за да попита дали Лаура е намерила телеграмата.

– Да, благодаря. От Валерия е. Пристига във вторник.

Лицето на Мария грейна и тя плясна от удоволствие с ръце.

– Синьор Бруно ще бъде толкова доволен.

– Надявам ое – каза Лаура с безразличие. – Страхувам се, че ще трябва да си намериш стая в града. Къщата с лодките ще ми е необходима щом синьорина Валерия пристига.

– Да, синьора.

Лаура погледна Мария.

– Знаеш ли къде може да потърси стая, Мария?

– Може би в гаража – отговори Мария. – Джам Бичи ми каза, че искал да даде стая под наем.

– Опитай там, Дейвид – каза Лаура, прекоси хола и влезе в стаята а Бруно.

Чух я да казва:

– Валерия се прибира, Бруно. Трябваше да ме предупреди по-отрано. Мислех, че до септември няма да се върне.

Вратата се затвори, а аз отидох в кухнята и оставих продуктите.

– Къде да намеря Бичи? – запитах Мария, когато тя започна да изпразва кашона.

– Точно преди да влезеш в селото. Най-прекият път е през градината след това по пътеката по хълма.

– Благодаря. – Запалих цигара. – Ще отида след обяд. Ти изглеждаше доволна, когато чу, че синьорина Валерия се връща в къщи.

– Доволна ли? – Мария ми се усмихна. – Доволна, и то много. Трябваше да се прибере по-рано. Достатъчно се е учила. Синьор Бруно копее за нея. Когато тя се прибере, ще забележиш голяма промяна у него.

– Надявам се.

Докато очаквах обяда, реших какво ще направя.

Макар че Лаура ме убеди, че не е говорила сериозно, бях сигурен, че положението е опасно. Ситуацията беше стара като света: двама любовници и богат съпруг, който им пречи. Сумата беше огромна и следователно – огромно изкушение. Нямах доверие на Лаура, както нямах доверие и на себе си. Тя вече ми бе пуснала мухата. Ако останех дълго с нея не се знае кога щеше да ми повлияе. Можехме да извършим убийство, други хора също са го правили, току-виж и ние сме стигнали дотам.

От тази ситуация имаше само един изход. Трябваше да се измъкна. Нямах да е лесно да скъсам с Лаура. Когато беше с мен, тя така непреодолимо ме привличаше, но знаех, че трябва да се разделям. Мисълта да се върна в мрачната си стая в Милано не ми харесваше, но в края на краищата всичко беше за предпочитане пред отвратителното чувство на безпокойство, което ме гложеше.

След шест дни Валерия се връщаше. Когато пристигне, ще си тръгна, си казах. Още шест дни и ще си стегна багажа и ще се върна в Милано.

Дълбоко съзнавах, че трябва да тръгна веднага, но изкушението да прекарам още няколко дни край езерото и няколко ноци с Лаура, беше твърде голямо за мен. Освен това, ако си тръгнах сега, вероятно Лаура нямах да ми даде седемте хиляди лири, което представляваше седмичната ми заплата, а аз имах нужда от тези пари.

Дали Торчи нямах новини относно паспорта ми? Беше обещал да се опита да уреди нещо за мен, макар и да ме предупреди, че цената ще е висока.

Реших след чая да отида в Милано и да си поприказваме. Не трябваше да го оставям с впечатлението, че вече не ме интересува дали ще напусна страната. Той може би знаеше нещо за Белини, а аз бях много любопитен да разбера що за човек е.

След обяда слязох в селото, за да потърся стая.

По пътя селото отстоеше на около миля от вилата, но ако минех през градинската порта, както Мария ме опъти, щях да се спусна по пътека по хълма, който гледаше към Лаго и да скъся разстоянието до тричетвърти миля.

Пътеката беше тясна: от едната страна се издигаше стръмно хълмът, а от другата – пропастта към Лаго. През деня беше безопасно да се използва, но не и нощем.

Джам Бичи беше нисък пълен човек с рунтави сиви мустаци и съвършено гола глава. Покани ме на горния етаж и ми показа стаята, която не представляваше нищо особено, но поне беше чиста. Разбрахме се за цената и му казах, че ще се пренеса по някое време на следващия ден.

– От вилата ли идвате? – запита той, гледайки ме с любопитство.

– Да. На мястото на Белини съм.

Той се намръщи.

– Този Белини! Радвам се, че си тръгна.

– Защо? Какво му беше?

– Какво ли? Всичко! Грубиян, непрекъснато се караше, гонеше

момичетата, често се напиваше.

– Той в селото ли живееше?

– Отначало, но когато ни писна, се отървахме от него. Чух, че живеел в къщата с лодките. И добре направи.

– Сигурен ли сте за къщата с лодките? – запитах, целият нащрек.

– Остана там почти една седмица, преди да си тръгне.

– А защо си тръгна?

Бичи прокара мазна ръка по голото си теме и се намръщи.

– Забърка се с еда жена.

Разбрах, че няма да каже нищо повече, затова смених темата и го запитах дали би ми услужил с лодка.

– В свободното си време бих ловил риба.

– Може да използвате зелената лодка с мотора отвън. Ще я намерите на брега.

– Благодаря, ще ви кажа, ако ми потрябва.

По пътя към вилата премислих това, което току-що научих. Белини все пак беше живял в къщата с лодките. Значи е бил любовник на Лаура. Съмненията ми към нея отново се върнаха. Дали тя наистина планираше да убие Бруно или беше това, което предполагах: жена, която трябваше да има мъж – който и да е, дори пияница като Белини.

Следващата ми стъпка беше да разговарям с Торчи и да видя дали не би могъл да ми даде повече информация за Белини. Всяко сведение ще ми помогне да разбере какво се крие зад студената и непроницаема маска на Лаура.

Разхождах се безцелно из градината и спрях да погледам вилата. Кепенците бяха спуснати. В следобедната горещина всички, включително сестра Флеминг, се бяха оттеглили в стаите си за почивка. Бяха оставили Бруно да си почива на верандата.

Сега го виждах добре – сам и неподвижен, налегнат на сянка – и ми се стори, че ме наблюдава.

Изпитвах угризения спрямо него и като погледнах нагоре и го видях там, си помислих, че вероятно се чувства ужасно самотен. Твърде лесно е на сестра Флеминг да каже, че той трябва да си почива, но му предстоеше цяла нощ, през която си почиваше и сигурно никак не му е приятно да го оставят денем сам, а в това време те да си откъхат от него.

Импулсивно реших да се кача и да видя дали не иска компания, дори бих могъл да му почета. Отидох до къщата с лодките, взех от полицата „Животът на художниците“ от Васари и се върнах във вилата.

Почувствавах неудобство, когато погледът ми срещна неговия, и ми се прииска да не бях идвал. Но разбрах, че му е приятно да ме види и след известно колебание се приближих до него.

– Чета Васари – рекох, вдигайки книгата към него. – На някои места е забавна. Може би искате да ви почета малко?

Очите му светнаха от изненада и интерес.

– Има един хубав откъс за Бандинели и за враждата му с Челини – продължих. – Това би ли ви интересувало?

Той ми благодари с поглед. Изумително лесно беше да го разбере човек, стига да наблюдава очите му. Придърпах стол и седнах.

Прочетох му главата за Бандинели за по-малко от един час и когато свърших, вдигнах поглед, за да разбере дали му е харесало.

– Това е прекрасно произведение, като се има предвид, че е писано преди повече от четиристотин години, нали? – казах и оставих книгата настрана. – Десетина пъти съм прочел четирите тома. – След това му разказах за моята книга и докъде съм стигнал.

Забелязах, че проявява жив интерес към онова, което му разказвах. За мене беше нещо ново да открия заинтересуван слушател, когато говоря за собствената си книга. Толкова се отнесох по темата, че забравих за времето. Сестра Флеминг ме хвана точно по средата а ентузиазизираното ми описание на подовата настилка на катедралата в Сиена.

– И какво си въобразявате, че правите тук? – кисело запита тя, а аз скочих на крака.

– Четях на синьора – отговорих. – По-лесно да минава времето.

Тя се готвеше да каже нещо, но случайно хвана погледа на Бруно, който толкова ясно ѝ заповяда да млъкне, че раздразнено вдигна рамене и се обърна.

Той вдигна очи с надежда като че ли ме молеше пак да дойда. Кимнах и се спуснах по стъпалата към градината.

Лаура се появи от малката лятна къщичка с книга в ръка. Изчаках я да доближи до пътеката.

– Ще имате ли нещо против, ако отида в Милано тази вечер? – запитах, усещайки, че сестра Флеминг ни наблюдава от верандата. – Искам да взема някои книги.

Тя кимна.

– Нямам нищо против. Искаш ли да вземеш колата?

– Ако е удобно.

– Да, вземи я. Аз ияма да излизам.

Поклоних ѝ се и тръгнах към къщата с лодките, за да се преоблека.

Десет минути по-късно лях по пътя към Сесто Календо, а след един час бях в Милано.

Оставих колата на паркинга на катедралата и влязох да потърся Торчи. Открих го да се припича на слънце край главния вход с поглед нащрек за удобна чанта.

– Синьор Дейвид! – възкликна той и лицето му светна. – Какво удоволствие! Къде бяхте? Отдавна ви търся.

– Хванах се на работа край Лаго Маджоре.

Той вдигна рунтавите си вежди.

– Отказахте ли се от катедралата?

– Засега. Надявам се да се върна следващата седмица. Как върви работата, Торчи? Като че ли не си много зает? Искаш ли да пийнем по нещо?

– Разбира се. Имах успешен ден, а след половин час ми предстои среща със Симона. Но да пийнем. Тя икога не е точна.

Докато вървахме по булевард Виктор Емануил, го разпитах за Симона.

– Много е добре – каза Торчи. – В момента пак работи като модел. Нае я една американка. Симона се държи винаги добре, когато има с какво да се занимава. – Хвърли ми любопитен поглед. – Още ли не сте си променили решението за диамантената брошка?

– Това е минала история, Торчи – казах и отворих вратата на кръчмата на Пиеро. – Вече не е примен. Забрави я.

Пиеро ни донесе бутилка кианти. Изглеждаше много доволен, че ме вижда.

– Надявах се, синьор, че пак ще доведете красивата синьора – обърна се той към мен.

– Вероятно някой ден пак ще дойде – отговорих.

Когато той си тръгна, Торчи запита:

– Значи все още виждате синьората?

– Остави я на мира – казах и напълних две чаши с вино. Бутнах едната към него. – Наздраве!

Отпихме.

– Синьор Дейвид – обади се Торчи, след като избърса устата с опакото на ръката си. – Имам новини за вас.

– Какви новини?

– За паспорта.

– Добре, продължавай – казах. – Какво за паспорта?

– Джакопо дойде да ме види снощи. Бил е болен, но отново е на

работа. Казва, че ще уреди нещата.

– Може ли да се разчита на него, Торчи?

– Да се разчита ли? – Торчи плясна по масата с ръка. – Няма друг като него. Той е най-добрият в страната. Почувствавах лек сърбеж от възбуда по гърба си.

– Искаш да кажеш, че наистина ще направи нещо?

Торчи изкриви лицето си в гримаса.

– На известна цена.

– Да, разбира се, на известна цена. – Макар че очаквах тази пречка, почувствавах как надеждите ми се разбиват. – Каза ли колко?

– Шестотин и петдесет хиляди.

– Той луд ли е? – Гласът ми се извиси. – Шестстотин и петдесет хиляди! Та това е грабеж!

Торчи бързо надзърна зад рамото си, но в помещението нямаше друг, освен Пиеро, който си работеше на тезгяха.

– Зная, обясних му, че не може да прави бизнес при такива цени, но той изобщо не ме слуша. Твърди, че страхотно рискува. Самото получаване на бланките за паспорта струва маса пари. Казва, че има много хора, на които трябва да се заплати. За самия него не остават повече от десет хиляди.

– Лъжец!

Торчи вдигна рамене.

– Работата се изпипва много тънко, синьор Дейвид. Виждал съм някои проби. Няма да имате никакви неприятности.

– Аз нямам парите.

Торчи ме погледна хитро.

– А може би красивата синьора ще ви даде на заем?

– Нея не я намесвай, Торчи!

– Извинете, беше само едно предположение.

Пресуших чашата си и отново я напълних, после плъзнах бутилката към Торчи.

– Винаги съм смятал, че градя въздушна кула с тази моя идея – казах. – Изглежда, че ще трябва да остана тук докато изгния.

– Толкова много ли искате да се върнете в Америка?

– В Америка мога да си изкарвам препитанието, Торчи. Аз съм архитект.

– Да, разбирам. Е, може би пък ще ви се усмихне щастието. Пак ще говоря с Джакопо. – Дали няма да свали малко. Остави това. Как е Джузепе?

– Съвсем същия. Всяка вечер се напива, но денем работи много.

– Той е силен като вол. Сетих се какво исках да те питам, Торчи. Срещал ли си някога мъж на име Белини? Първото му име не го зная. Едър, грозен и пуши пури.

Торчи изглеждаше като стреснат.

– Марио Белини? Да, познавам го. Имаше стая на Виа дел Понте. Защо питате?

– Що за човек е?

– Не е добър човек. Буен.

– Той в Милано ли е?

– Сега не е. Изчезна преди около четири месеца. Чух, че бил в Рим.

– Разкажи ми за него, Торчи. Важно е.

– Той разполагаше с две проститутки – каза Торчи с гримаса. – Бандит е. Работи много грубо. Разчита на силата си: тъмна алея, изчаква дълго, удар по главата. Разбирате ли какво искам да кажа? Милано е пълен с такива бандити.

– Да, но той е най-лошият от всички. Бил е три пъти в затвора. Излага професията. Ако беше останал по-дълго в Милано, полицията трябваше да удвои патрулите си.

– Защо смяташ, че е отишъл в Рим?

– Някой ми каза. Може да е отишъл и другаде. Няма значение, стига да не е в Милано.

– Опиши ми го, Торчи.

– Много едър, над метър и осемдесет и извънредно силен. Има дебели черни вежди, тъмна синкава челюст и малки сърдити очички. Вишага е намусен. Започнал е да оплешивява и пуши много пури.

– Нещо друго да знаеш за него?

Торчи потърка носа с опъкото на ръката си.

– Помниш ли джебчията Андре Галио?

Кимнах.

– Белини уби брат му Луиджи. Затова напусна Милано.

– Сигурен ли си?

Торчи кимна.

– Полицията не го откри, но аз зная. Андре също зае.

– Тогава защо не отидеш в полицията?

Торчи се усмихна.

– Няма нужда да отивам в полицията. Андре е член на мафията. Много скоро Белини ще бъде мъртъв: сега го търсят.

– Как се случи?

– Луиджи работеше в катедралата. Той сви много красива перлена огърлица. Белини го видял, като я взима и поискал половината от стойността ѝ. Галио му казал да върви по дяволите. Белини го причакал, но Галио бил много бърз. Започнал да бяга. Белини го застрелял и взел огърлицата. Андре пристигнал тъкмо когато Белини избягал. Видял го.

Запалих цигара. Докато драсках кибритената клечка, се чудех дали Лаура има някаква представа за това. Отново искрицата на подозрението се разгоря в съзнанието ми.

– Сега трябва да се връщам в катедралата, синьор Дейвид – каза Торчи. – Симона ще ме чака. Ще дойдете ли?

Поклатих глава.

– И аз трябва да тръгвам. Поздрави я от мен. Радвам се, че отново те видях, Торчи.

– А работата, която сте си намерили, святна ли е?

– Добра е.

– Хубаво. Не искате да правя нищо повече за паспорта, нали?

– Твърде скъпо е. Но все пак ще си помисля.

Тази вечер, когато отидох да пренеса Бруно в леглото, с изненада видях един висок слаб човек. Лаура седеше на оградата на верандата, а сестра Флеминг се суетеше отзад, за да изглежда, че върши мого работа.

Предположих, че високият слаб мъж е доктор Перели. Беше с брадичка и на орловия си нос имаше очила без рамки. Докато се изкачвах по стъпалата на верандата, той ми хвърли дълъг, изпитателен поглед.

– Това е Чизхолм, докторе – каза Лаура. – Да почака ли?

– Не, не, аз си тръгвам – обади се Перели с дълбокия си дрезгав глас. – Ще дойда пак във вторник. Валерия извести ли кога пристига?

– Не, но очаквам, че ще дойде с обедния влак. Елате на обяд, докторе. Зная, че и вие сте толкова нетърпелив да я видите, колкото и Бруно.

– Ще се опитам. Но е възможно и да съм зает. Ще ви телефонирам.

– Сега пренесете синьор Фанчино в леглото – каза Лаура, обръщайки се към мен.

Знаех, че Перели ме наблюдава и придвижих стола в спалнята.

Сестра Флеминг беше отдръпнала завивките на леглото.

Когато приближих стола до леглото, си спомних съня на Лаура: „В стаята бяхме сестра Флеминг и аз. Когато го повдигна от стола, нещо се случи – ти се подхлъзна. Доктор Перели извика. Бруно падна с главата надолу ...“

Изведнъж ми стана студено и ми призля под лъжичката. С крайчеца на окото видях как Лаура влиза в стаята, следвана от доктор Перели.

Лаура каза:

– Той вече вдига много добре Бруно. Най-добрият е, когото сме имали.

Хвърлих поглед към нея.

Дали се дължеше на светлината или тя беше пребледняла? Очите ѝ като че ли блестяха, когато ме погледна крадешком и веднага след това отмести поглед.

Отместих завивката му.

Бруно ме наблюдаваше. Гледаше ме озадачено и въпросително, като че ли внезапно усети напрежението ми.

Вдигнах го. Сестра Флеминг дръпна стола от пътя ми. Блъсна го малко по-силно, отколкото беше необходимо. Той се удари в нощната масичка и се насочи срещу мен. Острият ъгъл на крака му се заби в свивката на коляното ми. Загубих равновесие в момента, когато полагах Бруно върху леглото. Спънах се.

Лаура издаде сподавен вик.

Перели каза рязко:

– Внимавай!

Аз се свлякох на едно коляно, здраво хванал Бруно, поемайки удара върху крака си но коляното ми удари каменния под и звук като от счупено дърво се разнесе в стаята. Изправих се и внимателно положих Бруно върху леглото. Всичко това вероятно продължи три секунди. Онова, което би могло да се сметне за фатална случайност, сега не беше нищо повече от известна несръчност. Дори не го разтърсих.

– Съжалявам, синьор – обадих се с пресъхнала уста. Мускулите на краката ми трепереха.

– Грешката е моя – каза сестра Флеминг. – Никога не съм правила нещо подобно.

Очите на Бруно ми се усмихваха.

– Сестра, трябва да бъдете по-внимателна – сърдито се обърна към нея Перели. – Ако този човек не беше толкова ловък...

– Казах ви, че е много добър – каза тихо Лаура.

Лицето ѝ беше бяло, като сняг.

– Добре ли си, Бруно? – запита Перели, навеждайки се над скованото мършаво тяло.

Излязох на верандата със схванати крака. Щом вече не ме виждаха, избърсах потта от лицето си.

Тръгнах си, когато Перели ме извика.

– Това можеше да се превърне в много опасен инцидент – каза той.

– Вие се справихте добре и го избягнахте.

– Не отговорих нищо. Страхувах се, че гласът ми ще издаде обхвалото ме вълнение.

– Елате с мен до колата – рече той внезапно и тръгна през верандата надолу по пътеката, която водеше, към предната част на къщата. Последвах го. Чувствувах как коленете ми трепереха. Когато стигнахме до колата му, той се обърна с думите:

– Вие сте американец, нали?

– Веднага усетих опасността. Ако поискаше да види разрешителното ми за престой и откриеше, че нямам, вероятно щеше да уведоми полицията.

– Не точно, синьор. През Първата световна война баща ми е бил офицер от американската армия. Майка ми – глупаво италианско момиче би трябвало да внимава. По нейна молба нося неговото име.

Това изглежда задоволи интереса му, тъй като попита:

– Сестра Флеминг ли ви нае?

– Не, синьора Фанчино.

Лицето му се изопна.

– Разбирам. Сестра Флеминг ми каза, че четете на синьор Фанчино.

– Да, тя се възпротиви, но за него смятам, че беше разнообразие.

– В бъдеще няма да се противопоставя – заяви той рязко. – Имате моето разрешение да го забавлявате следобед и в случай, че не пречи на останалата ви работа. Днес го намирам доста по-оживен.

– Ще се радвам да направя всичко, което мога.

Той подръпна брадичката си, взирайки се в мен. Забелязах, че все още се отнасяше с леко подозрение.

– Синьор Фанчино имаше репутацията на един от най-ярките умове в Италия – каза той рязко. – Затова сегашното положение му е особено тежко – откъснат от интелектуалните си занимания. Основната причина за това, че състоянието му не се подобрява, е че той няма възможност да упражнява ума си и този факт го потиска. Сестра Флеминг ми каза, че му четете Васари.

– Сметнах, че това ще го разнообрази; вместо глупостите, които тя настоява да му се четат.

– А откъде вие се интересувате от Васари?

– Пиша книга за италианските катедрали. Затова съм тук. Работата ми осигурява пари, с които да живея и достатъчно свободно време, за да завърша книгата си. Разказах за нея на синьор Фанчино. Това като че ли го заинтересува.

– Естествено, че ще го интересува. Когато започна десанта в Италия, негова е заслугата, за да се съхранят всички, ценности от катедралите. Той е познавач на изкуството и под негово ръководство реставрираха фрески, повредени през войната. За него няма нищо по-добро, от това да му разкажете за книгата си, ако наистина сте наясно с нещата.

Засмях се.

– Наясно съм – казах. – Има ли някаква надежда да се подобри?

Перели поклати глава.

– Той икога няма да е способен да използва отново крайниците си, но говорът му може да се възвърне. Причината е предимно психологическа – дължи се на шока. Ако интересът му се събуди достатъчно, ако преживее силно вълнение или у него се създаде желание отново да се ипаязва, много лесно би възвърнал речта си.

– Значи медицинско лечение няма да помогне?

– Не, но ако реши, би могъл сам да го стори.

– Той знае ли това?

Все още не съм казвал на никого и не бих желал и вие да го споделите с когото и да е. Твърде рано е. Първо трябва да се освободи от потиснатостта си да има подобрене в общото му състояние, преди да предприеме подобен опит. Смятам, че вие бихте могли да направите много за него, затова ви разказвам всичко това. Той е забележимо пожив и бодър, след като вне сте разговаряли с него. Разбира се, новината, че дъщеря му се завръща, също помогна.

Перели остави чантата си в колата и попита: – Имате ли стая тук?

– Спя в селото, в местния гараж.

Това съобщение го задоволи.

– Във вторник отново ще бъда тук. Надявам се да видя още по-голямо подобрене.

Изчаках го, докато си тръгна.

Тъкмо свърших с опаковането на нещата си, когато чух, че се отключва. Влезе Лаура. Беше бледа, а очите й – хлътнали.

– Видях, че свети, Дейвид, затова реших да дойда.

Сложих куфара на пода до другия и се изправих.

– Твоят сын за малко да се сбъдне – казах, гледайки я. – В бъдеще ще вярвам на сънищата.

– Не се сбъдна напълно.

– Не.

Тя отиде до прозореца с отпусната походка.

– Уплаших се, Дейвид. Стори ми се, че ще го изпуснеш.

– Нямах намерение да го изпускам.

Седнах на леглото на разстояние от нея. Извадих пакет „Лъки страйк“. Запалих цигара и оставих пакета настрана.

– За какво си говорехте с Перели?

– Той ми каза, че идеята да му чета е добра.

Тя се обърна.

– Само за това ли?

– Искаше да знае кой съм, кой ме е назначил и къде спя. Казах му, че съм наел стая в селото.

– Каза ли как намира Бруно?

– Намира го потиснат, но ако интересите му бъдат стимулирани, може да се подобри.

– Но не спомена, че ще се движи отново?

– Каза, че никога вече няма да използва крайниците си.

Тя пое дълбоко дъх с облекчение.

– Наистина ли каза така?

– Да.

– А каза ли дали ще се възвърне говорът?

Спомних си какво ми каза Перели.

– Не спомена нищо за това.

– За мен ще е лошо, ако той направи ново завещание.

– Дори и да можеше, не виждам защо да го направи. Ти си негова съпруга и имаш право на част от парите му.

Тя се заразхожда нервно из стаята.

– Сега той ме мрази, Дейвид. Предполагам, че грешката е моя. Откакто е болен, не съм много мила с него. Страхувам се, че не ме бива много да се оправям с болни хора.

Не отговорих нищо, но слушах.

– В деня, преди да стане катастрофата, се скарахме ужасно – продължи тя, без да ме поглежда. – Съобщи ми, че има намерение да промени завещанието си. Мария го чула. Каза, че ще ми остави една трета, а на Валерия – две трети. После стана катастрофата и той не успя да го промени.

– Не бих се тревожил за това – казах рязко.

– Сигурно, Дейвид, но аз не мога да не се тревожа. Ако тази вечер беше умрял ...

– Престани! – отидох до нея. – Ако ще ми говориш подобни неща, Лаура, по-добре си иди.

– Не ме отпрашай, скъпи. – Тя обви с ръце врата ми и се облегна на мен. – Сега, след като Валерия се връща, ще трябва да бъдем много внимателни. Тези няколко ноци може би ще останат последните, които ще прекараме в безопасност. – Придърпа лицето ми към себе си и ме целуна. – Кажи, че ме обичаш, Дейвид.

Нещо в нея сломи решителността и волята ми. Започнах да я целувам и притискам, като че се страхувах да не избяга.

– Почакай, скъпи. Чакай да сваля това. Мачкаш я.

Тя свали роклята си. Взех я на ръце и я отнесох върху леглото.

Когато коленичих над нея, тя вдигна поглед и леко ме отблъсна с ръце.

– Дейвид, тревожа се за теб.

– Какво искаш да кажеш?

– Защо изведнъж реши да бъдеш добър към Бруно?

Седнах и я загледах.

– Да бъда добър към него ли? Искаш да кажеш защо му четох този следобед ли?

– Да. Защо го направи?

– Стана ми мъчно за него.

– И нищо повече?

– Не. Той седеше там самичък и аз си помислих, че няма да е зле да го позабавлявам.

– Разбирам. – Очите и продължаваха да ме наблюдават. – Чете ли завещанието му, Дейвид?

– Как бих могъл? Какво искаш да кажеш?

– Дали случайно не си го виждал. Направих копие и го държа в бюрото си. Просто се чудех дали случайно не си попаднал на него.

– Искаш да кажеш дали случайно не съм претърсвал бюрото ти?

– Моля те, Дейвид, не се сърди. Може и да съм го оставила някъде отвън.

– Не си и аз не съм го виждал. Защо питаш?

– Ами, разбираш ли, Дейвид, и ти фигурираш в него.

Внезапно се почувствувах като че съм сам в празна къща и изведнъж чувам скърцане на врата зад гърба си.

– Не говори глупости. Откъде накъде?

– Ти си негов служител, а Бруно е оставил известни суми на всеки служител, който работи във вилата по време на смъртта му.

– И ги изрежда поименно? – Гласът ми не звучеше възторжено.

– Не, той споменава Мария, естествено, но осигурява останалите

служители, които работят при него, с известна сума. Така че и ти ще получиш нещо както Джуилио и сестра Флеминг.

– Колко прави това?

– Шестотин и петдесет хиляди лири, скъпи.

– Толкова много? – запитах, опитвайки се гласът ми да звучи спокойно, но сърцето ми беше лудо. Точно такава сума Джакопо искаше за паспорт.

– Е, скъпи, не ти ли се иска да го беше изпуснал? Пропусна възможността. Втора няма да ти се отвори.

– Защо говориш така? – казах и почувствах, че лицето ми е потно.

Шестотин и петдесет хиляди! И то без никакви задължения – нито да се женя за Лаура, нито да има нужда да приемам нещо от нея – точната сума, която би ме извела от Италия!

– Защо да не си кажа това, което мисля? – рече тя, като протегна ръце и ги сложи върху раменете ми. – Няма да е същото, ако той означава нещо за мен или пък за теб. Да беше го изпуснал, Дейвид. Ти щеше да си вземеш своите пари, а аз – моите.

– Млъкни! – казах и се отдръпнах. – Не искам да слушам такива приказки.

– Знаеш ли, Дейвид, като че ли се изкушаваш, не е ли така?

– Не! И не ми говори вече за това.

– Ела и ме прегърни, скъпи. Не се отдалечавай от мен.

Колебаех се, гледах я легнала, после се приближих отново до нея и я прегърнах.

– Дейвид, какво ще направиш с парите си, когато ги получиш?

– Не можеш ли да ме оставиш на мира? Не искам да говоря за това.

Тя вдигна лице към моето.

– Добре, тогава въобще да не си говорим.

Когато се наведох да я целуна, почувствах как изведнъж настръхна и притисна с пръсти ръката ми.

– Там има някой! – прошепна тя.

– Нищо не чувам.

– Но аз чух. Сигурна съм. Иди и виж. Внимавай да не те видят.

Станах от леглото и бавно приближих прозореца. Луната беше скрита зад върбите, аз се вгледах в черната сянка. Не видях нищо.

Лаура дойде и застана зад мен.

Чух слаб шум на гребла.

– Има някой долу с лодка – прошепна тя. – Усещах я как трепери.

– Сигурно някой рибар – казах тихо. – Няма защо да се плашим.

– Иди долу и виж, Дейвид. Рибарите, никога не идват до вилата.

Погледни откъм плувния басейн.

– Не смятам ...

– Моля те, Дейвид!

Слязох по стълбата и прекосих бетонната пътека до басейна. Сега съвсем отчетливо чух пляскането на весла. Лодката се плъзгаше навътре и то бързо, но все пак се придържаше близо до брега.

Не успях да я видя, вдигнах рамене и се обърнах, за да се върна в къщата. Изведнъж спрях и започнах да душа.

Съвсем неотдавна тук е бил някой, който пуши пури.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин не видях Лаура. Сестра Флеминг ми каза, че двете с Мария са заети, тъй като приготвят стаята на Валерия. Запълних времето до обяд, като пренесох багажа си до стаята над гаража на Бичи и се устройвах, наблюдаван с интерес от него.

Не съобщих на Лаура за дима от пура, който бях усетил край плувния басейн. Казах ѝ, че някой е бил наблизно в лодка, но не съм успял да го видя.

Тя беше смутена и разтревожена и си тръгна почти незабавно, щом се качих.

Недоумявах кой може да е бил човекът в лодката. Дали не е Белини, но той не е единственият мъж в Италия, който пуши пури, си казвах.

След като доколкото успях, направих новата си стая уютна, се върнах във вилата. По пътя си мислех за завещанието на Бруно и за изключителното съвпадение на сумата, която бих получил, ако останех на служба при наго до смъртта му. Шестотин и петдесет хиляди лири. Само като си помислех, се изпотяхах – такава беше цената на паспорта и на свободата ми!

Вече се раздвоявах какво да направя – дали да напусна вилата, когато Валерия пристигне или да се откажа от тази идея и да остана с надеждата, че Бруно ще умре и аз ще си взема парите.

Ако си тръгнах от вилата, трябваше да се сбогувам с всички шансове да напусна Италия. Нямаше надежда да събера шестотин и петдесет хиляди лири, освен ако някой не ми ги даде или не ми ги остави в наследство.

Изкушението да остана беше силно, но знаех, че трябва да си тръгна. Ако не бях нащрек, мисълта колко удобна би била за мен смъртта на Бруно щеше непрекъснато да се връща в съзнанието ми. През нощта, когато се обръщах и се мятах в малкото си легло, имаше моменти, в които ми се искаше да го бях изпуснал.

Така не можеше да продължава. Трябваше да си тръгна, щом Валерия пристигне.

Следобедът беше изключително горещ и задушен, за да се седи на сенчестата веранда. Намерих Бруно в стаята му. Кепенците бяха спуснати и електрическият вентилатор движеше тежкия въздух. Когато ме

погледна, изглеждаше изморен и изтощен.

– Твърде горещо ли е да ви чета? – запитах. – Или да се опитам и да видим как ще върви?

Каза ми с очи да продължавам, затова седнах и зачетох разказва на Васари за живота на Джото. Бях стигнал до средата, когато чух, че телефонът звъни. Вдигнах поглед. Бруно гледаше към апарата. Колебаех се, тъй като не знаех дали Лаура няма да вдигне слушалката в другата стая. Тъкмо се готвех да стана и спря да звъни.

Продължих да чета. Двадесет минути по-късно влезе Лаура в бледосиня ленена рокля и голяма широкопола шапка. Тя внесе атмосфера на потисната възбуда.

– Извинявайте, че ви прекъсвам – рече – но отивам до Стреза. Станито току-що ми телефонира, че перлите ми са готови. Миналият месец му ги оставих да ги почисти. Трябват ми малко пари.

Погледнах Бруно. Забелязах озадачен, подозрителен израз в очите му. Сигурно недоумяваше, както и аз, защо тя излизаше в този горещ следобед, когато магазините в Стреза щяха да са затворени.

Той изглежда също усети напрегнатата ѝ възбуда, която тя едва прикриваше. Очите ѝ светеха ярко и макар че престоя в стаята по-малко от минута, на два пъти нетърпеливо погледна часовника си.

Докато говореше, се приближи до малка репродукция на Тициановата Венера, която висеше на стената.

– Моля те, помогни ми, Дейвид – каза рязко.

Оставих книгата и отидох при нея.

– Синьора?

– Свали тази картина, моля те. Може да е малко прашна, а не искам да цапам ръкавиците си.

Изненадан, вдигнах картината от стената. Зад нея се разкри малък сейф.

Започна да върти дръжката според комбинацията, която го държеше затворен.

Чух как ключалката цъкна и тя отвори вратата на сейфа.

Стоях и я наблюдавах.

Извади дебела пачка банкноти от по хиляда лири, отдели петдесет от тях, хвърли пачката обратно в сейфа и затвори вратичката.

Когато отново закачих картината, тя отиде при Бруно.

– Трябва да бързам. Може малко да закъснея. Обещах на Елен да ѝ се обадя, а ти знаеш колко е приказлива.

Махна с тънката си бяла ръка към него и гръгна към вратата.

– Приятен следобед – каза и му изпрати въздушна целувка.

Когато тръгна, направих дълга пауза от неудобство. Забелязах, че тя го разстрои и че се безпокои за нея. Погледна към мен, а след това настрани.

Отново започнах да чета, но знаех че тя вече провали следобедата му. Мислеше си къде ли отива и с кого ще се срещне. След като прочетох една страница, го погледнах. Той не слушаше. Гледаше към затворените с кепенци прозорци.

– Дали да не потърся нещо по-интересно, синьор? – запитах. Погледът му беше празен. – А може би искате да си починете?

Не искаше да почива, а да остане сам – това разбрах.

Станах от стола.

– Ще кажа на сестра Флеминг, че искате да спите – казах.

Той ме погледна с безразличие, после затвори очи. Намерих я в статията ѝ, четеше роман.

– Иска да спи – съобщих ѝ. – Аз отивам в селото. Сметнах, че бихте желали да знаете, че остава сам.

Тя рязко кимна.

– Добре. След малко ще отида при него. Не мислех, че ще иска да слуша подобна суха материя в този горещ следобед.

Излязох на верандата, когато моторницата тъкмо тръгваше от пристанището и се насочваше към Стреза. Видях, че Лаура седи зад кормилото. Караше я на пълна скорост и докато пресичаше Лаго, моторницата оставяше широка ивица разпенена вода.

Не повярвах, че отива да си прибере перлите. Някой ѝ телефонира, уреди ѝ среща; някой, който предизвика напрегната възбуда у нея.

Снощи някой дебнеше около къщата с лодките и този някой пушеше пури. Като че ли Марио Белини се беше завърнал. Поколебах се само няколко секунди. Лодката на Бичи беше наблизо. Ще тръгна след нея, за да видя с очите си. С малко късмет щях да успея да тръгна по следите ѝ, макар че тя имаше преднина от половин час.

Докато изкарам лодката на Бичи и я запаля, моторницата на Лаура изчези от погледа ми. Беше се насочила към Стреза и реших първо да отида там. Възможно да е отишла в Паланца, след като Изола Белла оставаше между нея и вилата, но реших първо да опитам в Стреза.

Надеждата беше много слаба, слънцето прежуриаше, но нямаше да изпусна този случай. Тя бе сигурна, че още съм с Бруно и бе възможно да прояви непредпазливост.

Стигнах до Стреза за по-малко от час. Бреговата линия беше съвсем

пуста, слънцето припичаше, докато вървах нагоре по брега към крайбрежната улица.

Забелязах един стар, одърпан мъж, седнал на сянка, взиращ се със сънлива скука към Лаго. Отидох при него. Запитах го дали не е виждал да идва голяма моторница по този път преди около половин час.

– Да, синьор – каза той. – Отиде към Пескатори. Оттук не ще я видите. Закотвена е на отвъдната страна.

Благодарих му и се върнах в лодката.

От мене се стичаше пот, но не обръщах внимание. Лесно щях да я открия край Пескатори – малък остров, населен главно с рибари, които си изкарваха прехраната, като ловяха пъстърва в Лаго.

Пришпорих лодката бързо по водата покрай Изола Белла, като се придържах откъм подветрената страна на Пескатори. Привързах я към брега и слязох.

Реших, че най-вероятното място, където би се намирала, е малкият хотел на далечния край на острова. Тръгнах натат и внимателно се оглеждах. Плажът беше пуст и всички кепенци на бедняшките, но живописни къщи бяха спуснати.

Забелязах моторницата, закотвена под една върба, на около стотина крачки от хотела.

Край задната страна имаше приятна малка кръчмица, засенчена от лозници, а оттам се слизаше към водата. Тръгнах по пътечката в сянката и се настаних на една маса, откъдето виждах добре прозорците.

Приблужи се келнер с уморен вид. Поръчах си кампари и минерална вода.

Чаках може би час и половина, а вероятно и повече. От мястото, където седях, виждах моторницата и знаех, че тя е още там, освен това бях сигурен, че е в някоя стая, която гледаше към градината.

Предположението ми се оказа правилно. В един момент кепенците на горния етаж се разтвориха и висок, едър мъж застана в рамката на прозореца.

Беше облечен в зелен копринен халат, разкриващ голия му огромен гръден кош, плътно покрит с гъсти черни косми. Имаше вид на шампион по борба, а дългото му лице с едри черти и счупен, плосък нос, смачканите му уши и грозна твърда уста ми напомниха статуята на римски борец, която веднъж видях в Рим.

Той гледаше към Лаго с вид на добре хранено животно. Между белите си силни пръсти държеше незапалена пура.

Бях сигурен, че виждах Марио Белини и сега разбрах защо Торчи

каза, че е буен човек, дори нещо повече. Можеше да бъде опасен и свиреп като горила.

Остана на прозореца вероятно половин минута, след това се обърна и изчезна. Когато се извършаше от прозореца, зърнах Лаура.

Станах и бързо отидох до лодката си. Видях това, за което дойдох. Сега знаех къде да намеря Белини, ако ми потрябваше. Тя нямаше да узнае, че съм я проследил.

Не е било нужно да бързам. Тя се върна във вилата едва, когато се стъмваше.

Преди да тръгна към селото, за да ношувам, бях се облегал на стената на терасата и наблюдавах светлините на Стреза. Тогава забелязах от тъмнината да се появява моторницата.

Движеше се бързо на зиг-заг по гладката повърхност на водата. Фаровете хвърляха два ярки лъча в бързо падащата тъмнина.

В последната секунда трябва да е съобразила, че с тази скорост, с която се движеше, ще разбие лодката в пристанищната стена, затова завъртя кормилото и отново се стрелна в тъмнината.

Направи голям кръг. Ревът на мотора замря, когато намали газта и се приближи значително по-бавно. Дори и тогава не успя да улучи входа и чух как моторницата странично се охлузи о пристанищната стена, а носът силно се удари в стъпалата.

Наведох се напред, опитвайки се да видя какво става.

Чух я, че прокллина в тъмнината, после светна електрическо фенерче и видях как бавно заизкачва стъпалата.

Мина покрай мен, без да ме види. Вървеше несигурно, тананикаше си тихичко, докато се изкачваше по пътеката към вилата, залиташе, плетеше крака и се свличаше по ръце и колене.

Наблюдавах я.

Беше пияна като уличница в събота вечер.

Не я видях през целия следващ ден.

Прекарах сутринта като поправях лодката. Беше ожулила боята и изкривила месинговата обшивка. Чак до обяд оправях повредите.

Следобед, докато стане време за чая, четох на Бруно откъси от книгата си. Видях, че той проявява интерес, независимо от потиснатостта, която забелязах, когато го пренасях сутринта върху стола.

След като свърших обичайната си вечерна работа, взех лодката на Бичи и излязох в езерото за риба.

Защо Белини се появи изведнъж, продължавах да се питам. Завръщането му предизвика у Лаура такава възбуда, каквато тя не

проявяваше в отношенията ни. Но за мен това нямаше значение. Ако тя искаше животно като Белини, можеше да го има. Бях благодарен, че съм се изнесъл от къщата с лодките и не преча.

Днес е петък. Утре е свободният ми ден. След още няколко дни можех да си грабна багажа и да си тръгна.

Ловях риба на около триста метра от пристана на вилата. Чух как се пали моторницата, след малко тя излезе от пристана и с голяма скорост се понесе към Стреза. Лаура беше на волана. Пушеше цигара и беше без шапка. Не погледна към мен. Падащата тъмнина бързо погълна лодката.

Още една среща с Белини, помислих си и изгубих интерес към риболова. Запалих мотора и обърнах носа на лодката към Ароло.

Отдавна минаваше среднощ, когато чух рева на моторницата. Лежах полузаспал в тясното твърдо легло в стаичката си, но шумът ме разбуди, аз станах от леглото и отидох до прозореца.

Връщаше се по същия смахнат начин като предишната вечер, мина покрай прозореца ми с такава скорост, че вълните заляха лодките, закотвени точно под къщата.

С нея беше Белини, чух гласа му, който заглушаваше шума на мотора. Той ѝ крещеше да намали скоростта.

Наведох се от прозореца и видях да спира в пристана. След пет минути лампите в къщата с лодките светнаха.

Щом вдигнах Бруно на следващата сутрин, върнах се в гаража и помолих Бичи да ми даде една кола.

Цяла сутрин нямаше какво да правя и се нуждаех от нечие присъствие. Дори предпочитях компанията на Джузепе пред собствените си мисли. Фактът, че Лаура отново прибра Белини в къщата с лодките веднага щом аз се преместих, ме отвращаваше и макар да се зальгвах, че ми е безразлично, непрекъснато мислех за това.

Бичи ми посочи един стар посмачкан Фиат.

– Можеш да вземеш тази. Купи си бензин. Няма да ти взема пари за колата.

Благодарих му и придвижих колата до помпата.

Докато я пълнех, Лаура се спускаше по пътя в Алфа Ромеото. Щом ме видя, рязко спря и ми махна с ръка.

Отидох до нея.

– Дейвид, забравих да ти дам парите.

Беше бледа, но очите ѝ блестеха, имаше някакви искрички в тях, които не бях забелязвал по-рано.

– Още не е време, нали? – казах.

– По-добре да ти ги дам, преди да съм забравила. – Тя отвори чантата си и ми подаде седем банкноти по хиляда лири. – Къде отиваш?

– В Милано.

– Ела с мен. И аз отивам там.

– Не зная кога ще се върна – казах, без да я поглеждам. – Смятам, че е по-добре да съм със собствен транспорт.

Тя ме изгледа изпитателно.

– Както искаш. Съжалявам, че не те видях през последните два дни. Мои приятели са в Регина. Досадно, но няма как. Удобна ли е новата ти стая?

– Добре е – казах рязко.

– Хубаво, трябва да тръгвам. Надявах се да те видя тази вечер, но отново трябва да отида в Стреза. Хайде утре вечер да се видим в къщата с лодките, а?

– Джузепе пристига и ще спи при мен – излъгах. – Не е виждал Лаго и ме помоли да го подслоня.

– Не можеш ли да го разубедиш?

– Ще се опитам.

– Утре вечер искам да те видя, Дейвид – усмихна ми се тя. – Е, довиждане засега.

Стоях и гледах след голямата кола, която се понесе по пътя. Върнах се при фиата.

Каквото и да се случеше в неделя вечер нямаше да отида в къщата с лодките, реших, когато се насочих към Сесто Календо, дори и да се наложи да влача Джузепе по целия път от Милано до Ароло. Вече бях приключил с нея.

Докато карах по задръстения булевард Магента в посока към катедралата, зърнах момиче, което енергично ми махаше от тротоара.

Беше Симона.

С доста трудности успях да спра до бордюра за ужас на разгневените шофьори, които ми свиреха с клаксони.

Симона дойде тичешком, тъмното ѝ живо малко личице се подаде през прозореца.

– Познах те, – каза тя. – Можеш ли да ме закараш?

– Разбира се – наведох се и отворих вратата. – В къщи ли искаш да те заведа или някъде другаде?

– Искам да ме поразходиш – каза тя като влезе и седна до мен. – Имам половин час свободен, преди да започна работа. А ти разполагаш ли с половин час?

– Нямам какво да правя. Отивах да видя Джузепе.

– Тази стара развалина? Няма защо да се занимаваш с него. Карай към парка, нека постоим малко на слънце.

– Хубава идея – казах. Обърнах наляво и се насочих към площад Кастело. – Как е Торчи?

– Добре е – отговори Симона с гримаса. – Той винаги е добре. Не съм те виждала няколко дни. Къде изчезна?

– Работя край Лаго Маджоре, но във вторник се връщам в Милано.

– Значи заминаваш.

– Не, оставам в Милано.

– Но сега, след като са ти върнали документите мислех, че ще си заминеш.

Изгледах я озадачено.

– Какви документи, Симона?

– Торчи ми каза, че искаш да имаш паспорт. Не се страхувай, аз не дрънкам пред хората. Това, което ми събщи Торчи, е тайна.

– Торчи ми каза, че може да ми осигури паспорт, но цената е твърде висока. Нямам толкова пари.

– В тези времена никой няма пари – каза мрачно Симона. – Дори не иска да ми купи шапка.

Когато влязохме в парка, намалих и паркирах срещу входа на двореца Сфорейко.

– Ако имаш цигари, ще запаля една – каза Симона, кръстосвайки стройните си крака и показвайки едно красиво коляно. – Торчи събщи ли ти, че отново работя?

Подадох ѝ цигара.

– Да, каза ми, че пак си модел.

Симона кимна.

– Тя е една дърта глупачка и въобще не умее да рисува, но плаща добре. Внасям си парите за старини.

– Добра идея.

Погледна ме с крайчеца на окото си.

– Колко ти плати Торчи за диамантената брошка?

– Не съм му я продавал. Върнах я на синьората.

Тя кимна.

– Ако ми се довериш, обещавам ти да не му казвам. Много искам да зная. Ако ми кажеш, ще ти позволя да ме целунеш.

– Много щедро от твоя страна – отвърнах с усмивка, – но не съм му я продавал.

Тя изведнъж се намръщи.

– Целувам много добре. Колко ти даде?

– Виж какво, не съм му я продавал. Върнах я на синьората, така че ще престанеш ли да ме питаш?

– Защо лъжеш? Тя е у него. Той не знае, че съм я виждала. Скри я от мен. Искам да зная колко ти даде.

– Какво говориш? – обърнах се към нея и я загледах в очите. – Брошката е у Торчи?

– Да, видях, че я разглеждаше, когато смяташе, че спя.

– Не може да е брошката на синьората. Трябва да е някоя друга, Симона.

Тя нетърпеливо се размърда.

– Съвсем същата е. След като отиде на работа, претърсих апартамента и я намерих. Същата е. Ти ли му я продаде?

Поклатих глава.

– Не, пак ти повтарям.

Симона присви очи. Пъкна ръка под блузата, за да си почеше подмишницата.

– Алфа Ромеото на синьората ли е?

– Да, защо?

– Значи тя му я е продала. Колата тръгваше, когато се връщах от работа. Жена шофираше. В Милано много рядко жени карат коли. Запомних я.

– Кога стана това?

Симона събърчи лице, докато мислеше.

– Миналия вторник, рано следобед.

На следващата вечер се видях с Торчи, а няколко часа по-късно Лаура ми каза условията на завещанието на Бруно. Изведнъж осъзнах, че сигурно е подкупила Торчи с диамантената брошка, за да ѝ каже каква е цената на паспорта, а тя да ме изкуши с точно същата сума, надявайки се, че ще променя отношението си към Бруно.

– Какъв цвят беше колата? – запитах, трудно сдържайки гнева си.

– Тъмносиня.

– Добре помисли, Симона, забеляза ли син сенникна предното стъкло?

Тя кимна.

– Да, имаше, а на капачката на радиатора – изображение на лъвска глава.

Това беше колата на Лаура.

– А от синьората не можеш ли да разбереш колко ѝ е дал Торчи? – запита Симона. – Много е важно. С Торчи имаме уговорка: от всеки бизнес да ми дава десет процента. Той се опитва да ме изиграе, когато смята, че не зная какво върши.

– Ще се опитам да разбера – обещах. – Ако науча, ще ти телефонирам.

– Обещаваш ли?

– Ще направя всичко възможно.

Тя погледна часовника си.

– Сега, моля те, откарай ме на площад Пиемонт, иначе ще закъснея.

Карах, без да продумам, мислите ми бяха заети. Когато стигнах площада, спрях и отворих вратата на колата.

– Нали нищо няма да кажеш на Торчи за брошката? – запита Симона.

– Няма вероятност да го видя. Имам среща с Джузепе.

– Губиш си времето. Трябва да си намериш някое добро момиче. Аз бих могла да ти намеря срещу скромно възнаграждение.

Поклатих глава.

– Дори и да е стара развалина, на Джузепе поне може да се разчита. Довиждане, Симона.

Стигнах до катедралата, паркирах колата и отидох в кръчмата на Пиеро, за да обядвам.

Не хапнах почти нищо, а когато Пиеро дойде, за да си поприказваме, го отпратих.

Няколко минути след два часа, когато бях сигурен, че ще намеря Торчи в къщи, отидох до апартамента му, оставих колата отвън и се изкачих на четвъртия етаж.

Почуках на вратата.

Торчи отвори почти веднага. Забелязах, че когато ме видя, малко, се стресна, но кръглото му пълно лице светна и отвори вратата.

– Синьор Дейвид! Последният човек, когото съм очаквал. Влезте. Останало ми е още малко хубаво уиски.

Влязох, затворих вратата и се облегнах на нея. Зад гърба си дръпнах резето.

– Минавах оттук, Торчи, и реших да попитам за паспорта. Виждал ли си Джакопо?

Торчи поклати енергично глава.

– Срещнах го тази сутрин – вдигна рамене той. – Но няма да промени цената. Казва, че не си заслужава риска. Шестстотин и петдесет

хиляди и нито лира по-малко.

Отправих се към масата и седнах.

– Спомняш ли си диамантената брошка на синьората, Торчи? – запитах спокойно.

Той видимо се скова.

– Да, синьор Дейвид. Какво стана с нея?

– Чувам, че е у теб.

– Така се стресна, че разля уискито, което сипваше.

– Не, не е у мен – каза и едва ме погледна.

– Тя ти я даде, нали?

– Какво означава това? – запита Торчи, оставяйки бутилката с уиски. – Що за глупости?

– Какво ти поиска в замяна, Торчи?

– Нищо не разбирам. Синьората не ми е давала нищо. И защо да ми дава? Кой ви наговори тези лъжи?

– Какво изтъргува срещу брошката, Торчи?

Смуглото му лице притъмня.

– Ако това е някаква шега, тя не ми харесва. Нека да променим темата.

– Аз не се шегувам. Тя ти е дала брошката. Искам да зная защо.

– Не ми е давала брошката. Заблуждавате се, синьор Дейвид. Твърде горещо е, за да се караме.

Облегнах се на масата и го ударих с длан по лицето. Той политна назад и ми се озъби.

– Съжалявам, Торчи – казах. – Трябва да разбере. Не искам с бой да те принуждавам да ми кажеш, но ако трябва, ще го направя.

– Върви си! – каза Торчи пискливо. – Вече не си ми приятел.

Станах.

– Не се прави на глупак, Торчи. Защо ти даде брошката?

– Не ми я е давала!

Заобиколих масата, а той отстъпи назад.

– Защо ти даде брошката?

Той се опря с гръб о стената – озъбен, с разгневен поглед, уплашен.

– Стой далеч от мен! Нищо не зная за брошката.

Докато го приближавах, ръката му се плъзна отзад. Ударих го първо с левия юмрук и докато политаеше бавно, стоварих десния върху откритата част на лицето. От удара отхвъркна към стената, претърколи се и веднага се изправи на крака. В дясната си ръка държеше къс нож. Хвърли се към мен със скоростта на змия.

Острието мина на сантиметри от тялото ми. Отново се хвърли с ножа, но аз го избягнах.

Знаех, че е специалист в боравенето с нож, но не се уплаших. Откакто бях в Италия, няколко пъти ми се бе случвало да се замеся в схватка с ножове и знаех как да се оправям.

Движих се бързо в кръг около него. Той се втурна след мен с наведена глава, със свито тяло, с насочено острие.

– Торчи, по-добре го пусни, преди да си се наранил – казах, поставяйки масата помежду ни.

– Върви си, или ще те убия! – изсъска през зъби.

Хванах с ръце облегалката на един стол. Вдигнах го.

Той се стрелна на една страна и изведнъж се втурна към мен. Отстъпих и насочих четирите крака на стола към лицето му. Успя да хване единия крак и посегна да ме прободне, но ръката му се оказа твърде къса.

Напрегнах всичките си сили и го залепих за стената, приковавайки го към нея с краката на стола.

Изруга, опитвайки се да отмести стола, но аз го притисках към стената с всички сили.

– Пусни ножа, Торчи!

Той ми изръмжа.

Измъкнах стола от ръцете му и преди да успее да мръдне, го обърнах така, че двата крака притиснаха гърдния му кош.

Въздухът заизлиза от гърдите му със свистене като от пробита гума. Ножът падна от ръката му. Хвърлих стола, скочих към него и го хванах за китката. Извих я настрани, надолу и назад. Това го повали на колене.

Започна да се бори, но аз извивах ръката му още по-силно. Той бързо пое глътка въздух и застина.

– Изплюй камъчето, Торчи – казах. – Защо ти даде брошката?

– Не ми я е давала.

Упражних повече сила върху ръката му и той изпъшка, опита да се съпротивлява, но аз го притиснах още повече.

Забелязах как потта започна да се стича по врата му.

– Така ще продължавам, докато не ми кажеш – предупредих го, самият аз задъхан. – Трябва да узная.

Започна да ме ругае, аз се облегнах със всичката си сила върху ръката му и ругатните преминаха в ужасяващ вой.

– Ще ми счупиш ръката!

– Хич не ми дреме за ръката ти. Ако се наложи да я счупя, ще я

счупя. Вече няма да можеш да крадеш от джобовете с такава ръка, Торчи.

Увеличих натиска. Чух как костите му изпращяха. Той падна по лице, повличайки ме. За малко да се отскубне, но аз затиснах с крак тила и лицето му към килима. Извих още веднъж ръката му и той изстена. – Ще ти кажа. Само пусни ръката ми.

Отхлабих леко натиска, но не го изпусках.

– Защо ти даде брошката?

– Искаше да знае дали все още се опитваш да напуснеш страната. Казах й, че да.

– Каза ли й защо?

– Нямаше нужда – задъхваше се той. – Тя знаеше.

Пуснах го, ритнах ножа към другата част на стаята и отидох до прозореца. Направо бях стъписан. Ако това, което той току-що ми каза, беше вярно, тогава положението беше опасно.

Торчи седна, стенойки, хванал ръката си. Пот се стичаше по лицето му. Не ме поглеждаше.

– Разкажи всичко отначало – казах му. – Всичко.

– Тя дойде тук един следобед – започна Торчи. – Познах я. Не ми каза името си, но разбрах, че именно в нея сте влюбен. – Той ми хвърли предпазлив поглед. – Не е ли вярно, нали сте влюбен в нея?

– Кажи ми какво се случи! Говори бързо или ще ти счупя мръсния врат!

– Да, синьор Дейвид. Ще ви кажа точно какво стана – започна бързо Торчи. – Тя ми рече, че иска да ви помогне, но че сте твърде горд, за да приемете помощта й. Попита ме дали все още искате да напуснете страната, като че ли това й беше известно, но само искаше да се увери. Обясних й, че не приказвам за приятелите си. Тогава тя извади брошката. Каза ми, че мога да я задържа, ако й открия онова, което тя искаше да знае.

– И ти й разказа?

– Изкушението беше много силно, синьор Дейвид – призна си Торчи отчаяно. – Но знаех, че я обичате и тя ви обича и когато й разказвах, излизахе, че ви помагам. Разбира се, брошката промени нещата, но изглеждаше, че помагах на вас, а и на себе си.

– Продължавай, проклет малък плъх! Какво й каза?

– Казах й, че искате да напуснете страната и че се опитвам да ви снабдя с паспорт.

– Каза ли й колко иска Джакопо?

– Да, казах й.

– Добре, продължавай. Какво още искаше да узнае?

– Запита дали полицията ви търси.

– Хайде, продължавай!

Торчи се колебаеше.

– Няма от какво да се срамувам – започна той предпазливо. – Казах й, че сте дезертирали от армията, както и аз. Обясних й, че нямате документи и че ако иска да ви помогне, би могла да ви даде парите. Проявих се като добър приятел към вас, синьор Дейвид. Казах й, че ако наистина ви обича, би намерила парите и би ви накарала да ги вземете.

– Това ли е всичко, което искаше да знае?

Торчи се намръщи.

– Запита дали наистина името ви е Чизхолм.

Усетих студени тръпки по гърба си.

– Казах й, че доколкото зная, е така – продължи Торчи, разтърквайки внимателно ръката си. – След това тя попита дали не съм чувал някой да ви нарича Чешъм – мисля, че това беше името, но й отговорих, че не съм.

Почувствавах се така, сякаш някой ме е ударил в стомаха. Тя знаеше! Значи е знаела през цялото време! Тъкмо затова ме е избрала!

– Ти си добро момче, Торчи – обадих се прегракнало. – Винаги съм мислел, че човек може да ти има доверие.

Торчи изглеждаше засрамен от себе си. Не ме поглеждаше.

– Но тя ви обича, синьор Дейвид. Нямаше вид на човек, който иска да ви навреди.

– О, върви по дяволите! – казах и тръгнах към вратата.

– Хайде да пийнем, синьор Дейвид – умолително рече Торчи, изправяйки се на крака. – Само за да ми докажете, че вече не сме врагове.

– Не! Не сме врагове, но не сме и приятели. Ние вече не представляваме нищо един за друг.

Плъзнах резето обратно, отворих вратата и излязох навън.

Всеки път, когато тя искаше да се отърве от мен, всеки път, когато не изпълнявах онова, което поискаше, трябваше само да вдигне телефона и да съобщи на полицията къде да ме намерят, за да ме обесят.

Бях загазили здравата и си го знаех.

ШЕСТА ГЛАВА

„Казах й, че сте дезертъор от армията ...“

Докато карах по еднообразната автострада, свързваща Милано със Сесто Календо, много ясно си припомних как започнаха неприятностите ми.

Спомних си и точната дата: 23 април 1945 година – два дни, след като Болоня беше освободена, когато американските и британските части, след като изградиха предмостово укрепление през реката По, бяха крайно изтощени от акцията.

Това, което беше останало от моята част, около сто и петдесет души, участвували в най-ожесточените сражения, в затишието, което последва, бяхме изтеглени от предната линия за прегрупиране. Изпратиха ни в едно малко селце на брега на Рено, на около двадесет километра от Прадуро е Сасо.

Сред повечето от нас вече се загнездваше надеждата, че боевете ще спрат след няколко дни. Акцията беше изтощителна и съвсем не съжалявахме, че се появи възможността да си отдъхнем.

Тъкмо в този ден аз и двама други сержанти се къпехме в реката. До брега се приближи лейтенант Ролинс и ми махна с ръка.

Обичахме Ролинс – едър, як и весел човек. Той се бяхтеше заедно с нас през последните шест месеца, участвуваше в битките наравно с всички, предвождаше ни в трудни сражения, винаги на три крачки пред останалите, никога не поглеждаше назад, за да се увери, дали го следваме и продължаваше напред, сигурен, че сме след него, както и неизменно бяхме. Беше добър офицер и чудесен човек.

Доплувах до него и се изправих, водата стигаше до кръста ми.

– Съжалявам, че ви прекъсвам, сержант – каза той ухилен – но ми трябват. Тук изглежда много хубаво.

– Наистина е хубаво, лейтенант – отвърнах и се заизкачвах по брега.

Той ми подаде ръка, Ролинс въобще не беше високомерен. Притежаваше рядкото умение да се отнася към подчинените си като с равни и в същото време здраво да държи юздите.

– Облечете се, сержант – каза, сядайки на тревата. – Отиваме в главната квартира.

Докато се изсушавах, той запали цигара и дръпна кепето над очите

си.

– Вие говорите италиански, нали?

– Да, сър.

– Много добре ли?

– Говоря английски и италиански еднакво добре, лейтенант. Когато бях малък, живях десет години във Флоренция.

– Как стана това? – Запита той, поглеждайки нагоре към мен.

– Роден съм във Флоренция. Баща ми беше художник, неизвестен, но голям ентузиаст. Бях на десет години, когато брат му почина и му остави малко пари и къща в Кармел, щата Калифорния. Напуснахме Флоренция и се заселихме в Кармел, но не съм забравил езика.

– Добре ли познавате Флоренция?

– След 1934 година прекарах две години там. Следвах архитектура, специализирах периода на Ренесанса. Да, познавам я много добре.

– А Рим и Венеция?

– И там мога да се оправя. Какво се мъти, лейтенант?

Той хвърли цигарата си във водата.

– Карате ли кола?

– Да, от години.

– Ще можете ли да изпълните ролята на гид? Трябва да сте готов да отговорите на какъвто и да е въпрос, свързан с историята и изкуството и да дадете правилен отговор.

– Предполагам, че това е по силите ми – казах, недоумявайки какво имаше предвид. – Някъде тук ми се намира един екземпляр от туристическия справочник на Италия. Предполагам, че бих се справил добре.

– Е, тъй като няма друг – Ролинс се изправи на крака, – ще се наложи да бъдете вие.

– Какво трябва да правя, лейтенант?

– Определен сте да съпровождате генерал Костен на разходка из Италия, Флоренция, Рим и Венеция. Тръгвате утре.

Погледнах го изумено.

– Той не се ли интересува от боевете в тази война, лейтенант?

Ролинс потисна една усмивка.

– Той е в отпуск по болест, сержант. Не бих искал да чуе подобно нещо – луда глава е. Неофициално казано, Чизхолм, задачата няма да е лека. Ако зависеше от мен, не бих изпратил никой от моите хора. В главната квартира обаче имат вашето досие и генералът поиска да тръгнете с него.

– Що за човек е?

– Точно както ви казах – истинска луда глава. Ще се наложи да внимавате за всяка своя стъпка. Идеите му как трябва да изглежда и да се държи един войник, са твърдо установени. Ще ви подготвя за работата, но е задължително да бъдете безупречен и когато го казвам, имам предвид тъкмо това – безупречен. Той дори ще провери дали са лъснати и подметките на обувките ви и ако не са, Бог да ви е на помощ.

Почесах се по тила и направих гримаса.

– Не можахте ли да кажете, че съм болен, лейтенант? Май не е за мен работа.

Ролинс се ухили.

– Не е. Не е работа за никого, но може да ви е от полза. Време е някой от вас, сержанте, да освежите разбиранията си. По-добре си вземете този справочник. Ако му дадете погрешна информация за нещо, смятайте, че ви е поразила атомна бомба.

– Говорите така, сякаш ме очаква ваканция.

– Когато свършите, ще ви дам отпуск – ще имате нужда. Хайде да отидем до главната квартира и да подготвим документите ви. Утре сутринта трябва да му се представите в Болоня в десет нула нула, така че нямате много време.

Главната квартира на генерал Костен в Болоня се намираше на улица Рома, близо до железопътната гара.

На следващата сутрин се представих на един майор със сиво лице, три минути след десет нула нула.

По време на службата съм бил в много главни квартири, но никога не съм виждал толкова чиста и спретната като тази.

Подът беше така излъскан, че ако се наведеш, можеш да видиш отражението си. Месинговите дръжки на вратите блестяха като диаманти. Забелязах как един едър як сержант отвори врата, като сложи листче хартия върху дръжката, за да не развали блясъка. Мъжете зад бюрата имаха вид на извадени от целофан. Нито един не беше отпуснат. Всички стояха върху столовете си както добрият ездач седи върху гърба на коня.

Майорът със сивото лице започна да чете документите ми като че ли животът му зависеше от това да открие в тях някоя грешка, след това обърна измъчените си и уморени очи към мен и ме огледа сантиметър по сантиметър така усърдно като учен, който под микроскоп търси невидим микроб.

– Обърнете се – изкомандува той.

Завъртях се и усетих как погледът му пълзи бавно нагоре-надолу по гърба ми.

– Добре. Свободно, сержант.

Обърнах се, раздвижих леко краката си и зачаках, гледайки над темето му, както се полагаше.

– Знаете ли какво трябва да правите?

– Да, сър.

– Какво?

– В единадесет нула нула взимам генерала оттук и го закарвам в „Гранд хотел“ във Флоренция точно за обяд. Оставаме във Флоренция четири дни, оттам тръгваме за Рим. Спираме в Сиена и отсядаме в хотел „Континентал“ за две нощи, а след това в хотел „Флора“ в Рим за три нощи. От Рим ще закарам генерала до Венеция по пътя Терни, Фано, Равена, Ферара и Падуа.

Ще спим в хотел „Лондон“ във Венеция четири нощи и се връщаме в Болоня на осми май.

Майорът поглади тънкия си нос и кимна с глава.

– Правилно, сержант. Генералът ще ви каже какво иска да види във Флоренция. Познавате ли града?

– Да, сър.

– Зад тази сграда ще намерите колата на генерала. Ординарецът на генерала, Хенеси, сега е някъде там. Най-добре идете, разгледайте колата и поговорете с Хенеси. Той ще ви каже онова, което е необходимо да знаете. Докладвайте тук точно в единадесет без пет.

– Да, сър.

Отдадох чест, промених стойката и излязох с маршова крачка.

Докато излизах, забелязах, че някои от чиновниците зад бюрата ме гледаха като човек, който умира от едра шарка.

Открих Хенеси на двора зад сградата. Внасяше ръчен багаж в един огромен кадилак.

Хенеси беше висок слаб мъж с безизразно лице и очи твърди като кремък.

– Ти ли си шофьорът? – запита той, измервайки ме отгоре до долу.

– Да – отговорих. – Ама кола, а?

– Ще я обикнеш – каза. – Погледни тук. – Той вдигна ръчната чанта. Беше кожена, а върху излъсканата ѝ повърхност видях лицето си така ясно, като че огледало. – Излъскана на ръка – продължи Хенеси с такава горчивина, че настръгнах. – Има пет проклети чанти. Нужни са два часа на ден, за да ги поддържаш така. На мен ми се налага да върша

това. Е, той ги иска в този вид и ти ще трябва да ги поддържаш.

– Искаш да кажеш, че трябва да лъскам багажа му? – запитах, зяпнал.

– Ще го правиш, ако искаш да останеш цял – отвърна Хенеси и постави чантата в багажника така, все едно, че беше направена от яйчени черупки. – Погледни колата. Още едно малко занимание за теб. Без никакво петънце, никакво масло по нея, излъскана, това се отнася и за купето. Всеки път, когато спираш, за да се нахрани генералът или да се облекчи, чистиш колата, схващаш ли? Той мрази да влиза в мръсна кола. Побъркан е на тая тема. Много пъти ям вечерята си с една ръка и чистя тая проклетница с другата. Не забравяй пепелниците. Дори да подуши миризмата на пепел, когато влиза в колата, той си го записва в бележничето.

– Какво бележниче?

Хенеси внимателно се изплю върху бетона, а после размаза с бутуша си.

– Ще опознаеш бележничето му. Всяко нещо, от което не е доволен, намира място в него. Всичко, което забравиш да свършиш, всяко петънце, всяка грешка влиза там. След това го връчва на майор Кей с инструкции и ти изяждаш калая. Аз получих три дни наказание, защото бях забравил да изпразня един пепелник.

Огледах огромната повърхност на колата и сърцето ми замря.

– Няма ли да дойдеш на обиколката? – запитах.

– Аз? – Хенеси отпусна студеното си като гранит лице в моментна усмивка. – Това е първият ми отпуск от четири месеца насам. Не, аз ще празнувам. Всичко е в твои ръце, сержант, и се надявам да се забавляваш така, както аз по време на отпуската си. Не смятам, че е много вероятно, но се надявам.

Отворих колата и погледнах таблото. Това беше най-хубавата кола, която бях виждал, да не говорим пък как беше поддържана. В нея имаше барче, а прозорците се отворяха и затворяха автоматично.

– Толкова ли е страшен, колкото чувам? – запитах без никаква надежда.

– Още по-лошо – каза Хенеси. – Знаеш ли какво ме озадачава?

– Ти ще кажеш.

Той се огледа крадешком отдясно наляво, преди да отговори.

– Как е успял да оцелее досега? Не разбирам как до днес не се е намерил някой, който да му забие ножа. – Той ме погледна с надежда. – Предстоят ти петнадесет дни с него. Ще бъдете само ти и той, няма да

има друг, когото да тормози. Може би ти си човекът, който ще го направи. Може би до четиринадесетия ден ще ти дойде до гуша и ще теглиш ножа на копелето.

– Направи го, сержант, а тук всички – от полковника до мен ще се помолим на папата да те направи светец.

– Аз не се плаша така лесно – казах и му се ухилих. – Едно време служих в част под командуването на Патън. По-страшен от Патън няма.

Хенеси се вторачи в мен.

– Патън ли? И ти го наричаш страшен?

– Той е железен, по-страшен от него няма.

– Тогава те очакват чудесни преживявания – каза мечтателно Хенеси. – Ти още не си започнал да живееш: Патън, а? Най-голямата смешка, която съм чувал. Сержант, извинявай, че се хиля.

– Майорът каза, че ще ми кажеш всичко, което трябва да зная – заявих студено. – Това ли е всичко, или има още?

Хенеси извади от джоба си сгънат лист.

– Всичко съм ти записал. Ако пропуснеш нещо, сержант, губиш навивките си. Слушай сега – обича да го будят в седем. Нито секунда порано или по-късно, по неговия часовник. Всичко трябва да е готово. Грижи се за обувките си. Той обича да е лъснат и езика, така че всеки път, когато ги чистиш, сваляй връзките. Ако открие боя по връзките, ще се вбеси. Обича ваната му да е с вода деветнайсет градуса и ако никога не си се опитвал бързо да напълниш ваната с вода с определена температура, очакват те сладки преживявания. – Хенеси погледна записките си и ми се усмихна лукаво. – Остава протезата си в кутийка до леглото. Трябва да я лъскаш до блясък. И още един дребен каприз. Никакво петънце, или той вади бележника. Когато излезе от ваната, трябва да си приготвил кафе, два пръста уиски „Ват 69“ и една препечена филийка. Кафето да е двайсет и осем градуса, иначе в стаята ще стане ад. Докато се облича, излизаш, но чакаш отвън до вратата. Когато е готов, ще те повика. Той вика само веднъж, така че се прилепваш за вратата и си държиш отворени ушите. Не вика силно. Ще ти съобщи какво иска да прави през деня и ти го казва само веднъж. Ти нищо няма да си записваш – слушаш и запомняш, в противен случай вади бележника. Когато не се движиш из стаята, стоиш в поза мирно. Той държи хората да му стоят мирно – палците, прилепнали към шевовете на панталона, главата изправена, погледът – насочен напред и нагоре, никакво мърдане. Обича да му стоят така, затова не го забравяй, сержант. Говори само когато се обръща към теб, дори и проклетата кола да се запали, продължавай да

караш, докато той не ти каже да спреш. – Хенеси млъкна и ме погледна. – Схващаш ли всичко, сержант?

– Схващам – отговорих мрачно.

– Вечер обича да се напива – продължи Хенеси. – Понякога така се гипсира, че не знае къде е. Тогава ти поемаш командването. Той очаква ти да го прибереш вкъщи и да го сложиш да спи. Внимавай как се държиш с него. Когато е пьян, е като динамит. Видях как счупи ръката на един, защото не се отместил от пътя му достатъчно бързо. Ако поиска да кара колата, кажи си молитвата. Той е най-лудият шофьор на света, не дава и пукната пара как ще стигне до някъде, стига само да стигне. Не казвам, че не кара добре, но да надуваш с шейсет мили в час по тези тесни улици, е малко изнервящо за спътника му.

Погледнах часовника си. След две минути трябваше да се явя пред майор Кей.

– Благодаря – казах, – ти ми разказа всичко, което исках да зная. Дори и половината да е лъжа, пак звучи ужасно. Е, надявам се да прекараш добре отпуската си. Изглежда, че си я заслужил.

Хенеси ми намигна.

– Всичко е уговорено. Тя е мургава, пламенна и порочна. Не смятам, че ще видя дневната светлина през тези прекрасни петнадесет дни. Когато излизаш от Болоня, аз вече ще съм на път към нея.

Качих се в колата и я закарах пред главния вход. След това влязох и се явих пред майор Кей.

– Чакайте в колата, Чизхолм – заповяда той, изправяйки се на крака. – Генералът ще излезе след две минути.

Отново излязох.

Четириима полицаи с бели каски бяха застанали като статуи пред входа. Хенеси стоеше до вратата на колата с вдигната нагоре брадичка, с вдървено тяло. Заех мястото си до него в стойка мирно.

Не чакахме повече от две минути. Тринам офицери излязоха – двама полковници и майор Кей. Застанаха мирно.

В този момент се появи генералът.

Беше облечен в сив костюм рибена кост и носеше мека шапка в ръката си. Изненада ме, тъй като очаквах да е в униформа.

Беше среден на ръст, със здраво телосложение и яки широки рамене. Лицето му беше с цвят на махагон – едро и месесто. Устата представляваше тънка линия, права и безформена. Очите – избеляло сини и хлътнали. Неспойни очи, студени и далечни като снеговете на Еверест.

Премина по пътеката почти небрежно, но от погледа му не убягваше нищо. Почувствувах го върху себе си със силата на пламък на горелка. След това огледа колата. Обиколи я бавно, изучавайки я от всеки ъгъл.

– Ти ли си Чизхолм?

Гласът му беше мек и дълбок. Трябваше добре да се напругнеш, за да чуеш какво казва.

– Да, сър.

– Хайде да погледнем двигателя.

Отворих капака и отстъпих.

Така се загледа в двигателя, като че ли никога не беше виждал подобно нещо.

– Това масло ли е, сержант? – запита той, сочейки капачката на разпределителя.

Погледнах.

Наложи се да погледна повторно, докато забележа тънък слой масло.

– Вероятно, сър.

Той извади бялата си носна кърпичка и избърса капачката. Показа ми черното петно върху снежнобелия лен.

– Това масло ли е, сержант?

– Да, сър.

– Кой е чистил колата?

– Хенеси се обади приглушено:

– Аз, сър.

– О, да, Хенеси, отново ти. Колко пъти още трябва да ти казвам, че не обичам масло върху кърпата си? – Той сви носната си кърпичка на топка и я хвърли на улицата. – Майор Кей!

Майор Кей направи крачка напред.

– Сър!

– Петнадесет дни работа в кухнята за този и отменете отпуската му.

– Да, сър.

Генералът ме погледна.

Отворих вратата на колата, преди да успее да каже нещо. Погледна ме още веднъж изучаващо и с любопитство. Когато затварях вратата, тя го удари по гърба и той го усети.

Качи се в колата и се нагласи.

Затворих вратата, плъзнах се зад волана и запалих двигателя.

Мекият глас промърмори зад гърба ми:

– Карай.

Включих на скорост и колата се отдели от бордюра. С крайчеца на окоето си забелязах как двамата полковници и майор Кей отдадоха чест.

Последното, което видях, беше побелялото отчаяно лице на Хенеси.

Все едно, че карах празна кола, ако се съди по реакциите на генерала от Болоня до Флоренция.

Но през цялото време усещах присъствието му. Чувах как преглъща. Знаех кога променя положението си. И най-слабият звук, който идваше от него, ме караше да бъда нащрек като резерва в бейзболен мач, когато някой играч се готви за заключителен удар.

Не можех да си представя в какво състояние щяха да бъдат нервите ми към края на петнадесетте дни, ако продължаваше така.

Пристигнахме в Гранд хотела на брега на Арно точно в тринадесет нула нула. Бях вече навън и му отворих вратата, преди колата да беше спряла съвсем.

Докато излизаше, той ми хвърли изпитателен, пълен с любопитство поглед.

– Предай багажа на служителите на хотела. Откарай колата в гаража. Днес повече няма да ни трябва. Запазил съм стая за теб. Обядвай и ще се срещнем пред рецепцията в четиринадесет нула нула.

– Да, сър.

Наблюдавах го как върви по широкия тротоар и изчезва в хотела. Ходеше изправен, но вървеше бавно като човек, страдащ тайно от някаква болест. Сетих се за казаното от лейтенант Ролинс, че генералът е в отпуск по болест и се чудех какво ли му е.

Извадих багажа и го предадох на двамата портиери на хотела, като ги предупредих да го носят внимателно.

После откарах колата до гаража. Преди да я заключа, я проверих цялата. Беше покрита с прах, на пода отзад имаше много пепел.

Той каза, че колата няма да ни трябва следобед, но нищо нямаше да го спре да промени мнението си. Реших през половината от обедната почивка да я изчистя отвътре и да избърша прахта.

Работих бързо, отново приведох колата във вид, но ми отне близо четиридесет минути. Когато най-накрая я настанах в един от гаражите, който се заключваше, бях плувнал в пот.

Изтичах до рецепцията, взех ключа от стаята си, качих се с асансьора на втория етаж, преминах коридора, дълъг почти половин миля, докато стигнах до стаята си.

Беше хубава стая с изглед към Арно. Щом извадих багажа си, звъннах на рецепцията и поръчах да ми донесат сандвичи с наденичка и половин бутилка вино розе. Докато изгълтам сандвичите, докато се измия и избърша, стана почти два часа.

Появих се на рецепцията в същия момент като него.

– Ще отидем в салона – каза той, – за да решим какво ще правим.

Влязохме в салона.

Там седяха неколцина генералщабни офицери на чашка кафе и коняк, няколко дами с вид на вдовици, италиански бизнесмени, както и двама генерал-лейтенанти, които се загледаха в мен, като че ли не можеха да повярват на очите си. Сержант в салона на Гранд хотела! Нещо нечувано! След това забелязаха генерала и бързо се сетиха, че закъсняват за среща.

Генералът седна на една маса, а аз застанах пред него, докато дамите и бизнесмените ме зяпаха.

– Седни, сержант – каза генералът – и да видим какво ще правим.

Седнах на крайчеца на стола и зачаках.

– Имаме само четири дни тук – продължи той. – Бих искал да видя колкото се може повече. Какво предлагаш?

– Катедралата, епископството и параклисите на Медичите ще стигнат за този следобед, сър. Утре галерията Уфици и двореца Векио, а след обяда двореца Пити и площадчето Микеланджело. На следващия ден Санта Кроче и Барджело. Сетне отиваме в Сан Марко, където ще видите картината на Фра Анджелико, а после ще ви разведе из града, за да ви покажа различните дворци. Последния ден бихме могли да отидем до Фиезоле и да хвърлим поглед на околността.

Той кимна с глава.

– Това е свързано с културата. А вечерите?

– Зависи какво искате да правите, сър. Във Флоренция няма много нощен живот, освен кафенета с оркестри, няколко игрални зали и операта. Зная няколко места, където танцьорките си показват краката, но не са много.

Изглежда ме дълго и втренчено.

– А жени?

Това малко ме стресна, но не му дадох възможност Да го забележи.

– Само едно място е от класа. Не съм ходил там, но съм чувал, че не е лошо. Останалото са обичайните вертепи, а някои от тях са опасни.

– В какво отношение са опасни?

– Там имат навика да удрят по главата и да задигат парите, сър.

Той се усмихна безрадостно.

– Обичам страшните места, сержант. След цялата тази култура, ще имам нужда да се разтоваря. Ще обиколим някои от тези вертепи да видим ще успеем ли да накараме някого да ме удари по главата.

– Да, сър.

От вътрешния джоб на самото си извади дебел портфейл и го отвори. Беше натъпкан с банкноти от по хиляда лири.

– Това ще послужи за примамка да започнат нещо, нали, сержант? – Той размаха портфейла към мен Мислиш ли, че от това ще ги засърбят ръцете?

– Да, сър.

Той кимна, извади две банкноти и ми ги подхвърли.

– Иди и си купи костюм. Отсега нататък не искам да носиш униформа. – Отправи ми лека студена усмивчица. – И двамата сме във ваканция, сержант.

– Да, сър.

Взех двете банкноти.

Той погледна джобния си часовник.

– Върни се до петнайсет нула нула, преоблечен и готов за излизане.

– Да, сър.

Претрепах се, докато купих костюм, риза и вратовръзка, върнах се в хотела, преоблякох се, но успях с всичко до три часа.

Той ме чакаше на рецепцията.

– Какъв си бил, преди да се присъединиш към армията, Чизхолм?

– Архитект, сър.

Той кимна.

– Не забравяй, че сега си войник – каза, вторачил избелелите си сини очи в лицето ми. – Да си архитект в мирно време е хубаво, но няма никаква полза, когато си на война.

– Не, сър.

– Изкарай колата. Не ми се ходи пеша.

Отидох до гаража и закарах колата пред главния: вход.

– Генералът излезе и я огледа. Обиколи я бавно, изследвайки я много внимателно.

Застанах в готовност до вратата и когато наближи, я отворих.

Той надникна вътре, огледа пепелниците, а след това влезе.

Докато се облягаше на възглавниците каза:

– Благодаря ти, че си се погрижил за колата. Ставам капризен стар човек, но обичам да е чиста.

Толкова се изненадах, че за малко да се издам.

– Да, сър – отговорих и седнах зад кормилото.

В този момент той почти ми хареса.

Наближаваше седем и половина, когато се върнахме в хотела.

– Остави я тук – нареди той, докато излизаше. – Довечера ще ни трябва.

– Да, сър.

– Чакай ме на рецепцията в девет нула нула.

Той влезе в хотела, разглеждайки купчина пощенски картички, които купи в катедралата, епископството и параклисите на Медичите.

Изпразних пепелниците, пометох колата и десет минути я бърсах от прахта. След това влязох в хотела.

Огледах се дали не е във фойето, преди да отида до малкия американски бар. Поръчах си двойно уиски. Имах нужда от него. Целият следобед генералът попиваше информация, както гъба попива водата.

Изследвахме всеки сантиметър от катедралата, прекарахме двадесет минути пред „Пиета“ на Микеланджело, а той ме разпитваше за историята ѝ. Останахме дълго пред бронзовите врати на Гиберти пред епископството, докато той изследваше всяка чудотворна част от тях като човек, решен да попие цялата красота, преди да ослепее. Застояхме се в параклиса на Медичите дълго след като стана време за затваряне, а уредникът ни следваше по петите с надеждата, че ще си тръгнем, но не искаше да обижда синьора, който му даде две хиляди лири, за да може да се разхожда необезпокояван.

Генералът седна под шедьовъра на Микеланджело „Нощ и ден“, а аз му разказвах историята на семейство Медичи и виждах как попива всяка дума с почти фанатичен интерес.

Когато излязохме на шумната оживена улица той каза:

– Това ми достави удоволствие, Чизхолм. Благодаря. Ако си такъв архитект, какъвто и гид, сигурно си много добър архитект.

Висока похвала.

След като изпих питието, влязох в ресторанта. Предложиха ми маса в един ъгъл, далеч от лъскавите шапки и спекулантите. Това беше една от най-хубавите вечери, които съм прекарвал.

Когато свърших, се качих в стаята си, измих се, обръснах се и се изтегнах върху леглото да си почина до девет часа.

Сега, след като разполагах с време и възможност да наблюдавам генерала отблизо, дойдох до заключението, че в него имаше нещо странно.

През цялото време, докато бяхме заедно, чувствувах силно напрежение. Бях като слепец, крачещ по лед, който знае, че някъде той е изтънял, но е неспособен да види тези места, сигурен, че рано или късно ще пропадне в някоя дупка.

Съвсем очевидно беше, че пие прекалено много. Имаше измити, воднисти очи на пияница, а ако се вгледаше човек по-отблизо в него, би забелязал, че под силния слънчев загар, кожата му е насечена от мънички лилавеещи венички, които не се забелязваха на пръв поглед.

Но не само пиенето беше особеното. Очите му шареха неспокойно. Те с трепет обикаляха стаята подобно стрелкане на змийско езиче – като че ли той си мислеше, че някой се готви да го застреля и трябва непрекъснато да бъде нащрек, за да се наведе бързо. В погледа му нямаше страх. Не беше уплашен. Беше нащрек да не би да се случи нещо, но не само в един или друг момент, а през цялото време.

Много често лицето му се сгърчваше, като че ли усещаше внезапна остра пронизваща болка и тези конвулсии ме безпокояха. Ръцете му бяха неспокойни като очите. Широките му потъмнели силни ръце с къси дебели пръсти и излъскани нокти, бяха поддържани безукорно чисти. Те непрекъснато се движеха – барабаняха по коленете му или бавно се местеха нагоре-надолу по предната част на дрехата му, свиваха се и се разпусаха.

Той беше най-неспокойният мъж, когото съм срещал и инстинктивно знаех, че под повърхността, която трудно контролираше, се криеше жесток и брутален характер.

Продължих да си мисля за него още известно време, докато стана девет без няколко минути, после слязох и се срещнахме при рецепцията.

Беше се преоблякъл в тъмносин костюм и в момента, в който го погледнах, ми стана ясно, че го е ударил на пиянство.

Лицето му беше зачервено, по челото му беше избила пот, а очите му блестяха.

Но се държеше здраво на крака. Когато вървеше през фойето, не залиташе. Имах обаче неприятното усещане, че е в лошо настроение и само трябва да му дам повод, за да си го излее на мен.

Отворих вратата на колата.

Той влезе и потъна върху възглавниците.

Чаках, държейки вратата с поглед към него.

– Какво си ме зяпнал, а? – запита той, поглеждайки ме свирепо. – Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

– Очаквам нареждания, сър – отговорих, застинал в поза сякаш съм

гълтнал бастун и гледайки над главата му.

Прокара ръка по лицето си и ме погледна безучастно.

– По дяволите! Не зная. Това е твоя работа ... – Спря, разклати глава, като че се опитваше да проясни мозъка си, после продължи – Ей, чакай малко. А оново място, дето си показвали краката, за което ми разказа? Я да отидем там. Хайде, давай!

– Да, сър.

Подкарах възможно най-бързо по тясната улица покрай брега на реката, завих наляво по Виа де Торнабуони, на дясно по Виа Порта Роса, покрай Меркато Нуово, по една странична уличка след площад дела Синьория и спрях пред триетажна сграда. Над двойните стъквени врати беше поставен неонов надпис, с червени и зелени букви пишеше „Казино“.

Отворих вратата.

– Това е мястото, сър.

Излезе бавно и се загледа в надписа.

– Няма вид на нещо особено.

– Аз и не смятам, че е, сър.

– Изчакай ме. Може би няма да се забавя.

Той бутна стъклените врати и изчезна надолу по стълбите.

Качих се в колата, изтеглих я от входа и запалих цигара.

Така чаках пет часа в колата – най-дългите пет часа, които, някога съм прекарвал.

Около два часа излезе.

Откарах колата до него, скочих навън и отворих вратата.

Той влезе, без да каже нито дума. Вонеше на спирт и доста опипва, докато се намести върху възглавниците. След това се отпусна толкова тежко, че пружините изстенаха.

– Към хотела – каза, облегна глава назад и затвори очи.

Откарах го обратно в хотела.

Когато отворих вратата, спеше.

Наведох се и леко докоснах рамото му.

Той се събуди толкова бързо, че ми изкара акъла.

За момент остана да лежи върху възглавниците, без да възприема света, но в следващата секунда изпъна гръб, а лявата му ръка сграбчи китката ми в мъртва хватка.

Изви ръката ми жестоко, повличайки ме напред и аз паднах на колене на пода на колата. С дясната си ръка ме хвана за гърлото, а пръстите му се впиха в плътта ми като стоманени куки.

В армията съм попадал на мъже по-силни и по-здрави от мен, но когато се борех с тях, усещах, че мога да ги надвия.

Но в тази парализираща, убийствена хватка, разбрах, че нямам шанс да оцелея и се уплаших до глупост.

Държа ме така може би няколко секунди, които ми се сториха безкрайни, а после ме пусна.

– Каква дяволска игра играеш? – изръмжа. – Как се осмеляваш да докосваш офицер!

Аз се изпънах, поех въздух и някакси застанах мирно.

– Бях решил да ти счупя проклетия врат – продължи той. – Ако отново се допреш до мен, ще те дам на военен съд.

– Да, сър.

Бавно излезе от колата.

– За това ще получиш седем дни затвор, сержант – каза, гледайки ме. – Това може да те научи да държиш ръцете си прибран!

После бавно влезе в хотела, без да се обръща. Опипах с ръце врата си и изругах.

Точно в седем на следващата сутрин почуках на вратата му.

Ако не бях напрегнал слуха си, нямаше да чуя, че ми казва да вляза.

Отворих вратата и влязох с подноса.

Стоеше до прозореца, косата му беше разрешена, цигара висеше от отпуснатата му уста. Изглеждаше десет години по-възрастен от предишната вечер, под очите му имаше кръгове с цвят на олово.

– Добро утро, сержант – поздрави ме меко.

– Добро утро, сър.

Оставих подноса и застанах мирно. Той се приближи, погледна какво има върху него, взе уискито и го отнесе до прозореца.

– Приготви ми ваната, сержант.

– Да, сър.

Пуснах водата, измерих температурата, добавих още студена вода и реших, че ще стане точно, докато си свърши уискито и се върнах в спалнята.

– Какво ще правим днес? – запита.

Беше изпил уискито и държеше празната чаша в голямата си кафеникава ръка, като че ли не знаеше какво да прави с нея.

– Тази сутрин искахте да видите галерията Уфици и двореца Векио, сър – казах. – А следобед – двореца Пити и площадчето Микеланджело.

Той се намръщи.

– На това ли се бяхме спрели?

– Да, сър.

Разроши косата си още повече, остави чашата и се приближи до нощното шкафче.

– Смятам, че има и по-добър вариант – каза той. – Разгледай ги.

Подаде ми пощенските картички от катедралата, от епископството и от параклисите на Медичите, които купи предишната вечер.

– Не зная откъде дойдоха – недоумяваше. – Вероятно управителят на хотела ми ги е изпратил, но ми изглеждат много хубави.

Аз го гледах и той ме гледаше.

– Катедралата изглежда прекрасна – продължи той. – Смятам, че с нея трябва да започнем. Виж тази кула – как се нарича?

– „Кампаниле“, сър.

Седна на леглото и потърка очи с длани.

– Да. Е, за Бога, първо това трябва да видим. Твоята работа е да действуваш като гид, сержант. Не би трябвало аз да ти го казвам. Погледни това нещо на Медичите. Виждал ли си нещо подобно? Аз не съм. И там ще отидем. Може утре да отидем в тази твоя галерия.

Искаше ми се да кажа нещо, но се спрях.

– Точно в девет на рецепцията, сержант.

– Да, сър.

Извърнах лице, стегнато извървах разстоянието до вратата, отворих я и излязох.

Слязох в ресторанта и си поръчах закуска. Докато дъвчех няколко кифли с масло и мармелад, се замислих за генерала.

Дали не ме будалкаше с надеждата, че ще кажа нещо ненавременно и ще му дам възможност да ми лепне някое обвинение или наистина е забравил къде бяхме предишния следобед? Ако беше забравил, това означаваше, че е болен и отново си спомних, че е в отпуск по болест, както ми каза лейтенант Ролинс.

Ако е забравил, значи е зле. Можеше да посещава катедралата, епископството, параклиса на Медичите до края на отпуската си. Дори да пожелае да я удължи.

Много мъже след битки губеха разсъдък си. Това състояние го наричаха психическо разстройство вследствие на тежки бойни условия, военна невроза или нещо подобно. Много от тях се побъркваха. Срещал съм такива и съм виждал какво се случва с тях. Може да е мръднал малко и генералът.

Реших да го наблюдавам няколко дни и ако продължава да се

държи странно, да се обадя на майор Кей и да го попитам какво да правя.

Идеята беше много добра, но щеше да бъде още по-добре, ако веднага му се бях обадил. Ако го бях направил, нямаше да се забъркам в тази каша, но тогава не бях сигурен и не ми се искаше да си търся белята.

Опасна работа е сержант да се обади на майор и да му каже, че генерал се е побъркал.

Генералът ме очакваше на рецепцията, когато излизах от салона точно в девет часа.

– Първо ще отидем в катедралата – заяви той. – Портиерът ми каза, че трябва непременно да се види. Това трябваше да ти е известно, сержант.

– Да, сър.

Излезе и внимателно разгледа колата. Дори избърса главата на разпределителя с носната си кърпичка. Преди около половин час със собствената си кърпичка бях изтрил всяка част, всяка тръбичка, всяко проклето съединение, бях сигурен, че няма да открие масло и той наистина не откри.

Изследва колата отвън и отвътре. Не откри за какво да мърмори, за това влезе и седна.

Закарах го до катедралата.

Беше като копие с индиго на предишния следобед. Разгледа всеки сантиметър. Остана вторачен в „Пиета“ на Микеланджело като че ли никога по-рано не беше я виждал, и ме накара да му разкажа историята ѝ. Изследва бронзовите врати на Гиберти пред епископството. Отидохме до параклиса на Медичите и аз му разказах историята на семейство Медичи, докато той седеше под „Нощ и ден“ на Микеланджело точно както направи предишния следобед.

Поглъщаше информацията със същия фанатичен интерес, но този път аз не се заблудих. Дори си купи същите пощенски картички.

Върнахме се в хотела навреме за обяд.

– Къде ще ходим следобед? – запита, докато излизаше от колата.

– Има и една галерия Уфици, ако ви интересуват картини, сър. Повечето от най-големите италиански шедеври са изложени там.

– Искам да видя картините. Разбираш ли нещо от картини, сержант?

– Малко, но достатъчно за да ви покажа някои интересни неща, сър. Ако искате повече подробности, ще наемем гид.

– Не искам подробности. Смятам, че ти можеш да разкажеш това,

което бих искал да зная. Четиридесет нула нула.

Още веднъж почувствувах изкушение да се обадя на майор Кей, но не го направих. Реших да видя какво ще се случи следобед и вечерта. Ако продължаваше да се държи странно, на сутринта щях да се обадя на майора.

След обяда отидохме в галерията Уфици.

Чувствувах се щастлив, че бях прекарал много часове в галерията в годините преди войната. Познанията ми се оказаха много полезни, тъй като той искаше да знае подробностите за живота на художниците, как са смесвали боите, значението на „Пролет“ на Ботичели и куп други въпроси.

Върнахме се в хотела около шест часа. Купи си цяла камара картички от шедьоврите, които особено му харесаха и ми каза да се кача в стаята му, за да ги разгледаме. Отново ме накара да му разкажа историята на художниците, докато бързо си водеше записки на гърба на картички-те. Свършихме това до седем и половина.

– Надявам се да приключим утре – каза той и остави картичките настрана. – Днешният ден ми хареса, сержант. Ти си много добър гид. Да можеш да имам твоите познания за живописата. Това е тема, която ме интересува.

Предложих му да прочете „Животът на художниците“ на Васари и той си записа в бележника.

– Иди и се нахрани. Какво ще правим тази вечер?

Каквото желаете, сър.

– Аха. – Гледаше ме безизразно. – Не спомена ли че в града има някакво шоу, където си показват краката? Може да е забавно.

– Има такова, сър, но не е нищо особено.

– Ще рискувам. Трябва да си отдъхна, сержант. Не мога да се образовам денем и нощем. Ще отидем на шоуто.

Сърцето ми замря.

– Да, сър.

– Точно в двадесет и един нула нула, сержант.

– Да, сър.

Представих си още едно петчасово чакане в колата.

Когато се срещнахме в девет часа, носех двеста и петдесетграмово шишенце уиски във вътрешния си джоб и роман. Нямах намерение да седя пет часа в колата само с мислете си.

Заведох го в същото казино. Той направи същата забележка и аз се съгласих с него.

– Изчакай ме. Сигурно няма да се бавя.

Но този път не сглупих. Настаних се с книгата и шишенцето уиски и го забравих.

Около единадесет часа случайно вдигнах поглед и го видях на входа на казиното, втренчил поглед в мене. Бързо прибрах нещата, запалих колата и я откарах до него.

– Какво, по дяволите, си мислиш, та ме караш да чакам? – каза яростно той с ниския си глас. – Боже мой! Ще те науча да седиш буден! Заради това ще загубиш нашивките си и ще се погрижа да не получиш повече повишение.

– Да, сър.

Той влезе в колата.

– Карай до края на улицата и там спри.

Вече беше пиян, но не толкова, колкото предишната вечер.

Стигнах до края на улицата и спрях.

Трябваше да чакаме.

Останахме може би десет минути, когато чух тропането на дървени обувки по тротоара.

– Отвори вратата – каза тихо генералът.

Слязох.

По улицата към нас вървеше високо русо момиче, облечено с кожено палто, без шапка, с обувки с много високи токове.

Нямаше повече от двадесет и две-двадесет и три години, но беше опитна в греха. Имаше големи очи с твърд поглед, дори дебелият слой червило не смекчаваше алчността и упоритостта на устните ѝ.

Спря до колата и аз отворих вратата.

Когато влезе, долових мириса на парфюма ѝ, понасяше се единствено гарниран с много свеж въздух наоколо.

Тя седна до генерала и го потупа по ръката. – Каква прекрасна кола, скъпи – каза, показвайки му малките си бели зъби. Разтвори палтото си. Имаше едър бюст, който, изглежда, е специалитет на италианките. Той трудно се вмести в вечерната ѝ рокля без презрамки.

– Къде живееш? – запита генералът, гледайки я сякаш поглеждаше непочистено оръжие.

– На Виа Специали, не е далече, скъпи.

– Знаеш ли къде е, сержант?

– Да, сър.

– Тогава карай натам.

Затворих вратата, седнах зад кормилото и подкарах бързо по Виа

Дей Магадини, покрай църквата на Орсанмикеле до Виа Специали и там намалих.

– Това е улицата, сър.

– Къщата до стълба – каза момичето, навеждайки се напред.

Спрях до електрическия стълб, излязох и отворих вратата на колата.

Момичето излезе, бързо и лукаво ми намигна, след това пресече тротоара и започна да рови из чантата за ключ.

Генералът излезе бавно от колата. Хвърли поглед към къщата и се намръщи.

Тя беше висока, тясна, потънала в тъмнина.

– Почакай тук, сержант – каза тихо. – Отваряй си ушите. Ако ме чуеш да викам, тичай вътре.

– Да, сър.

Той се приближи до момичето, когато то отключи вратата.

Чух я да казва:

– Не вдигай шум, скъпи. Тук не трябва да вода приятели мъже.

Видях ги да изчезват в тъмното антре и външната врата се хлопна.

Запалих цигара, пресякох улицата и погледът ми се плъзна нагоре по къщата. След около три или четири минути в една стая на последния етаж се запали лампа и освети жълта щора.

Пет етажа, помислих си мрачно. Дано да не ме извика.

Крачих напред-назад в продължение сигурно на един час и изведнъж видях сянка да минава зад осветената щора. Разпознах едрите, яки рамене и главата на генерала с форма на куршум. Той премина три пъти покрай щората и аз се зачудих какво ли може да прави. След това спря, вдигна щората и отвори прозореца.

Наведе се и погледна надолу.

Аз вдигнах поглед към него и махнах с ръка, за да привлека вниманието му.

– Ти ли си, сержант?

Гласът му – нисък и мек – едва достигна до мен. – Да, сър.

– Трябваш ми. Качи се.

Не бях сигурен дали съм го чул правилно.

– Да се кача ли, сър? – извиках.

– Да, да те вземат дяволите! Качи се!

Озадачен, прекосих улицата, отворих външната врата и слепешком открих пътя в тъмното антре. Успях да различа стълбището. Заизкачвах се тихо, минах по един коридор, пак открих стълби и ги заизкачвах.

Продължих да се катеря така, опипом намирайки пътя си в тъмнината, докато накрая реших, че ще се изкачвам цяла нощ.

Над себе си изведнъж забелязах светлина и забързах.

– Хайде, сержант – изсъска генералът нетърпеливо. Стоеше на площадката и гледаше над перилото към мен. – Няма да останем тук цяла нощ.

Притичах по последните стъпала, докато стигна до него на площадката. Дишах тежко.

– Да, сър?

– Имам нужда от помощта ти, сержант. – Стоеше с гръб към светлината, не виждах ясно лицето му, но не ми се понрави забързаното дишане на пресекулки, нито пък хрипливия му глас.

– Да, сър – отговорих, взирайки се в него.

– Влез и виж какво можеш да направиш с нея. Струва ми се, че издъхна.

Поколебах се.

– Издъхнала, сър?

– Влизай вътре, дявол да те вземе!

От внезапната злоба в гласа му по гърба ми полазиха мравки. Тогава разбрах, че в стаята нещо не е наред.

Минах покрай него, отидох до вратата и погледнах в осветената стая.

Беше просторна, обзаведена с големи фотьойли, диван, килимчета в свежи цветове и бюфет, пълен с бутилки. В дъното имаше арка, която водеше към спалнята. Оттам, откъдето бях застанал, виждах крака на диван-легло.

– Тя е в спалнята – каза генералът. – Влез и я погледни.

Още докато стоях на прага, усетих някаква странна миризма, която като че разпознавах.

– Това може да не й хареса, сър – се обадох с пресъхнала уста.

– Няма да има нищо против – каза генералът и дебелите му пръсти стиснаха ръката ми. Избута ме напред. – Иди и я погледни.

Прекосих стаята, но докато стигнах арката, вече знаех от какво е миризмата. Стомахът ми се сви на топка и ми призля, но трябваше да се уверя.

Застанал под арката, погледнах в стаята и към леглото. Почувствах студена пот върху цялото си тяло и изведнъж устата ми се изпълни със слюнка.

Виждал съм човек с разкъсан гръден кош от минохвъргачка.

Виждал съм как снаряд пада върху пет души, застанали около сандък с боеприпаси, заиграли се на джин-рум. Случвало ми се е да видя пилот да лети като вързоп с пламнал парашут и да пада на петнадесетина метра от мен, смлян на каша. Но никога не бях виждал нещо толкова ужасно и отвратително като онова, което зърнах върху леглото.

Ножът се намираше захвърлен на пода – голям нож за рязане, червен от кръвта ѝ. Беше я насякъл на парчета. Беше я разпорил, както се разпаря прасе. Единствено лицето ѝ беше останало недокоснато.

То беше застинало в гримаса на ужас, големите ѝ очи бяха широко разтворени и втренчени, белите ѝ зъби блестяха на светлината на лампата, а русата ѝ коса бе разпръсната по възглавницата.

Затворих очи и се обърнах, усетих гадене. Подпрях се с ръце на стената, борейки се с неотложната нужда да повърна, тялото ми беше студено като лед.

– По-добре седни, сержант – каза генералът. – Не изглеждаш добре.

Успях да потисна гаденето, стегнах се и го погледнах.

Беше застанал до вратата. В дясната си ръка държеше автоматичен берета, насочен към мен.

Малкият швейцарски часовник върху камината отмери половин час, острият му звук като на камбана отекна силно в тишината на стаята.

– Седни, сержант. Искам да говоря с теб.

Седнах върху страничната облегалка на дивана.

– Добре ми дойде. Краката ми трепереха.

Той се раздвижи бавно из стаята, като непрекъснато ме държеше на прицел и стигна до бюфета. Сипа две големи дози уиски, без да отклонява дулото, взе едната чаша, отмести се и посочи с глава към другата.

– Вземи, сержант, и седни.

Отидох до бюфета, взех чашата и се върнах до дивана. Ръката ми така се тресеше, че разсипах част от питието върху килима.

Генералът изпи своето уиски на една голяма глътка. Аз посърбях от моето по-бавно.

– Така е по-добре – каза и остави чашата си върху масата. – Имах нужда от това. – Докосна с пръсти челото си, поклати глава и се намръщи. – Видя ли какво направих с нея?

– Да – отвърнах.

– Това го наричат внезапен пристъп на мозъчно разстройство, предполагам – каза той и отново поклати глава. – От месеци чакам да го направя. Колко странно, сержант, как подобна идея започва да пълзи у човека. Може би ако позволяваха на генералите да стигат до фронтвата

линия и да помирисват врага, това нямаше да се случи. Не съм създаден да работя зад бюро. От време на време трябва да се окъпя в кървава баня. Мисълта за нея расте в съзнанието ми. Продължава да расте дотогава, докато вече не мога да мисля за нищо друго, не мога да работя повече, затова се налага да изпусна малко пара.

Нищо не отговорих. Не бях в състояние.

– Е, свърши се работата – продължи той и седна върху подлакътника на един фотьойл. – Вече се чувствам много по-добре. Утре ще съм в състояние отново да работя. – Извади табакера, запали си цигара и хвърли табакерата към мен. – Пуши, сержант. Трябва да си поговорим сериозно.

Оставих табакерата да лежи в краката ми.

– Много е досадно, понеже ще вдигнат шум около нея. Тя не заслужава, но ще се опитат да го припишат на някого. Сега ще ти задам един въпрос и искам непредубеден отговор. Кой, смяташ, че е по-важен за армията – ти или аз?

Погледнах го.

– Хайде, сержант. Можеш да отговориш на този въпрос – рече той кротко.

– Предполагам, че вие сте или по-скоро бяхте – казах дрезгаво.

Той се усмихна.

– Все още съм, сержант. Сега, след като отървах съзнанието си от тази дребна задача, съм много добре. В състояние съм да изкарам още няколко години, без подобна мисъл отново да ме обезпокои. Познавам се. Това не се случва за първи път.

Издуха дима през широките си ноздри.

– Искам ти да поемеш отговорността за това, сержант. Все някой трябва да го направи. Армията не може да се справи без мен, но без теб може прекрасно.

Имах предчувствието, че нещо подобно ми предстои.

– Това е убийство, генерале – започнах, опитвайки се да запазя спокойствие. – Не мога да поема подобна отговорност. Вие го извършихте, вие трябва да си платите.

Стана и се отправи към бутилката с уиски, сипа си нова порция и се върна до стола.

– Армията преди всичко, сержант – заяви той и седна. – Слушай сега. Ти ми харесваш. Нямаше да ти говоря така, ако не те харесвах. Ти си добро момче. Най-добрият шибан сержант, когото съм срещал. За това ще ти дам възможност да живееш. Ако не те харесвах, щях да ти пусна

куршума още когато отиваше да погледнеш в онази стая. След това щях да извикам полицията и да им кажа, че съм те намерил тук. Че си откраднал колата ми, че съм те последвал и съм влязъл тук след като си я убил. Нападнал си ме и затова се е наложило да те застрелям. И тъй като съм този, който съм, те биха ми повярвали.

Седях и го гледах, някаква студена тръпка пропъзля по гърба ми.

– Така че или ще се съгласиш да поемеш вината, или ще трябва да те застрелям, сержант. Е, не се плаши. Ако се съгласиш да поемеш вината и да си държиш устата затворена, ще направя така, че да избягаш. Ще ти дам пари и един час преднина. След един час ще се обадя на полицията и ще им съобща, че ти си виновен за бъркотията в другата стая. Как ти се струва това?

– Вие не можете да го направите! – казах разтреперан. – Не може да се измъкнете така.

– Не се прави на глупак! – изръмжа той и погледът му стана по-суров. – Естествено, че ще се измъкна. Сержанти колкото щеш. Войната може без теб, но без мен – не. Решавай.

– Но те ще разберат, че сте вие! – извиках трескаво. – В казиното вие сте разговаряли с момичето. Трябва да са ви видели.

Поклати глава.

– Не съм говорил с нея. Трябваше само да си вдигна пръста. Никои не ме е видял да го правя, за нея това беше напълно достатъчно, за да си грабне палтото и да хукне след мен. – Той извади нещо от джоба си и го задържа между пръстите. – Взех личната ти карта, докато ти бършеше колата, сержант. Не трябваше да я оставяш където ти падне. Ще я намерят до леглото. Това ще им е достатъчно. Тя и моето свидетелстване. – Изправи се внезапно, с насочен пистолет към мен. – Да те застрелям ли сега, или да ти дам възможност да поемеш вината?

Припомних си голямата му сила. Дори и да успееш да му изтръгна оръжието, знаех, че не мога да го надвия. Знаех също, гледайки твърдото му безизразно лице, че само част от секундата ме дели от куршума.

– Ще поема вината – казах.

Той си отдъхна, кимна и се усмихна.

– Радвам се, сержант. Не ми се искаше да те застрелям. Ще можеш да се справиш, ако използваш главата си. Ще ти дам достатъчно пари, за да издържиш. Сега слушай. Вземи колата и карай колкото можеш побързо до Перуджа. Остави я там. Замини за Рим. Ще трябва да се движиш пеша и да избягваш главните пътища. Веднъж да стигаеш до Рим, си спасен. Ще им кажа, че си в униформа. Няма да се сетят да те търсят

в цивилни дрехи. Може да се криеш, докато бурята утихне, а това ще стане съвсем скоро. След няколко дни боевете ще спрат, а италианците ще бъдат твърде заети да сложат ред в къщата си, за да ги е грижа да те търсят.

Извади портфейла си, преброи десет банкноти от по десет хиляди лири, смачка ги на топка и ги хвърли в скута ми.

– Би трябвало да ти стигнат за известно време. Хайде, тръгвай...

– В моята част ще сметнат, че съм дезертирал... – започнах аз.

– Не ми говори глупости. В твоята част ще разберат, че си убил жена. Няма да чакат да се върнеш. Хайде, тръгвай. Имаш един час. Всяка секунда, която губиш за приказки, стяга примката около врата ти.

Изправих се и поех към вратата.

Беретата ме следваше по цялото разстояние.

– Не си мислете, че ще се отървете – казах.

– Ще се отърва – заяви той и се усмихна. – Хайде, тръгвай.

Отворих вратата и започна дългото, сяло слизане по тъмните стълби.

СЕДМА ГЛАВА

Докато карах по тесния път, който опасваше Лаго и щеше да ме отведе в Ароло, си мислех какъв късмет имам, че капитулацията на германската армия зае челно място във вестниците в същото време, когато откриха тялото на жената. Капитулацията на Германия измести всички други новини.

Това, което подразбрах от две кратки откъслечни съобщения в един вестник беше, че генералът не бе позвънил на полицията. Той явно е изчакал да тръгна, пуснал е личната ми карта до леглото и се е върнал в хотела.

Обадил се е на полицията, че колата му е открадната и телефонираше на майор Кей, че съм дезертирал. Това станало три дни, преди да открият тялото. Тогава, генералът бил вече в Болоня. Дори не бяха го разпитвали за убийството.

Не бях в опасност. Вече бях стигнал в Рим, когато италианската полиция започна хаотично издирването ми. В Рим се запознах с Торчи, който джебчийствуваше в катедралата Свети Петър. Тъкмо той даде идеята да стана гид и ми намери стая до тази, която заемаха със Симона.

Разказах му, че съм дезертирал от армията – обяснение, което задоволи любопитството му. Самият той беше дезертирал от италианската армия преди няколко месеца и смяташе, че нито един здравомислещ човек не остава в армията повече, отколкото може да издържи.

По онова време почти не излизаха вестници и в онзи, който открих, имаше само едно кратко съобщение за убийството и едно за откраднатата кола на генерала.

В новината за убийството се казваше, че полицията издирва сержант Дейвид Чешъм, който, според тях, би могъл да им помогне да разрешат мистерията.

Тъй като полицията, очевидно търсеше сержант Чешъм, допуснах, че е безопасно да използвам собственото си име и се надявах, че съвсем малко хора биха си спомнили краткото съобщение.

Спомняйки си за всичко това, докато карах по тесния път, струваше ми се, че събитията отпреди шест години не са се случили с мене. През първите шест бях доволен, че съм останал в Италия, печелех си препитанието като гид, пътувах от град на град и събирах информация за книгата си.

После започнах да мисля за случаите, които пропусках, и закопнях да се завърна в родината. Започнах да изучавам възможностите да се снабдя с подправен паспорт, но цената го правеше недостъпен.

Когато стигнах Ароло, оставих колата под дървения навес и се качих в стаята си.

За първи път от шест години бях уплашен.

Не можех да проумея как Лаура е разбрала, че съм дезертър. Но тя го е знаела и очевидно съм бил в нейна власт от първата ни среща.

Непосредствената ми реакция беше да си събера нещата и да изчезна, но след като помислих малко, реших, че така проблемът ми няма да се разреши.

Ако си тръгнах, тя вероятно щеше да съобщи на полицията кой съм и преследването щеше да започне отново. Този път обаче ще бъде съвсем различно. Сега полицията вече е организирана и възможността да избягам е нищожна.

Стигнах до заключението, че е по-добре да изчакам, за да разбера какви са намеренията ѝ, как се готви да използва информацията. Докато това не ми е известно, не бива да си позволя никаква стъпка.

Следващият ден беше неделя. Лаура предложи да се срещнем вечерта. Реших, че е по-безопасно да се видя с нея сега, вместо да отлагам. Възможно беше тя да се издаде и тогава щях да реша какво да правя.

Сутринта не я видях. Следобед четох на Бруно както обикновено.

Сестра Флеминг ми напомни, че заминава в понеделник рано сутринта за обичайния си почивен ден.

– Мисис Фанчино се грижи за него, когато не съм тук – ми каза сестрата. – Тя знае какво трябва да прави. Няма нужда вие да вършите каквото и да е.

Лаура се появи за чая, изглеждаше бледа, със сенки под очите. Приблужи ме, когато се канех да си тръгна.

– Здравей, Дейвид – поздрави и ми се усмихна. – Довечера ще се видим ли?

– Да.

Погледнах я, но очите ѝ не издаваха, че крои нещо.

– Радвам се. Около девет ела в къщата с лодките. Довечера не искам да закъснявам.

– Ще дойда.

– Ще те чакам.

Обърна се и спокойно влезе във вилата.

Сега, след като щяхме да се срещнем отново, ми приляваше от

мисълта, че ще трябва да я любя. Лудото ми увлечение по нея бе изчезнало като лански сняг и знаех, че вече няма да се върне. Тя спомена, че не иска да закъснява и това сигурно означаваше, че не очаква да се любим. Ако тя поискаше, бях решен да сложа картите на масата. Всичко беше за предпочитане, пред това да се преструвам, че съм влюбен в нея.

Няколко минути преди девет часа се качих в лодката на Бичи и гребейки, стигнах до къщата с лодките.

Когато влизах в пристана, видях я да слиза по стъпалата откъм вилата.

– Здравей, Дейвид – каза весело. – Точен си.

Погледът ѝ беше в основата на всички беди, само че сега от него ми приляваше.

– Здравей – поздравих я и излязох от лодката. – Тук ли ще говорим?

По-хладно е отколкото вътре.

– Помисли си за комарите! Не искам да ме изядат жива. Разбира се, че трябва да влезем.

Тя тръгна, аз я последвах.

Носеше тънка копринена рокля, силно прилепнала към тялото. Затича се по стълбите, отключи вратата и тръгна към прозореца, за да го отвори.

– Сипи ми едно питие, Дейвид. Голямо уиски, сипи и на себе си.

Налях две уискита и отидох с тях при нея. Тя взе едното, допря чаша до моята и се усмихна.

– Като че ли векове не сме били сами заедно, нали?

– Май е така.

– Липсвах ли ти, Дейвид?

Поколебах се за миг, после реших да действувам. Трябваше да сложа край на това положение.

– Необходимо ли е да се преструваме, Лаура? – запитах.

Тя вдигна вежди, като че се изненада.

– Защо, Дейвид, какво има?

– Много добре знаеш, както и аз.

Отиде към леглото и седна, подгъвайки крак под себе си. Вдигна лицето си, показвайки хубавата си бяла шия.

– Не бъди глупав, скъпи. Ела и ме целуни.

– Ако искаш някой да те целуне, защо не отидеш в Пескатори? – запитах, без да мръдна от мястото си.

Тя замръзна, погледът ѝ изведнъж се втвърди, сви устни.

– Какво искаш да кажеш, Дейвид?

– Заблуждаваш единствено себе си.

– Значи си ме шпионирал?

Кимнах.

– Да, шпионирах те. Това е стар обичай край Лаго. Ти самата ми го каза. – Запалих цигара и внимателно върнах изгорялата кибритена клечка обратно в кутията. – Любопитно ми беше да видя как изглежда приятелката ти Елен. Не си представях, че гърдите ѝ са покрити с косми и пуши пури.

За момент си помислих, че ще се хвърли към мен. Имаше вид на разярена тигрица. След това с усилие успя да се овладее. Кръстоса стройните си крака, придърпа полата върху коленете си и остави чашата.

Всяко движение беше бавно и обмислено. Но не можеше да ме заблуди. Имаше нужда от време, за да дойде на себе си. Наистина ѝ нанесох удар, когато най-малко очакваше.

– Мисля, че е по-добре да си поговорим за това – каза хладно и глухо.

– Както искаш.

Гледах я твърдо, но се бях поизпотил, като знаех, че ме държи в ръцете си.

– Не обичам да ме следят, Дейвид.

– И аз не обичам – казах, – но след като ти ме уверяваше, че ме обичаш, се почувствах задължен да открия кой е любовникът ти, с когото прекарваш свободното си време, и го открих. Открих, че аз съм любовник за свободното ти време, а Белини е твоят стар и доверен любовник. Защо се отърва от него заради мен, след като нямаше да ми останеш вярна?

– Откъде знаеш, че е Белини? – запита тя гневно.

– Излиза, че е доста известен в Милано. Бил е в затвора три пъти. Убиец и професионален гангстер и не е надраснал равнището да живее с уличници. Нищо не искам да кажа за избора ти, но без съмнение той, притежава някакъв чар.

Лицето ѝ почервения, а очите ѝ ме изпепеляваха.

– Да не би да е по-лош от теб? Поне не е нарязал жена на парчета, нито пък е дезертирал от армията, когато е трябвало да се бие. Не е такъв страхливец.

– Мисля, че много скоро непременно щяхме да стигнем и до това – рекох, като се стараех гласът ми да звучи твърдо. – Торчи ми събщи, че ти също ме шпионираш. Жалко, че не знаеш точните факти.

Тя се изправи.

– Напълно съм доволна от фактите, които зная, Дейвид. Недей да изглеждаш толкова изплашен. Нямам намерение да те издам. Съжалявам, че преди малко те нарекох страхливец. Не го мисля.

– Ако все още искаш да знаеш действителните фактв – казах, – аз не съм я убил.

– Ти си го направил, Дейвид. Разбрах за теб преди години. Сигурно си спомняш майор Кей? По едно време той и аз бяхме много близки приятели. Той ми разказа за теб. Показа ми снимката ти и ми разказа какво си извършил. Тогавата ти беше истинска сензация в Болоня. Когато те видях пред катедралата, те познах.

– Това обяснява интереса ти към мен. Въобрази си си, че си открила човека, който ще убие съпруга ти, нали?

– Сигурно не си мислиш, че имам навика да се хвърлям в ръцете на всеки изпаднал скитник, когото видя, освен ако нямам някаква много солидна причина?

– Ако съдя по Белини, точно това си мисля, Лаура.

Тя се засмя.

– Няма да успееш да ме ядосаш, Дейвид. Сега, като си дойдохме на думата, я кажи защо уби онази жена?

– Аз не съм я убил – заявих. – След като познавах майор Кей, вероятно си чувала за генерал Костен. Той я уби и приписа убийството на мен.

– Тогавата защо не кажеш на полицията? Сигурна съм, че ще ти повярват, дори аз да не ти вярвам.

– Добре, все едно – казах нетърпеливо. – Аз не съм я убил, но не очаквам ти или полицията да ми повярват. Защо Белини не уби Бруно? Защо ще се занимаваш с мен, когато си имаш Белини – толкова подходящ за тази мръсна работа?

Тя отиде до прозореца и седна върху перваза.

– Нямах си идея, Дейвид, колко е глупав Марио. По едно време си мислех, че ще се справи, но след като обсъдих въпроса с него, установих, че той сигурно ще направи грешка. Той не е умен като теб. Понякога дори се чудя дали въобще има някакъв мозък. Ще направи нещо ужасно и ще ме замеси. Затова не накарах него, а теб.

Изучавах я.

– Значи ти наистина имаш намерение да се отървеш от Бруно?

– О, да. Когато намеря подходящия човек и когато дойде моментът, съвсем сигурно ще се отърва от него. От него няма никаква полза. Той се отнасяше с мен много зле, а аз искам свободата си и парите му.

– Ти си една хладнокръвна кучка, нали? – запитах я.

Тя се усмихна.

– Сигурно, Дейвид, но аз съм търпелива. Чакам вече четири години. Готова съм да чакам още четири.

– Е, на мен не можеш да разчиташ. Плановете ти да ме въвлечеш в тази работа няма да успеят.

– Не бъди толкова сигурен. А ако ти кажа: „Дейвид, отърви ме от Бруно или ще съобщя на полицията къде да те намери“. Какво би отговорил на това?

– Ще ти отговоря да вървиш по дяволите – рекох студено.

Тя се обърна и ме погледна.

– Чудя се дали би го направил. Е, както и да е. Няма да правя опити. Свършихме ли вече? Изморена съм.

– Изпарявам се, когато Валерия пристигне – отвърнах тихо.

Тя вдигна вежди.

– Не смятам, че можеш да си позволиш това отношение, Дейвид. За теб ще бъде по-безопасно да изчакаш, докато аз ти кажа, че можеш да си вървиш.

– Хайде, кажи ми да си вървя.

– Ще си помисля по този въпрос. Лека нощ, Дейвид.

Оставих я да стигне до вратата, тогава казах:

– Почакай мъничко, Лаура.

Тя се обърна. Погледът ѝ издаваше предпазливост. – Какво има?

– Можеш да си поиграеш на шантаж – заявих спокойно. – Когато Валерия пристигне, аз си тръгвам и като размислиш малко, ще разбереш, че нищо не би могла да направиш. Ако ме издадеш на полицията, аз ще разкажа всичко на доктор Перели. Зная, че моят коз е по-слаб. Зная, че нещата са против мен, но ще събудя неговото подозрение. Ще му кажа, че се опитваш да убиеш Бруно. Ще му кажа, че съм твой любовник и че Белини ти е любовник. Той не е глупав. Ако поразпита, ще събере достатъчно доказателства. Не си заличила следите си много хитро. Той ще вземе мерки нищо да не се случи на Бруно. Дори може да намери начин да промени завещанието. Така че внимавай за всяка своя стъпка, Лаура. Изнудвачите не бива да имат тайни един от друг.

Стоеше неподвижно, очите ѝ блестяха, а лицето ѝ представляваше безизразна маска.

– Лека нощ, Дейвид – каза и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Не бях спечелил победа, но я докарах успешно до патова ситуация.

На следващата сутрин, след като подготви Бруно за деня, сестра Флеминг замина за Милано.

Изглеждаше ми някак странно, че не се върти наоколо, макар Мария да се опитваше да я замества, като непрекъснато влизаше в стаята на болния, докато аз чаках Лаура.

Когато тя най-после влезе, почти не ме погледна. Оставих ги с Бруно и слязох до пристана. Прекарах цялата сутрин в почистване на лодката.

Беше станало време за обяд, когато свърших, и по пътя за вилата срещнах Лаура, която идваше насреща.

– Валерия пристига утре по обяд – каза без да ме поглежда. – Искам да я посрещнеш на гарата. Вземи лодката. Тя предпочита да пътува по езерото.

– Добре – отговорих.

Тогава ме погледна. Лицето ѝ беше безизразно, но очите ѝ излъчваха враждебност.

– Дейвид, размислих за това, което снощи ми каза. Реших да те пусна да си вървиш, щом така желаеш. Не бих искала да живея със съзнаването, че те държа против волята ти.

– Много мило от твоя страна, Лаура. Знаех, че нямаш желание доктор Перели да влезе в ролята на арбитър помежду ни, но не си въобразявай, че ще ме издадеш, след като ви напусна. Доктор Перели ще ме посети в затвора, ако му подсказва за какво искам да говоря с него.

– Не съм мислила да те издавам – отговори тя и ми отправи студена усмивчица. – Не бъди толкова подозрителен, Дейвид.

– Смятам, че имам всички основания да бъда подозрителен.

– Ще се наложи да намеря някой друг да пренася, Бруно – каза тя. – Може да отнеме няколко дни. Би ли останал до следващия понеделник?

– Бих предпочел да си тръгна, щом Валерия пристигне.

Тя повдигна рамене с безразличие.

– Известно ми е какво би предпочел да направиш, но едва ли работата е в това. Трябва да се намери някой да вдига Бруно. Не очакваш, че сестра Флеминг ще го върши, нали? Или си такъв егоист, че не те е грижа?

Поколебах се. Инстинктът ме предупреждаваше да се измъквам колкото се може по-бързо, но молбата ѝ беше основателна. Трябваше да намери някого на мое място.

– Добре – съгласих се. – Ще изчакам до следващия понеделник, но нито ден повече. От теб зависи дотогава да намериш някого.

– Ще намеря – отвърна тя. – Много ти благодаря, Дейвид. Крайно мило от твоя страна.

Присмехулният ѝ поглед ми подсказа, че съм сгрешил.

– И когато си тръгнеш, Дейвид – продължи, – ще се споразумеем ли да забравим един за друг, както и за нашите чудатости, ако можем да ги наречем така?

– Разбира се – отговорих и отминавайки, продължих към кухнята.

След всичко патовата ситуация се беше превърнала в победа.

Тъй като Бруно не изглеждаше особено заинтересуван от това, което му четях, оставих книгата.

– Сигурен съм, че ще бъдете много щастлив, когато дъщеря ви отново е тук – казах. – Сега, след като тя се връща, аз ще си замина. Все още ми предстои много изследователска работа, бих искал да отида до Орвието и да разгледам тамошната катедрала. Съжалявам, че ви напускам, но се надявам да разберете, че не мога да прекарам остатъка от дните си тук, след като имам толкова много друга работа.

Той много ясно изрази изненадата и разочарованието си, но те скоро отминаха и явно се съгласи, че трябва да помисля и за себе си.

Продължих този едностранен разговор, казах му, че бързо искам да завърша книгата, преувеличих бъдещите си планове със съзнанието, че повечето от нещата, за които говоря няма да се изпълнят. Все още приказвах, когато Мария внесе чая му.

Оставих ги заедно, преди да дойде Лаура.

След като настаних Бруно за през нощта, Лаура ме последва на верандата.

– Сега можеш да вървиш в стаята си, Дейвид – нареди ми тя. – Няма да имам нужда повече от теб.

– Ще използвам стаята на сестра Флеминг, така че ще бъда наблизо, ако му трябва нещо.

Не говореше напълно непринудено и имах чувството, че крои нещо и иска да е сигурна, че ще бъде далеч от вилата, без да има вероятност да се върна.

– Отивам в Милано – отговорих. – Имам среща с Джузепе. Възможно е да се върна късно, но ако смяташ, че мога да ти дотрябвам, ще отложам заминаването.

– Няма да ми трябваш. Искаш ли да вземеш колата?

– Използвам колата на Бичи.

– Лека нощ, Дейвид.

Докато вървах по пътеката към селото, ми хрумна, че тази вечер е последната сигурна възможност за Лаура да се отърве от Бруно. След като Валерия се върнеше, шансовете ѝ щяха да намалеят и в нито един от случаите нямаше да е безопасно. Дали не планира нещо за вечерта? Тази ли е причината да се съгласи така лесно да замина? Дали не е решила да накара Белини да направи онова, което аз отказах?

Тази мисъл ме смрази. След един час щеше да е тъмно и Мария ще се е прибрала вкъщи. Лаура щеше да е сама с Бруно.

Продължих по пътеката към селото.

Бичи затваряше.

– Отивам в Милано – казах. – Вероятно ще закъснея. Може ли да взема колата?

– Разбира се – отговори той. – Има бензин. Върви и се забавлявай.

– Може да телефонира синьора Фанчино – продължих. – Ако ѝ трябва, кажи ѝ, че не ме очакваш по-рано от един часа.

– Ще ѝ кажа.

Седнах в колата, изкарах я на заден от навеса и се понесох по пътя до завоя, който ме скриваше от погледа на Бичи.

Мина ми мисълта, че Лаура ще провери дали съм заминал. Сега щеше да е доволна, че съм тръгнал за Милано.

Стигнах до вилата, когато луната се показа иззад далечните планини. Придвижвах се тихо и внимателно, прикривайки се, и заех позиция зад една голяма върба, откъдето се виждаше стаята на Бруно.

Лаура седеше във фотьойл далеч от леглото и четеше. На грамофона се въртеше плоча от Шопен. Сцената беше толкова спокойна и уютна, че се зачудих дали не си губя времето.

След известно време видях, че крушката в кухнята загасна, после Мария влезе в стаята на Бруно. Беше се облякла да си върви. Тя каза нещо на Лаура, която остави книгата, стана и излезе с нея от стаята.

Пристъпих напред, изтичах до стълбите към верандата, преместих едно голямо плетено канапе откъм стената, вмъкнах се зад него и се свих на земята.

Намирах се непосредствено под прозореца на Бруно и дори Лаура да излезеше на верандата, нямаше да ме види.

Чух я, че се върна.

– Мария си отиде вече, Бруно. Смятам да си легна. Ще ми е по-удобно в леглото с моята книга. Ще изгася светлината. Можеш да се опиташ да заспиш.

Грамофонът спря да свири, а малко по-късно светлината изгасна.

Запали се лампата в стаята на сестра Флеминг.

Изчаках може би пет минути. Тогава чух леки стъпки на верандата. Видях как Лаура тихо излиза от стаята на сестра Флеминг и бързо се спуска по стъпалата надолу към пристана.

Беше оставила лампата да свети, за да си мисли Бруно, че е още там. Съвсем спокойно си плетеше кошницата. Той не можеше да извика и никой не би предположил, че е сам във вилата.

Тръгнах след нея по терасата, откъдето се виждаше къщата с лодките. Лампите светеха зад големия прозорец към залива. Наблюдавах я, докато тичаше надолу по стъпалата и видях как изчезна зад вратата на апартамента. Изчаках няколко секунди, после я последвах. В пристана имаше малка лодка с гребла, завързана до моторницата. Бях точно под прозорците на къщата, скрит в сянката. Чух прозорецът да се отваря.

– Тук е като пещ – недоволствуваше Лаура. – Защо не си отворил?

Гласът ѝ се чуваше съвсем ясно в тихото спокойствие на Лаго.

Поглеждайки нагоре, съзрях масивната фигура на Белини, тръгнал към прозореца.

– Валерия пристига утре – каза тя. – Дейвид си отива следващия понеделник. Сестрата поиска по-дълга почивка. Нарезда се великолепно. Петък вечерта, Марио.

Белини изсумтя.

– Петък е толкова далече. Омръзна ми това чакане. Трябва да се измъквам от страната.

– Невъзможно е да го направим преди петък. Не можем да си позволим да правим грешки. Освен това Дейвид трябва да има време да я опознае. Това е по-важно от всичко друго.

– Дяволски предпазлива си – изръмжа Белини.

– О, не, Марио. Толкова си неразумен. Заради няколко дни повече няма да поема никакви рискове. Сега слушай какво ще ти кажа и те моля, опитай се да го запомниш. Ще дойдеш тук в девет в петък вечерта. Ще те чакам. Ако всичко е наред, ще се качиш във вилата. Аз ще остана тук, за да съм сигурна, че никой няма да ни безпокои. Не виждам как би могъл, но трябва да сме сигурни. Не бива да се навърташ насам до петък вечер. Разбираш, нали?

– Естествено, че разбирам – изсумтя Белини. – Стига толкова приказки. Кога ще получа малко пари? Това искам да зная.

– Само преди няколко дни получи петдесет хиляди – каза рязко Лаура. – Не мога да ти дам повече.

– Трябват ми още – озъби се Белини. – Докога ще ти повтарям, че

трябва да се измъкна от страната? Опасно е за мен. Ти не знаеш на какво са способни тези дяволи, след като веднъж започнат да те търсят. Искам един милион лири. Ти ми обеща и по дяволите, ще ги получа.

– Ще си ги получиш в петък. Ще продам перлите си. Но никъде няма да заминеш, Марио, ако в петък направиш някоя грешка.

– Аз не греша, а ако ти ми изиграеш някой номер, малко змийче, ще ти счупя врата.

Лаура се засмя.

– Няма да има номера, Марио.

– И по-добре да няма. Ела. Тази вечер много говорим.

– Разбра ли, Марио?

– Стига приказки, ела тук!

Беше малко след един часа, когато открих, че Лаура изкачва стълбите откъм къщата с лодките. Пушеше цигара и си тананикаше, клатушкаше се. Видях я да изкачва стъпалата на верандата и да влиза в стаята на сестра Флеминг през прозореца.

Изчаках да изгаси, преди да си тръгна. След няколко минути с изненада видях, че се запали лампата в стаята на Бруно.

Притичах бързо и тихо, стигнах до верандата и пропълзях към отворения прозорец.

– Още ли не си заспал? – казваше Лаура. – Да не би да си се чудил къде съм била през цялото това време?

Надзърнах в стаята.

Беше застанала срещу него, опряла се в края на масата до леглото, със скръстени ръце, с цигара между алените си устни. Беше пила и макар че не беше пияна, от зачервеното ѝ лице долових, че е в свирепо и яростно настроение.

Беше се преоблякла в зелена пижама, а малките ѝ крака бяха обути в кожени чехли без токове. Докато я наблюдавах, прокара пръсти през косата си с цвят на мед и се усмихна на Бруно.

– Бях в къщата с лодките – продължи тя. – Иска ли ти се да ме шпионираш, Бруно?

Изтърси пепелта върху пода, докато го гледаше, с агресивно вдигната брадичка, със стиснати устни.

Светлината от лампата на масичката падаше върху лицето на Бруно. Погледът му показваше, че е бдителен и нашрек.

– Време е да свалим картите. Още от катастрофата търпеливо чакам този момент.

Наблюдавах я, застанал в сянката. Чувах я така ясно, все едно че

бях в стаята.

– Да започнем от началото, Бруно. Още навремето ти осъзна каква грешка си направил, като се ожени за мен. Наистина беше грешка, и то за двете страни. Аз се омъжих заради това, което щях да измъкна от теб. Смятах, че ще те търпя, тъй като беше много богат, но след като открих, че не си прекалено щедър и когато започна да ме мразиш, установих, че не си единственият, който е сгрешил.

Изгаси цигарата, извади пакет от джоба на пижамата и запали нова.

– Отначало ми харесваше да съм омъжена за триста милиона лири – продължи тя, – докато не осъзнах, че няма да получа голяма част от тях. Ако беше по-добър към мен, Бруно, може би щях да се опитам да свикна и да се примиря с подаянията ти, но ти се държеше така дяволски надменно и след като откри, че интересите ни не съвпадат и че приятелите ми те отегчават, съзнателно ме накара да се чувствавам по-ниско от теб. Никога няма да ти го простя. А след това, като реши да охладиш брака ни и настоя за отделни спални, разбрах, че трябва да направя нещо.

Тя се отдели от масата и седна върху леглото.

– За теб щеше да е по-добре, Бруно, ако се беше развел. С удоволствие щях да ти дам основание за развод, ако можех да разчитам на прилично осигуряване. Но не ти отгърваше да се разведеш с мен, нали? Мислеше само за Валерия и да не би един скандал да я уязви. Ти и за момент не си помислял за мен!

Пусна цигарата на пода и я смачка с крак.

– След това започна да ме шпионираш. Какво значение имаше, че Лорънс и аз бяхме любовници? Това не означаваше нищо за теб. И всичките тези приказки да се държа прилично заради Валерия! След това извърши най-голямата глупост. Сигурно си мислил, че съм човек, когото можеш безнаказано да застрашаваш. Когато ми каза, че смяташ да промениш завещанието, ако не се откажа от Лорънс, реших да направя нещо, и то бързо.

Тя се наведе напред, устните ѝ се разтегнаха в жестока усмивка.

– Искам да наблюдавам лицето ти, докато научаваш тези неща, Бруно. Трупам ги четири години в очакване на подходящия момент, за да ти ги кажа. Аз източих спирачната течност от колата, Бруно. В полицията сметнах, че резервоарът случайно се е пробил, но го направих аз. Когато бързаше да посрещнеш Валерия, бях сигурна, че ще караш лудо, както винаги, затова се справих със спирачките. За мой лош късмет и поради проклетата ти упоритост, не успя да се претрепеш, но поне се

оказа жив труп и си в ръцете ми!

Стоя, загледана в Бруно в продължение може би на една минута. Стори ми се страшно дълго. Наблюдавах я хипнотизиран, както човек може да бъде хипнотизиран от отвратителна, но красива змия.

– Колко спокойно го приемаш – рече тя най-накрая. – Винаги си бил толкова равнодушен и безразличен към онова, което ти казвам. Но смятам да те извадя от несмутимото ти самодоволство. Още не съм свършила, Бруно! Ще те накарам да страдаш заради начина, по който се отнасяше с мен. Ще те накарам да съжеляваш, че не си мъртъв!

Стана от леглото и започна да се разхожда нагоре надолу, мина съвсем близо до прозореца – добре, че навреме се скрих.

– Глупаво беше от твоя страна да оставиш толкова много пари на Валерия, Бруно – продължи. – Защо трябваше да й завещаеш тази къща и лодката? Не те беше грижа какво ще стане с мен, нали? Е, тя няма да получи нито парите, нито къщата, нито лодката. Ще бъдат мои! Чуваши ли? – Отиде до леглото и се взря в него. – Аз ще получа всичко! В петък вечер Валерия ще умре. Звучи драматично, нали? Но тъкмо това ще се случи. Трябваше ми малко време, за да го организирам. Не беше лесно, но беше забавно. Бедната малка Валерия ще бъде убита в петък вечер. Тя ще стане поредната жертва на един маниак и този маниак е твоят добър интелигентен Дейвид Чизхолм. Наведе се над Бруно, очите й блестяха.

– Смяташ, че съм пияна, нали? Не вярваш нито на една дума, но ще видиш! Почакай до петък вечер. Тогава ще се увериш. И не смяташ, че Дейвид е маниак, нали? Но той е! Полицията го издирва! Затова се мотае в Милано толкова време. Няма паспорт, дезертър от армията е и се укрива. Чувала бях за него дълго преди да го срещна. Майорът на неговата част беше мой приятел. Той ми разказа. Твоят умен, мил Дейвид преди шест години насякъл една жена на парчета. Когато го видях пред катедралата, го познах от снимката, която ми бяха показвали. Разбрах, че това е човекът, който ми трябва. Толкова лесно беше, Бруно. Само се престорих, че съм влюбена в този глупак и той дойде тук, без да промърмори.

Оправи възглавницата на Бруно и му се усмихна.

– Отначало планирах Белини да ме отърве от Валерия, но той каза, че е опасно. – Тя седна върху леглото, с ръце скръстени в скута, очите й мятаха мълнии. – Трябваше да намеря някого, когото полицията веднага ще заподозре. Затова избрах Дейвид. А този глупак си помисли, че искам да убие теб. Той не пожела да го направи, затова разбрах, че е

безполезно да му доверявам, че искам да ме отърве първо от Валерия.

Тя извади цигара от пакета и я завъртя в пръстите си, докато наблюдаваше Бруно.

– Белини ще го извърши, а ще стоварим вината върху Дейвид. Така ще стане. Исках да знаеш всичко. Сестра Флеминг няма да е тук от петък до вторник сутринта. В петък вечер, щом Мария си тръгне, Белини ще дойде във вилата. Аз ще бъда в къщата с лодките. Дейвид ще работи по колата. Ще направя така, че да има работа и да се навърта около гаража. Ти и Валерия ще бъдете сами.

Тя се наведе напред.

– Искам да си представиш сцената, Бруно. Белини ще изненада Валерия, преди тя да успее да извика. Сигурно ще ѝ счупи врата. Ще се наложи да го направи в тази стая. Зависи дали ще успее да я хване, преди да извика. Надявам се, че тук ще го извърши, Бруно, шокът сигурно ще те убие и ще ме спаси от много неприятности. Ще си тръгне, щом се увери, че е мъртва. Тогава ще се кача аз, ще открия Валерия и ще извикам полицията. Ще заподозрат Дейвид. Ще са сигурни, когато разберат кой е той. А след няколко дни ще те намерят умрял. Доктор Перели ще приеме, че смъртта ти е причинена от закъснял шок.

Изправи се, отиде до един стол и взе възглавница.

– Мислил ли си си, Бруно, колко лесно ще ми е да те убия? – запита тя, приближавайки до леглото. – Трябва само да поставя възглавницата върху лицето ти и да я подържа така. Няма да издържиш дълго, нали?

Наведе се над него, а възглавницата беше само на няколко сантиметра от бялото му неподвижно лице.

– Ще бъде съвсем лесно. Изкушавам се да го направя сега, но ще е глупаво. Първо Валерия, после ти.

Хвърли възглавницата обратно на стола.

– Сега не си толкова спокоен, нали? Помисли за това. Само още четири дни. Нищо не можеш да направиш. Не можеш да кажеш на никого, не можеш да предупредиш Валерия, нищо не можеш да направиш, за да попречиш! Но всичко ще стане пред очите ти. Ще видиш как сестра Флеминг заминава за уикенда: Ще чуеш как казвам на Дейвид да оправи колата. Ще чуеш как казвам на Валерия, че отивам в къщата с лодките да послушам малко суинг, който ти не можеш да понасяш. Ще видиш как Мария си отива вечерта. Ти ще лежиш, Валерия ще е седнала до теб и ще знаеш, че Белини ще дойде, а няма да можеш да я предупредиш. Ще видиш как Белини влиза на пръсти, как я хваща за гърлото и се надявам, че ще страдаш!

Тя се наведе над него, а от ожесточение гласът ѝ беше станал хриплив.

– Четири години чакам този момент и ще се наслаждавам на всяка секунда, започвайки отсега!

ОСМА ГЛАВА

Стоях на горещия перон в очакване да пристигне влака от Париж и се чувствавах напълно изтощен. Бях спал само около час. Разговорът, който бях чул снощи, не ми даваше мира.

Когато отидох във вилата, за да преместя Бруно, се стъписах от промяната в него. Изглеждаше толкова болен, че поисках да викна доктор Перели, но Лаура, която не ни остави и минута, насаме, не искаше и да чуе за това.

– Той съвсем откачи заради Валерия – рече нетърпеливо тя. – Моля те, не се меси в нещо, което не те засяга, Дейвид. Когато тя пристигне, ще се оправи.

– Казвам ти, че е болен!

– Стига си вдигал шум – ми отговори рязко. – Доктор Перели ще дойде на обяд. Тогава ще го види.

Погледът, който ми хвърли Бруно, докато го вдигам, ми подсказа, че той вярва на думите на Лаура за мен и с облекчение излязох от стаята му.

Сигурно е прекарал адска нощ, знаейки, че с нищо не може да спре Лаура от изпълнение на садистичния ѝ план. Чудно как бедният не се беше побъркал.

Докато се разхождах по перона, си мислех какъв късмет имах да разкрия кроежите ѝ. Сега съм подготвен. Бях близо до мисълта да избягам, но вече знаех какво възнамеряваше да прави и без особени трудности можех да осуеят плана ѝ.

За да го приведе в действие, тя разчиташе на моето присъствие във вилата. Но аз щях да се погрижа да не съм там в петък вечер. Ако ме нямаше, тя не би се осмелила да действа. В четвъртък вечер по някое време, когато ще бъде твърде късно да организира нещо друго, но не и за да предупреди Белини, че планът се е провалил, ще ѝ кажа, че ще прекарам петъчната вечер в Милано.

Каквото и да се случеше, бях решен да напусна вилата в петък сутринта. Ако тя заплашеше, че ще ме предаде на полицията, щях да я предупредя, че ще я издам на Перели. Бях доволен от тази патова ситуация и щях да се постарая да достигнем до нея.

Струя бял дим, устремен към синьото небе, прекъсна мислите ми: Влакът се показва иззад завоя. Приближих се до входа на гарата и заех

позиция, откъдето щях по-добре да виждам пътниците, когато излизат.

Нямах никаква представа как изглежда Валерия Фанчино и безнадеждно се опитвах да я разпозная сред тълпата пътници, която заля перона.

– Дейвид, нали?

Рязко се обърнах.

Пред мене стоеше момиче и ме гледаше.

Беше млада, тъмнокоса, с изправени рамене, хубава, с дребни черти и големи кафяви блестящи очи. Беше неотразимо привлекателна, докато ми се усмихваше.

– Аз съм – казах стъписай. – Как ме познахте?

Тя се засмя.

– О, Мария ми съобщава всички клюки. Писа ми, че сте висок, тъмен и хубав, американец. Как е Бруно?

– Очаква да ви види – отвърнах предпазливо.

– Не трябваше да го оставям. Е, отново съм тук, слава Богу, и повече няма да го напускам.

Нямах сили да отделя погледа си от нея. Кипящата ѝ енергия, свежата ѝ младежка красота и естественото ѝ държане ме хипнотизираха.

– Да не би да съм си изцапала носа? – запита тя, смеейки се. – Гледате ме, сякаш съм излязла от зоологическа градина.

Почувствувах, че се изпотявам.

– Извинете ме, синьорина. Имате ли много багаж?

– За съжаление, цял куп. – Тя посочи двамата носачи, потънали в пот, които се бореха с камарата багаж. – Те би трябвало да се погрижат за него.

– Аз ще се заема. Бихте ли почакали в таксито, ето там? Няма да се бавя.

Докато наблюдавах товаренето на багажа ѝ в друго такси, си спомних разговора от снощи. Ето момичето, което Лаура така хладнокръвно подготвяше да убие! Досега за мен тя представляваше само едно име. Не за нея си мислех, докато стоях в сянката и слушах безмилостния план на Лаура. Това, което чух, ме стъписа, но не затова, че се планираше премахнете на момичето, а по-скоро защото аз щях да бъда въвлечен в него.

Докато пътувахме към пристанището, заобиколени от багаж – тя в едно такси, а аз в друго, установих, че не бих могъл да оставя това момиче само срещу Лаура и Белини. До този момент мислех само за себе си, а сега разбирах, че като осуетя плана на Лаура този път, съвсем не

означаваше, че тя ще се откаже от него. Аз щях да се спася и нямаше да съм замесен, но Валерия продължаваше да е в опасност. Рано или късно Лаура щеше да опита отново. Нямаше да се откаже лесно. Проблемът оставаше и той трябваше да бъде разрешен.

Стигнахме до пристанището. Докато двамата шофьори и аз пренасяхме багажа в лодката, Валерия стоеше на сянка и ни наблюдаваше. А щом свършихме и платих на таксиджиите, тя дойде до лодката.

– Благодаря много – рече, докато ѝ помагах да се качи. – Не зная какво бих правила без вас. Може ли да я покарам? Виждам как прекрасно я поддържате. Справям се много добре с лодката. Поне Бруно винаги е казвал така.

– Заповядайте.

Седнах зад нея.

Като опитен моряк направи маневра, за да излезе от пристанището, запали мотора и лодката се понесе по Лаго.

– Прекрасно е, че се върнах – каза, поглеждайки ме през рамо. – Нали е великолепно тук? За мен е най-красивото място на света.

– Или едно от най-красивите – отговорих. – Мъчно ми е, че го напускам.

Заявявайки това, разбрах, че след като тя се върна, ще съжалявам още повече да си тръгна.

– Но не си заминавате, нали?

– Заминавам. В понеделник. Синьора Фанчино търси някой да заеме мястото ми.

– Искате ли да си тръгнете?

– Не бих казал, но имам и друга работа.

– Налага ли се да си тръгвате? Мария ми писа, че четете на Бруно и това много е подобрило състоянието му.

Спомних си как Бруно ме погледна тази сутрин. Може да съм му се струвал добър, но е и отсега нататък.

– Искам да продължа книгата си.

– О! – Тя показа разочарованието си. – Съжалявам. Надявах се да ми разкажете за нея. И аз зная много неща за катедралите. Пътувах с Бруно, когато той работеше в Министерството на културата.

– Какво да се прави – казах и промених темата.

Запитах я за престоя ѝ в Париж.

Тя весело бъбрееше през целия път, докато пресичахме Лаго, а когато стигнахме пристана, съжалях, че пътешествието свършва.

– Как, за Бога, ще пренесете всичкия този багаж до вилата? – запита

тя и скочи от лодката.

– Ще се оправя. Ще откарам лодката по-нагоре и ще заема камиона на Бичи. Той ще ми помогне.

– О, Бичи! Още ли е жив? Преди години бях любимката му – каза тя засмяна. – Кажете му, че скоро ще отида да го видя. Благодаря ви, че ме посрещнахте и се погрижихте за багажа ми.

Наблюдавах нейния бяг нагоре по стълбите, късата ѝ поличка, развяна от вятъра, дългите ѝ стройни крака, които подскачаха от стъпало на стъпало и дълбоко, бавно поех дъх.

Тя остана като ясен образ в съзнанието ми. Обърнах лодката и я насочих нагоре по брега.

Тъкмо бях свършил с пренасянето на багажа на Валерия и се отправях към камиона, когато видях доктор Перели да се приближава към мен.

– Какво се е случило, откакто последният път бях тук? – запита той, а черните му птичи очи изучаваха лицето ми.

– Нищо необикновено, синьор – отговорих.

– Видяхте ли в какво състояние е синьор Фанчино тази сутрин?

– Синьора Фанчино каза, че е превъзбуден от мисълта отново да види дъщеря си.

– Глупости! Нещо се е случило! Това е много повече от възбуда. Е, след като не знаете нищо, няма смисъл да говорим. – Той влезе в колата си и я запали. – Ще дойда утре. Никой не бива да го безпокои. Разбирате ли?

– Да, синьор.

– Напълно сигурен ли сте, че не знаете какво го е разтревожило?

– Напълно.

Хвърли ми дълъг подозрителен поглед, включи на скорост и потегли.

Върнах се във вилата, занимавах ме разми мисли. Когато стигнах до входната врата, се появи Лаура.

– Доктор Перели изглежда загрижен за Бруно – каза тя и долових, че е смутена. – Смятам, че вдига много шум за нищо, но предписа на Бруно пълна почивка и спокойствие. Каза ли ти?

– Да.

– Валерия яма късмет, но това е. Помолих я следобед да отиде до Паланца. Там има някои неща, които искам да купи. По-добре иди с нея. Не искам да е сама.

Спомних си какво каза снощи на Белини: „Не можем да го

направим преди петък. Не трябва да си позволяваме да правим грешки. Дейвид трябва да има време да я опознае. Това е по-важно от всичко останало.“

Очевидно нямаше намерение да губи време.

– Добре – съгласих се. – Ти ще дойдеш ли?

– Не, Дейвид. Заета съм с други работи. – Хвърли ми въпросителен поглед. – Какво мислиш за Валерия?

– Какво има за мислене?

– Не намираш ли, че е хубава?

– Сигурно.

Погледът ѝ стана по-твърд.

– Не звучи много ентузиазизирано, Дейвид. А аз си мислех, че всички американци си падат по млади и хубави момичета.

– Така ли? Не звучи много логично. По същия начин можеш да кажеш, че всички американки си падат по гангстери, които пушат пури, но искам да те уверя, че не е така.

Минах покрай нея и продължих нагоре по пътеката към камиона.

Надявах се да съобща на Бруно, че съм чул какво му каза Лаура предишната вечер и да го уверя, че в петък нищо няма да се случи на Валерия. Но сега изглеждаше, че няма да имам възможност да остана насаме с него. Представях си колко страда, но беше твърде опасно да настоявам да го видя насаме. Каквото и да се случеше, не биваше да давам на Лаура и най-малък повод да мисли, че ми е известно какво планира.

Следобед направих един опит да го видя, но сестра Флеминг незабавно ме отпрати да си гледам работата.

Разтревожен и смутен, слязох по стълбите към пристана. Валерия ме очакваше. Лицето ѝ беше помръкнало и нещастно.

– Какво може да му е на Бруно? – запита, когато се качих на лодката. – Изглежда ужасно. Лаура казва, че е превъзбуден, задето отново ме вижда, но аз просто не ѝ вярвам.

– Не изглежда да е от това.

– Сега сестрата не ми разрешава да го видя. Ужасно. Сигурна съм, че бих го разведрила.

– Сестра Флеминг не е виновна – отбелязах. – Доктор Перели ми каза, че на баща ти е нужна пълна почивка.

– Смяташ ли, че Лаура знае нещо повече?

– Нямам представа. Нека не говорим повече за това, искаш ли?

– Но аз искам да говоря! – каза тя рязко. – Мисля, че Лаура е

разтревожила Бруно. Ти си от една седмица тук. Трябва да си забелязал, че не дава и пукната пара за него. И никога не е давала. Смятам, че причината за влошеното му състояние е тя.

– Не са ли много прибързани заключенията ти?

С вдигната брадичка и решителен поглед тя се обърна към мен.

– Не бих се изненадала, ако знаеш повече, отколкото си даваш вид!

– Е, добре, не зная – заявих. – Безсмислено е да се вълнуваме толкова. Така няма да му помогнеш, само ще се изгормозиш. Хайде да вървим. Искаш ли да караш?

– Не, не съм в състояние. Ти карай.

Когато обръщах лодката, за да изляза от пристана, тя продължи:

– Дейвид, ако узнаеш нещо, ще ми го кажеш, нали?

– Разбира се – обещах й. – Успокой се.

Запалих мотора и лодката се понесе към Палавца.

Известно време се разхождахме по тесните улици. След като Валерия купи нещата, които Лаура искаше, се отправихме към пристанището.

С нея времето минаваше бързо. Открих, че ни е лесно да разговаряме, а и двамата имаме сходни мнения за много неща.

Седнахме на сянка и тя попита за книгата ми. Аз отговорях на въпросите й, обсъждахме различни катедрали и произведения на изкуството, които и двамата познавахме, а времето минаваше неусетно.

– Имаш ли представа колко е часът? – запита тя изведнъж, скачайки на крака. – Почти седем е и Бруно скоро трябва да е в леглото.

– Бързо ще се приберем – казах и двамата се спуснахме към лодката.

Върнахме се за двадесет минути и тя ми благодари за хубавия следобед.

– Няма смисъл да ми благодариш – й отвърнах с усмивка. – На мен също ми беше много приятно.

Лаура и сестра Флеминг останаха в стаята, докато вдигах Бруно и го полагах върху леглото.

Имах чувството, че той се отдръпна от допира ми. Това, че сега предизвиквах страх у него, ме обезкуражаваше.

Лицето му беше сшво и издължено, а очите – хлътнали. Явно беше разстроен и страдаше.

Щом го пренесох върху кревата, сестра Флеминг ме избута от стаята, а Лаура ме последва.

– Утре ще остане в леглото. Не идвай сутринта. Ако искаш да направиш нещо полезно, погрижи се за Валерия. Не искам да се суети наоколо. Само разстройва Бруно. Изведи я някъде за цял ден, ако желаеш, заведи я в Милано.

Погледнах я.

– Много се загрижи за здравето на Бруно, нали?

– Ще кажа на Валерия да е готова в девет и половина утре сутрин. Можеш да вземеш колата – и тя се върна в стаята на Бруно, като затръшна вратата под носа ми.

През остатъка от вечерта, докато си легна, ме измъчваше въпросът как да осигуря безопасността на Валерия и самият аз да остана настрани от неприятностите.

Очевидният изход беше да отида при Перели, но не бях сигурен, че няма да ме издаде.

Една погрешна стъпка от моя страна и полицията щеше да се спусне по дирите ми. Ситуацията беше опасна и сложна. Колкото и да се измъчвах в търсене на изход, не намирах такъв, при който Валерия да бъде в безопасност, а аз да е се забъркам в нещо, заради което полицията да се втурне отново да ме търси.

Оставах ми само още три дни за да реша какво да правя.

Най-накрая, преди да заспя, реших да проведя първоначалния си план в петък вечер да бъде далеч от вилата. Надявах се, че Белини ще се изтощи от чакане и ще се натряска. Тогава щях да помисля по какъв начин да неутрализирам Лаура завинаги...

На следващата сутрин в девет и половина чаках в гаража, когато Валерия дойде.

– Лаура каза да отида в Милано с теб – каза намръщена. – Ходи ли ти се?

– Ако на теб ти се ходи.

– Ходи ми се, но не обичам да ме третираш като дете. Практически ти ми заповяда да отида. Нищо не ми струва да остана тук, само за да ѝ покажа, че от нея не приемам заповеди.

– Ако ти се ходи, да вървим – рекох, усмихвайки се на решителното ѝ изражение.

– Трябва да бъде тук, когато дойде доктор Перели. Той каза, че ще дойде по обяд.

– Тогава всичко е наред. Няма да имаме време да отидем и да се върнем от Милано до обяд. Ако искаш сутринта да отидем до Стреза, а

утре сутрин – в Милано.

Решихме да направим така.

В Стреза прекарахме много приятна сутрин, зяпахме по магазините и гледахме как туристи се качват на едно корабче за Паланца.

Валерия ме разпитваше за боевете в Южна Италия, аз ѝ разказах за някои свои подвизи и за освобождаването на Рим.

Разговорът вървеше леко и открит, че тя е много приятна компания. Както и предишния път, времето се изплъзна незабелязано. Върнахме се, за да хванем Перели тъкмо когато тръгваше.

Той изглеждаше загрижен, когато се приближихме.

– Как е той, докторе? – запита Валерия разтревожено.

– Все така. Преживял е тежък шок, нещо го измъчва. Да можех да разбера какво е. Дадох му успокоително, така че би трябвало да спи през повечето време. Не желая някой да го безпокои. Казах на Лаура да не влиза при него, ти също. Сестра Флеминг ще прави необходимото. Този уикенд тя няма да отсъства. След хубавата почивка възможно е пак да се подобри, но дотогава никой да не влиза при него.

Веднага си представих как Лаура е реагирала на тази новина. Планът ѝ се отлагаше, щом сестра Флеминг не заминава. Сигурно не може да си прости, че така е разстроила Бруно.

В същото време с облекчение разсъждавах, че ще имам време да измисля нещо, за да може Валерия да бъде в пълна безопасност.

Перели ме изгледа.

– Чух, че смятате да напуснете в понеделник. Вярно ли е?

– Ами да – отговорих, внезапно усещайки неохота да бъда категоричен по въпроса за заминаването. – Мислех да тръгна.

– Ще бъда много доволен, ако останете още една седмица. Ако той има подобрение, ще искам да се попече малко на слънце, а това означава, че пак ще има нужда да бъде преместван. Докато се закрепим, не бих искал някой непознат да се занимава с него. Бихте ли останали още една седмица?

Поколебах се.

– Моля те, остана – обади се Валерия. – Зная, че Бруно не обича промените. Ако останеш, ще му помогне. Ще останеш ли?

– Ами, добре, ще остана – казах с повече желание, отколкото исках да покажа. – С удоволствие.

Перели кимна.

– Тази седмица няма кой знае какво да правите, но следващата се надявам да преодолеем това влошаване и да свалим Бруно в градината.

Той има нужда от пълна промяна а обстановката. Искане ми се да го преместим в Стреза, ако постигне чувствителен напредък през седмицата.

– Прекрасна идея – каза ентузиазизирано Валерия. – Той не е в опасност, нали, докторе?

Перели поклати глава.

– Не. Сърцето му е достатъчно здраво, но е преживял тежък шок. Не бива да се безпокоите за него. Нека да почива. Междувременно вие се разхождайте и се забавлявайте. Ако има нещо наистина тревожно, ще ви съобщя.

Кимна към мен и потупа с обич Валерия по рамото.

– Приятно прекарване и престани да се тревожиш – каза той и тръгна към колата.

Валерия се обърна към мен, а очите ѝ блестяха.

– Това е хубава новина, нали. Много ти благодаря, че реши да останеш.

– Радвам се, че ще бъда полезен.

– Слушай, след като нищо не мога да сторя за него, няма смисъл да седим вкъщи. Хайде следобед да отидем до Изола Белла и да разгледаме градините. А утре да се разходим до Милано. Можем да останем за обяд и да прекараме целия ден там.

– Не зная. Аз съм тук, за да работя. По-добре попитай синьора Фанчино.

– О, тя няма да има нищо против. Ще отидем ли?

– Ако тя се съгласи, аз съм готов.

След обяда тъкмо излизах от кухнята, когато Лаура ме извика.

Беше бледа, със сенки под очите.

Представях си как се чувствава. Белини бързаше да замине и ѝ създаваше трудности, както разбрах от техния разговор. Сега, след като нещата се забавяха още повече, щеше да си има сериозни неприятности с него и от израза ѝ долових, че е бясна.

– Перели поиска ли от тебе да останеш още? – запита тя рязко.

– Да. Имаш ли нещо против?

– Разбира се. Не ми се иска да останеш, Дейвид. Смятам, че е по-добре да си тръгнеш.

– Добре, щом мислиш така. Най-добре се обърни към Перели. За мен е удобно да си тръгна в понеделник. Отложих го само защото той ме помоли. Тя ме погледна пронизателно.

– След като той ти е наредил да останеш, по-добре остани. Радвам се да чуя, че тъкмо доктор Перели те е убедил. Стори ми се, че си се

увлякъл по Валерия.

Едва си наложих да остана спокоен.

– Това ли е всичко, което има да ми казваш?

– Не съвсем. Очевидно Валерия иска да командува. Тя май си въобразява, че ще имам нещо против. Нямам. Така че, забавлявайте се.

Обърна се и с бавната си ленива походка тръгна по верандата към своята стая.

През следващите пет дни с Валерия бяхме буквално неразделни.

Ходихме в Милано, до Лаго ди Комо, до Павия. С лодката пресяхохме Лаго до Локарно. Изкачихме Мотероне, направихме си пикник на върха, откъдето се откриваше прекрасна гледка, която започваше от равнината и обхващаше цялата верига на Алпите. Нощем излизяхме с рибарите и ловяхме пъстърва. Къпехме се, говорехме си и се забавлявахме.

За мен времето беше замряло – като че излизах от гадното бурно течение на живота, по което се носех, и бях стигнал до брега на покоя и щастието. Никога досега не бях се наслаждавал повече на живота.

Не знам кога точно се влюбих във Валерия. Вероятно, когато я срещнах за първи път, когато ми се яви като олицетворение на младостта, красотата, невинността и безгрижието. Като я видях за първи път сякаш усетих физически удар.

Но не знаех, че съм влюбен в нея, докато един следобед, както бяхме седнали под дърветата на малкия закътан плаж край Черо, вдигнах очи и погледите ни се срещнаха.

Тогава рзбрах, че означавам нещо за нея, понеже тя бързо отмести поглед и се изчерви.

Седях там, притихнал, и се замислих върху откритието, което ме изплаши. Такава любов не съм преживявал. Тя нямаше нищо общо с лудото физическо привличане, което чувствавах към Лаура. Беше съвсем различно. Знаех, че е безнадеждно. Бях тринадесет години по-възрастен от нея. Нямах пари. Полицията ме издирваше. Нямах бъдеще.

– Дейвид ... – започна Валерия и спря.

– Да? – отвърнах, без да се обръщам към нея.

– Ти ме озадачаваш. Защо живееш по този начин в Италия? Зная, че едната причина е книгата ти, но не можеш ли да си намериш по-добра работа от това, което сега вършиш?

– За Бога, не се притеснявай за мен – казах и се опитах да се засмея.

– Мога да се грижа за себе си.

– Така ли? Не виждам да си си намерил добра работа.

– Глупости! Работата ми е добра.

– Наистина ли ще си тръгнеш, когато Бруно се подобри?

– Да, трябва. Искам да завърша книгата си.

За момент остана загледана в Лаго.

– Тук ще бъде много скучно без теб – рече след малко.

Усетих как устата ми пресъхва.

– Ще се почувствуваш добре. Скоро ще си намериш други занимания.

Тя ме погледна.

– Няма ли да промениш решението си и да останеш?

– Ти току-що каза да си намеря по-добра работа. Е, това смятам да направя. Трябва, Валерия.

– Но няма нужда да си тръгваш, ако не искаш, Дейвид. Би могъл да се заемеш с работата а Бруно.

– Каква работа? – запитах рязко.

– Преди катастрофата Бруно се занимаваше с реставрационната работа по повредените от войната църкви в Ломбардия. След това работата беше поета от министерството, но никой не си е направил труда да прегледа записките и материалите му по разрушенията. Сигурна съм, че той ще бъде много доволен, ако се заемеш да ги приведеш в някакъв ред. Разбира се, Бруно ще ти плаща и ще се интересува да знае как върви работата.

Изкушението беше голямо, но знаех, че е безполезно дори да мисля за такова нещо.

– Не, съжалявам, няма да стане. След като свърша собствената си работа, искам да се прибера у дома.

Тя се изправи.

– Да, трябваше да предположа. Е, добре, Дейвид, щом искаш да се прибереш...

Вървахме пеша към вилата, и двамата необикновено мълчаливи. За пръв път, откакто се познавахме, разговорът не вървеше.

През тези пет дни Бруно не се подобри. На следващия ден, сряда, очаквахме доктор Перели.

Помагах на градинаря Джулио да нареже дърва за камините през зимата, когато пристигна Перели. Видях го да влиза в стаята на Бруно. Остана там дълго – повече от час, и когато излезе, изглеждаше замислен, но доволен.

Разговаря дълго с Валерия, после погледна към мен.

– Искам да говоря с вас – каза остро. – Елате при колата ми.

Смутен от тази рязкост, го последвах. Когато стигнахме до колата, той рече:

– Първо, радвам се да ви съобщя, че синьор Фанчино е много по-добре. Излезе от сънното си състояние и почивката му се отрази както се надявах. Смятам, че вече се оправя.

– Това е добра новина – отговорих. – Радвам се.

– Да. Ако днес продължава да се подобрява, утре ще го преместя на слънце. Казах на Валерия следобед да поседи при него. Сестра Флеминг с нетърпение чака да си замине за уикенда. Сестра ѝ в Милано е болна и мисля, че ако той се чувства по-добре, тя може да тръгне.

Извездъж сърцето ми ое обърна. Знаех, че след като сестра Флеминг я няма, най-вероятно Лаура незабавно щеше да приведе плана си в действие.

– Разбирам.

– Сестра Флеминг спомена, че Валерия и вие прекарвате доста време заедно – каза Перели, насочил птичия си поглед към лицето ми.

– Вярно е – отвърнах. – Синьора Фанчино ме помоли да я отърва от Валерия.

– Да, така и предположих. Докато синьор Фанчино не е в състояние да се справя със собствените си дела, аз съм наставник на Валерия – каза Перели. – Не смятам, че за нея е разумно да прекарва толкова време във вашата компания, Чизхолм. Нямам нищо против вас, но тя е младо и впечатлително момиче. Не бих искал да се привърже към вас. Сега тя ще бъде много по-дълго с баща си, но когато има свободно време, ще се радвам, ако приемете за свое задължение да избягвате срещите си с нея.

Почувствувах как кръвта се изкачва към лицето ми.

– В такъв случай, докторе – обърнах се към него рязко, – по-добре ѝ уредете някакви развлечения. Синьора Фанчино не е подходяща компания за нея, нито пък сестра Флеминг.

Той се усмихна.

– Не се сърдете, Чизхолм. Вие знаете така прекрасно, както и аз, че едно младо момиче може да хлътне по мъж, който изглежда като вас, ако непрекъснато е в негова компания. Не ви забранявам да се виждате с нея. Само ви моля да внимавате тя да не направи някоя грешка. Смятам, че забележката ви е правилна и ще помисля какво да направя.

– Добре – казах. – Ще внимавам.

– Благодаря. Все още ли искате да си тръгнете в понеделник?

– Да.

– Тогава ще намеря някого на ваше място. Вече заявих на синьора

Фанчино, че ще се погрижа за човек. Няма да е трудно. Може да се подготвите наистина да тръгнете в понеделник.

– Благодаря – отвърнах.

Той кимна и, влезе в колата.

– Не ви обидих, Чизхолм, нали? – запита, наблюдавайки ме от прозореца.

– Не, разбира се, че не. И аз бих казал същото, ако бях на ваше място.

– Да. Знам, че сте разумен човек – отвърна той и се уомихна. – Виждам, че не съм направил грешка.

Той потегли. Известно време гледах след колата, после бавно тръгнах по пътеката към градината.

Валерия се спусна от верандата и дойде при мен. Лицето ѝ беше зачервено, а погледът ѝ – сърдит.

– Искам да говоря с теб, Дейвид. Моля те, ела към пристана.

– Тъкмо сега съм зает – отговорих, отклонявайки поглед. – Трябва да помогна на Джулио.

– Искам да разговарям с теб – повтори тя. – Би ли могъл да дойдеш? Важно е, Дейвид.

– Добре.

Последвах я по стъпалата към пристана. Когато стигнахме до върбите, които се спускаха като завеса, тя се обърна с лице към мен.

– Какво ти каза доктор Перели?

– Каза ми, че баща ти е много по-добре. Това е добра новина, нали?

– Каза ти още нещо, нали? Казал ти е, че не трябва да се виждаме.

Усмихнах се на разгневеното ѝ разтревожено лице.

– Знаеш, Валерия, че той е съвсем прав. Забравихме, че тук аз съм наемен работник. Хората говорят. Сестра Флеминг е възмутена.

– Тя как се осмелява да се бърка! – извика Валерия. – На него също не му влиза в работата.

– Влиза му. Той е твой настойник, а ти все още си дете.

– Нищо подобно! Дейвид! Искаш да се виждаме, нали?

– В моето положение се подчинявам на заповеди.

– Но ти не отговори на въпроса ми.

– Беше много приятно да се разхождаме – изрекох бавно. – Много ми харесва компанията ти, но няма да престъпя заповедите на доктор Перели.

– Но ти не отговаряш на въпроса ми! Не увъртай, Дейвид! Много е важно и не се прави на глупав. Не искам да си тръгваш. Искам да се

виждаме. Обичам те, Дейвид.

– Не трябваше да го казваш!

Тя се приближи до мен.

– Ти също ме обичаш, нали?

Държах я в обятията си, преди да зная какво върша.

– О, Дейвид, скъпи – каза тя и обви ръце около врата ми.

В този момент разбрах какво става, опитах се да я отстраня, но тя не ме пускаше.

– Недей така, Дейвид.

– Но ние не можем да го направим. Просто не можем.

– Обичаш ме, нали?

– Добре, да, но нищо не можем да направим. Какво ще си помисли баща ти?

– Не бъди глупав, Дейвид. Това е нещо между мен и теб. Още в първия момент, когато те видях застанал на перона, изглеждаше толкова смутен, опитваше се да ме откриеш и аз...

– Спри! – извиках яростно и насила я отблъснах от себе си.

Тя изричаше практически същото, което Лаура ми каза в мръсната мрачна стая, където се любихме.

– Дейвид!

– Няма смисъл! Ние сме твърде далече по начин на живот, по възраст, по всичко. Не е редно.

– Разбира се, че е редно – каза тя и ми се усмихна – Ще кажа на Бруно. Той ще разбере. Харесва те. Ще ти даде тази работа, за която ти казах. Можеш да останеш тук. Можеш да продължиш и с твоята книга. Скъпи, не разбираш ли, че всичко е наред?

– Не е наред, Валерия. Нямах представа колко съжалявам за всичко, но просто няма да стане. Ти нищо не знаеш за мен и освен това съм твърде стар за теб. Няма да спорим на тази тема. Всичко трябва да спре още сега!

– Валерия!

Гласът на Лаура се чу от стълбите.

– Валерия! Тук ли си?

– Иди при нея – рекох и леко я побутнах. – Не бива да ни заварва заедно.

– Няма да се откажа от теб, Дейвид – каза непокорно Валерия. – Знам, че ме обичаш и аз те обичам.

– Няма да те оставя да извършиш нещо глупаво.

Тя се обърна и побягна нагоре по стъпалата.

Целият следобед беше пред мен. Реших да взема лодката на Бичи, да отида някъде, където нямаше да ме безпокоят и да размисля какво да правя.

Докато се опитвах да запаля мотора, чух шум на двигател откъм къщата с лодките. Веднага след това видях голямата лодка да излиза изпод върбите и да се насочва към Стреза.

Лаура седеше зад кормилото.

Седях и я наблюдавах. Кошмарът отново започваше.

Рязко и свирепо дръпнах въженцето и моторът се запали. Тръгнах след Лаура.

Нейната лодка вече представляваше малка точица в далечината. Можех да предположа къде отива, но исках да бъде абсолютно сигурен, че ще се срещне с Белини.

Стигнах Пескатори за по-малко от час. Докато минавах, забелязах моторницата, закотвена на пристана на хотела.

Продължих, доволен, че тя следва плана си. Когато стигнах пристанището на Стреза, завързах лодката и се изкачих към главната улица.

Сега вече знаех, че трябва да взема решение. Повече не биваше да отлагам.

Тръгнах бавно под парещите слънчеви лъчи и стигнах до цветните градини срещу хотел „Регина палас“. Там седнах, запалих цигара и се замислих какво е най-добре да предприема.

Ако замина в петък, това само щеше да отложи опасността за Валерия. Освен това не можех да я оставя сама във вилата сега, като не знаех дали Лаура няма да направи изненадващ ход, да накара Белини да извърши убийството в мое отсъствие и той да носи последствията.

Макар през цялото време да ми бе известно, че ако не сторя нещо драстично, само ще отложи заплахата, когато се замислих върху това, се паникьосах.

Дълбоко в съзнанието си знаех, че има едно-единствено решение, не би могло да има второ, но дълго отказвах да го приема. Досега дори не бях го оформил като конкретна мисъл.

Виждах ситуацията така: Валерия беше влюбена в мен, а аз – в нея. Имаше работа, която бях в състояние да върша и която щеше да ми носи удоволствие. Съществуваше и далечна възможност Бруно да склони да се ожени за Валерия.

Всичко това би могло да се случи, ако Лаура я няма. Една нейна дума и щяха да ме арестуват и вероятно да ме обесят за убийство, което не съм извършил. А по-важното е, че тя кроеше да убие Валерия.

Безопасността и щастието на Валерия, моята безопасност и щастие бяха в ръцете на Лаура.

Докато Лаура е жива, нито Валерия, нито пък аз щяхме да имаме сигурност, но ако се случеше Лаура да умре, цялата картина щеше да се промени в наша полза.

Ето я най-последно – конкретната мисъл в съзнанието ми, мисъл, която носех някъде дълбоко през последните два дни.

Ако стане така, че Лаура умре...

Хвърлих цигарата и се оправих.

Това е лудост, рекох си. Заплитах се в убийство. Лесно е да си кажеш: „Ако Лаура умре, ще бъдем в безопасност“. Лаура нямаше да умре. Ако ...

Отидох бавно до парапета, който обграждаше крайбрежната улица, облегнах се и се загледах отвъд Лаго към червените покриви и белите къщи на Ароло.

След като тя възнамеряваше да убие Валерия, защо аз да не обмисля нейното убийство? Какво право има да живее? Това ще бъде висша справедливост.

Сърцето ми заби по-силно, устата ми пресъхна. Опитах се да изгоня тази мисъл, но вече бях сигурен, че това е единственото разрешение. Ако не исках да изгубя Валерия, Лаура трябваше да изчезне.

Още откакто се опитваше да ме убеди да я отърва от Бруно, бях добил чувството, че е лесно да стигнеш дотам и да извършиш убийство. Атмосферата в къщата, безмилостната Лаура, обстоятелствата в собствения ми живот и любовта ми към Валерия правеха убийството приемливо.

Но как да го извърша така, че да остана в безопасност? Нямаше ли някакъв начин да го припиша на Белини? Лаура се опитва да въвлече мен, защо аз да не въвлека Белини? И това би било висша справедливост.

Времето течеше. Разполагах само с два дни, за да си изработя план.

Запалих нова цигара и се изненадах, че ръката ми въобще не трепна. Сърцето ми отново беше нормално. Обземаше ме някакво усещане за студ, независимо от знойното слънце. Върнах се на пейката и седнах.

Налагаше се да бъда много внимателен. Предполага се, че всеки убиец прави поне една грешка. Трябваше да не допусна никаква. Твърде много зависеше от това да не сбъркам.

Първо – мотивът.

Нужно беше да съществува убедителен мотив, който би насочил

следата към Белини.

Той вече е подозрителен. Има досие от затвора и всички знаят, че е бандит. Нямахме да е трудно полицията да бъде убедена, стига да изнамерех добър мотив.

Какъв ли?

Перлите на Лаура.

Тя вече си ги прибра от Станито и ги сложи веднъж или два пъти. Щеше да е съвсем просто да ги взема от стаята ѝ, ако не ги носи в петък вечер.

Белини беше работил във вилата. Той знае за перлите. Какво очевидно от това да реши да ги открадне и докато го прави, да убие Лаура.

Почувствавах лекия гъдел от студената пот, която се стичаше, по лицето ми, и нетърпеливо я избърсах.

Лаура беше уредила да се срещне с Белини в къщата с лодките в девет часа в петък вечерта.

По това време трябваше да работя по колата в гаража.

Валерия ще е с Бруно.

Няколко минути преди девет ще слеза в къщата с лодките и ще си отворя с ключа, който тя ми беше дала.

Когато Лаура пристигне, ще я ударя по главата, после ще слеза на пристана и ще чакам Белини.

С него трябва да бъда изключително внимателен. Но долу има много места, където бих могъл да се притая, пък и ще е тъмно. Удар по главата с торба пясък няма да остави никакви следи. Ще го ударя в момента, в който слеза от лодката. После ще пхна перлите в джоба му и ще го хвърля в Лаго. Ще преобърна лодката и ще се върна в гаража.

При наличието на малко късмет, полицията ще си помисли, че от бързане да изчезне, Белини е блъснал лодката и е потънал.

На пръв поглед планът изглеждаше добър.

Съществуваха очевидни пречки.

А ако Белини пристигне пръв?

А ако дойдат заедно?

Трябваше да обмисля и други идеи, но основният принцип ми изглеждаше разумен.

Стоях дълго под изгарящите слънчеви лъчи, обмислях плана от всички страни, преценявах рисковете, разсъждавах да не би да станат неочаквани грешки, внимателно пресмятах всяка възможност.

И тъкмо тогава разбрах, че убийството може да стане нещо

завладяващо. Вече не ми приляваше от идеята, не се страхувах. Докато седях там и се вирах с невиждащи очи в Лаго, ми се стори, че съм само на една крачка от щастието, което тази сутрин ми изглеждаше невъзможно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Около четири часа се отправих към гарата, за да хвана влака за Милано. Ловко се смесих с тълпа туристи, наредили се на опашка за билети и минах през бариерата заедно с тях.

Целта беше никой да не ме забележи, нито да бъда разпознат. Пътешествието ми до Милано не трябваше да бъде известно никому.

Влязох в претъпкано третокласно купе и седнах между една дебела жена, която държеше вързоп върху коленете си, и висок слаб мъж, облечен в черно, вероятно търговски пътник.

Никой не ми обърна внимание и докато влакът потракваше по релсите, се замислих как ли хората в купето биха реагирали, ако знаеха какви мисли се таят в главата ми.

Дори ден по-рано не бих повярвал, че е възможно да планирам убийството на двама души и въпреки всичко да не излитвам колебание, страх или ужас от това, което смятах да извърша.

Веднъж приел факта, че това е единственото разрешение, бях хладнокръвен и безмилостен както Лаура през нощта, когато се опитваше да ме убеди да изпусна Бруно.

Единствената ми грижа беше да не направя грешка, но дори и това не ме тревожеше особено.

През времето, което прекарах край брега на Стреза в размишления по плана си, осъзнах, че както Лаура, така и Белини, без да знаят, са в ръцете ми.

Спомних си как Лаура каза на Бруно, че ще слезе в къщата с лодките, за да слуша на грамофона суинг. Това ще бъде в моя полза, тъй като музиката ще заглуши всички звуци, които тя евентуално би издала, ако не я застигна достатъчно бързо и не ѝ попреча да извика.

Докато Белини гребе и пресича Лаго, ще очаква да види светлина в къщата с лодките, така че нямаше да действувам на тъмно.

Единствената сериозна трудност, която предвиждах, е някой от тях да закъснее или пък двамата да пристигнат едновременно, но реших, че това е малко вероятно.

За да си осигури достоверно алиби, Лаура щеше да напусне вилата известно време преди девет часа. Сигурно така ще надуе грамофона, та да знаят Валерия и Бруно, че е в къщата с лодките. Музиката щеше да заглуши всички шумове, които Белини би предизвикал, докато се

приближава към вилата. В тиха вечер тя щеше да се чува надалеч.

Но трябваше да взема всички предпазни мерки. Белини беше изключително силен. Ако се стигнеше до борба, нямаше на какво да разчитам. Трябваше ми оръжие. Щях да го излолзувам само в случай, че не успея да го ударя с торбата с пясък. Налагаше се да имам оръжие, за да владее положението.

Знаех, че притежаването на оръжие крие опасности, но тъй като се налагаше да имам, най-накрая реших да се възползувам от Торчи. Той имаше пистолет и реших да го открадна.

Макар Торчи да не ми бе казал, аз знаех, че е член на мафията. Джузепе ми спомена за това веднъж, когато беше пиян. Ако се наложеше да застрелям Белини, щях да оставя пистолета близо до тялото му. Полицията щеше да открие, че е на Торчи.

Съвсем сигурен бях, че полицията подозира Белини в убийството на Луиджи Галио. Полицията знаеше също и това, че Луиджи е бил член на мафията. Те щяха да заключат, че напускайки къщата с лодките, след като е откраднал перлите, Белини се е натъкнал на Торчи, който го е проследил до Лаго и го е застрелял. Ако Торчи има безспорно алиби за нощта, а се надявах, че ще е така, тогава смятах, че полицията ще приеме, че Торчи е наредил на някой друг член на мафията да убие Белини и му е дал оръжието си.

Нямах намерение да забърквам Торчи, ако не се налагаше. Но той ме предаде на Лаура и сега не изпитвах угризения на съвестта.

Не ми се искаше да застрелям Белини, но ако се окаже, че е трудно да го удържа, щях да бъда принуден. В това отношение вече имах и алтернативен план.

Дългото ми стоене край брега на Стреза не беше напразно. Повтарях си плана отново и отново с най-малки подробности и сега бях готов за всяка изненада.

Стигнах до апартамента на Торчи около шест часа. Точно срещу къщата имаше телефонна будка, влязох и набрах номера му.

Няколко минути изчаках да звъни и тогава, доволен, че в апартамента му няма никого, пресякох улицата и изкачих четирите етажа.

Срещнах само една възрастна жена на площадката на третия етаж, която ме погледна с безразличие, докато отваряше вратата. Минах покрай нея и се изкачих на следващия етаж.

Почуках на вратата на Торчи и зачаках.

Никой не отвори.

Вдигнах тихо капачето на пощенската кутия, пъхнах пръсти и

извадих ключа.

Симона непрекъснато си губеше ключа и знаех, че Торчи държи резервния ключ в пощенската кутия.

Отключих вратата, влязох във всекидневната, затворих и заключих вратата след себе си. Върнах ключа в пощенската кутия.

Тогава започнах бързо и внимателно да търся оръжието.

Намерих го случайно под една купчина бельо на Симона в гардероба в спалнята.

Пистолетът беше автоматичен колт калибър 38. Проверих дали е зареден. В магазина имаше четири куршума и един в цевта. Пуснах го в джоба си и тъкмо тогава чух да се отваря капачето на пощенската кутия.

Бързо отидох във всекидневната, сърцето ми биеше силно, влязох в нишата на прозореца зад спуснатата завеса.

Тъкмо бях нагласил завесата, когато външната врата се отвори.

– Докога ще ти повтарям, че той няма да се върне до девет часа – казваше нетърпеливо Симона, влизайки в стаята. – Но ако те е страх, можеш да си вървиш. Изобщо не ме е грижа.

– Не ме е страх.

Познах гласа на Умберто.

Мръднах завесата един сантиметър, за да виждам какво става в стаята.

Умберто стоеше с гръб към мен. Симона му се усмихваше, мургавото ѝ лице беше оживено, а очите ѝ – пълни с очакване.

– Искам сега да ми дадеш подаръка – каза. – Какъв е?

С неохота Умберто започна да рови в джоба на панталона си.

– Не зная дали е безопасно – рече той стеснително. – Ако Торчи ни завари...

– Няма да се върне до девет часа. Колко пъти още да ти го повторя? – каза Симона раздражена. – Той отиде на събрание.

– Е, щом си сигурна. Не мога да отделя повече от хиляда лири.

Симона го хвана за ръката и го повлече към спалнята.

– Трябва да ми дадеш много повече – изведнъж, гласът ѝ стана твърд. – Хиляда лири са нищо.

Тя затвори вратата.

Чух как Умберто протестира, тихичко се измъкнах от скривалището си, стигнах до външната врата, отворих я и се шмугнах в коридора. Спуснах се четири етажа надолу и излязох на улицата.

Когато стигнах площад Лорето, влязох в галантериен магазин и купих чифт фини кожени ръкавици. Малко трудно ги избрах. Най-накрая

взех такива, които ми прилепваха като втора кожа.

После тръгнах по булевард Буенос Айрес и стигнах до железарски магазин, на чиято витрина беше изписано: „Правим всякакви ключове в момента.“

Влязох и връчих на момчето ключа от къщата с лодките, който Лаура ми беше дала, и помолих да ми направи дубликат.

Наложи се да изчакам двадесет минути. Момчето се върна и ми подаде двата ключа. Платих му и отново излязох на улицата.

Първият етап от плана ми беше вече успешно изпълнен. Бях се снабдил с пистолет, ръкавици и резервен ключ от апартамента. Имах нужда още от торбичка с пясък, но тук не очаквах трудности.

С бърза крачка се отправих към гарата.

Прибрах се в стаята си около девет и петнадесет. От Милано си купих сандвичи и бутилка кианти и нямаше нужда да се изкачвам до вилата. Исках да избягвам срещите с Валерия, докато не изпълнех плана си.

Вечерях, след това легнах върху леглото и пуших, докато чух Бичи и жена му да се качват, за да си легнат. Изчаках един час, после се спуснах тихо по стълбите до гаража. Там открих едно малко чувалче, което щеше да послужи за целта, както и сандък с пясък. Взех част от пясъка и тел и се върнах в стаята си. Направих торбичката. Беше съвсем просто. Торчи винаги носеше със себе си подобна. Казваше, че с нейна помощ най-лесно се уреждат спорове. Често ми се беше случвало да я държа и затова знаех колко голяма и тежка трябва да бъде.

Известно време седях и размишлявах с торбичката в ръка.

Утре... а сетне идва петък.

Тази нощ спях спокойно. За пръв път, откакто се бях преместил в тази малка стаичка, не сънувах.

На следващата сутрин отидох във вилата. Сестра Флеминг стоеше на верандата, докато се изкачвах по стълбите. Тя дори ми се усмихна.

– Синьор Бруно ще използва ли стола си тази сутрин? – запитах.

– О, да. Спа прекрасно и изглежда много по-бодър. Когато се върна от уикенда, доктор Перели иска да го преместим в двореца Регина, за да има пълна промяна на обстановката.

– Кога заминавате, сестра?

– Утре сутрин.

Бях изумен от изненадващата промяна у Бруно. Той знае, че след като сестра Флеминг тръгне, Валерия отново ще бъде в опасност. Тогава на какво се дължи това забележително подобрение?

– Откакто състоянието на синьор Бруно се влоши, синьора Фанчино оставала ли е насаме с него? – осведомих се небрежно.

– Само за няколко минути във вторник, когато отидох да се разходя из градината – отвърна сестра Флеминг и ме погледна проникателно. – Защо питате?

– Мислех си, че ще ви се отрази добре да си починете. За вас не е голямо удоволствие да сте затворена в къщи през тези хубави дни.

– Налага се хората да правят много неща, които не им харесват – каза язвително тя. – Хайде, елате. Няма да стоим и да си приказваме цял ден. Сигурна съм, че синьор Фанчино ни чака с нетърпение да го изведем.

Това трябва да е отговорът, помислих си, тръгвайки след нея по верандата. Лаура е разбрала, че докато Бруно ако не спре да се тревожи, сестра Флеминг няма да го остави и планът ѝ пропада. Сигурно е успяла да го убеди, че го е дразнила без нужда и явно Бруно си е въобразил, че няма за какво повече да се безпокои.

Когато влязох в стаята, Бруно ме погледна. Погледът му беше изпитателен, но в него нямаше страх. Когато го повдигнах, нямаше вид като че иска да се отдръпне от мен. Стигнах до заключението; че Лаура го е убедила, че и историята за мен не е била вярна. След като го пренесох върху стола, казах:

– Щастлив съм, че сте много по-добре, синьор. Надявам се, че ще продължите да се подобрявате.

– Добре, Чизхолм – се обади кисело сестра Флеминг. – Не смятам тази сутрин да държим речи. Хайде вървете. Трябва да измия пациента.

Усмихнах се на Бруно, но бях смутен. Обичайният му приятелски поглед липсваше, макар че не беше враждебен. Като че ли вече ми нямаше доверие и за него представлявах загадка.

По пътя към градината налетях на Лаура.

Веднага забелязах, че напрежението ѝ се бе отразило. Лицето ѝ се беше издължило, отслабнало, а под очите имаше тъмни кръгове.

– Къде беше снощи? – запита рязко. – Трябваше ми. Не може така да изчезваш, Дейвид, без да ми казваш къде отиваш.

Усмихнах ѝ се.

Сега тя не означаваше нищо за мен. Не усещах привличането ѝ и като я погледнах, си казах какъв глупак съм бил да се влюбя в нея.

– Забравяш, че вече не съм ти слуга – казах. – Няма защо да ти съобщавам къде отивам. Останах тук тез няколко дни по молба на доктор Перели.

Очите ѝ засвяткаха, но се овладя.

– Добре, Дейвид, щом така смяташ. Би ли ми дал ключа от къщата с лодките? Забрави, да ми го върнеш.

Знаех си, че рано или късно ще си го поиска и тъкмо затова направих дубликат.

– Ето ти го – рекох и го извадих от джоба си. – Трябваше да ти го върна по-рано, но ми изхвъркна от ума.

Тя взе ключа.

– Моля те, не забравяй, че сестра Флеминг заминава за уикенда. Не бих искала да изчезваш така докато я няма.

Очите ми обхождаха лицето ѝ и се спряха на челото. Точно там трябва да я ударя, помислих си, да я ударя силно с нещо много тежко, което ще счупи черепа. Ще умре бързо и безболезнено.

– Дейвид!

Върнах се към онова, което ми казваше.

– Съжалявам, замислих се за нещо друго. Да, разбира се, че ще бъда тук.

Погледна ме озадачено.

– В такъв случай това е всичко, Дейвид.

Разделихме се.

Трябваше да намеря нещо, с което да я убия. Това бях пропуснал. Сигурно щеше да има нещо в къщата с лодките, което Белини вероятно би грабнал и би я ударил, за да престане да крещи.

Малко след единадесет часа видях Лаура да тръгва с Алфа Ромеото в посока на Сесто Календо. Щом колата се скри от погледа ми, тръгнах към къщата с лодките.

Отключих вратата на апартамента и влязох, оставяйки я да зее.

Огледах се.

Върху полицата над камината имаше бронзов бюст на Данте върху квадратна основа. Прекосих стаята и вдигнах бюста за главата. Беше тежък, но като го повъртях в ръката си, установих, че е удобен.

Идеално ставаше за оръжие. При силен удар острите ъгли на основата щяха да нанесат смъртоносна рана.

Върнах бюста на мястото му. След това се огледах къде бих могъл да се скрия и да чакам Лаура, ако се случеше да закъснее.

Влязох в стайката с гардеробите. Големият гардероб представляваше отлично скривалище. Отворих вратите, уверих се, че не скърцат. Вътре имаше достатъчно място да се скрия. Затворих вратите и се върнах във всекидневната.

В този момент видях Валерия, застанала на прага. Да ме гледа изумено.

– Дейвид, какво правиш тук?

Неочакваната ѝ поява ме стъписа. Зачудих се откога ли стои на прага. А ако ме е видяла да държа бюста на Данте.

Стоях и я гледах напълно гипсиран. Мозъкът ми: отказваше да функционира.

– Какво има, Дейвид? Защо изглеждаш така?

С усилие се стегнах и ѝ се усмихнах. Не кой знае колко радостно, но се усмихнах.

– Изплаши ме до смърт – казах дрезгаво. – Мислих си, че е Лаура.

– Съжалявам. Изглеждаш толкова особено. Случило ли се е нещо?

– Не. Ти просто ме стресна.

Тя се приближи.

– Сигурен ли си, че нищо не се е случило? Когато излизаше от онази стая, не те познах. Ти, ти ме изплаши, Дейвид.

– Нямах намерение – казах. – Изкара ми акъла. Не би трябвало да съм тук. Помислих, че Лаура ме е заловила. Вратата беше отворна и полюбопитствах да видя как изглежда апартаментът. Страхотен е, нали?

– Мразя го – рече Валерия и потрепера. – Атмосферата е ужасна. Не я ли чувствуваш?

– Не зная. Както и да е, хайде да слезем долу.

– Какво правиш тук?

– Търсех те. Слязох до пристана и след като не те намерих, се качих да видя дали Лаура не е тук.

– Мисля, че отиде в Милано.

Последвах я по стъпалата и се спряхме на кея.

– Дейвид, за вчера...

– Ела – казах, сядайки върху зида. Привлякох я до себе си. – Мислих си за вчера. Истина ли беше това, което ми каза?

– Разбира се, Дейвид. – Тя сложи ръката си върху моята. – Всяка дума, която ти казах, беше истина.

– А за работата?

– Да.

– Нали разбираш, че всичко зависи от баща ти поне докато станеш пълнолетна.

– Зная, освен това няма да направя нищо, което да го огорчи, Дейвид. Но мисля, че ще го убедя да ти даде тази работа, ако ти я приемеш. А когато работиш тук, ще му е по-лесно да свикне с мисълта, че се

обичаме.

– Да. Добре, приемам работата, Валерия, ако той разреши.

Тя ми хвърли бърз поглед.

– Дейвид, нещо се е случило, нали?

– Какво искаш да кажеш?

– Вчера и дума не можеше да става да я приемеш. Беше толкова сигурен и непоколебим. Защо промени решението си?

– Тогава няхах време да го обмисля – промълвих, без да я поглеждам. – Снощи установих, че съм бил твърдоглав и горд. Разбрах, че жертвувам общото ни щастие.

– Не искам да изглеждам глупаво, Дейвид, но имам чувството, че нещо се е случило, което те е накарало да промениш мнението си. От снощи ти самият си се променил. Не зная как да ти го обясня, но си станал по-суров. Изглеждаш някак...

Знаех, че съм се променил. В момента, в който реших да се отърва от Лаура и Белини, станах подвластен на страшна сила. Като че ли отворих вратата към съзнанието си и пузнах за влезе някакъв непознат.

– Глупости – заявих, изправяйки се. – Въобразяваш си. Слушай сега, скъпа. Доктор Перели не иска да се виждаме. Не бива да го предизвикваме. Ако те няма дълго във вилата, сестра Флеминг ще му каже. Той не ще се съгласи да получи тази работа, затова трябва да внимаваме. Хайде, сега си върви.

Докато говорех, тя ме гледаше със същия несигурен, озадачен израз, който забелязах и в погледа на Бруно.

– Обичаш ли ме, Дейвид?

Прегърнах я.

– Повече от всичко на света. Не се тревожи, Валерия. Естествено, че съм малко напрегнат от мисълта да не те загубя, но това е всичко.

– Сигурен ли си, че е всичко?

– Да, разбира се. Хайде, сега върви горе, скъпа, преди да са открили, че те няма. Не казвай нищо на Бруно за работата, докато не се закрепим. Може би в събота или в неделя.

Тя ме целуна и ме прегърна.

– Ще бъдеш ли щастлив, ако останеш, Дейвид?

– Винаги ще бъда щастлив, стига ти да си до мен – пророних.

Гледах я, докато изкачваше стъпалата на пристана. Тогава внезапно си спомних, че пипах бюста на Данте без ръкавици. Отпечатъците ми бяха върху него!

Докато отново изкачвах стъпалата към апартамента си помислих,

че точно такава грешка може да издаде убицеца.

Следобед прегледах всичките си дрехи и други принадлежности, избрах само най-необходимите и ги сложих в малка ръчна чанта.

Трябваше да помисля за всяка възможност. Ако се случеше нещо непредвидено и независимо от това колко внимателно го бях обмислил, планът ми не успее, трябваше да се подготвя за отстъпление.

При евентуален провал смятах да взема моторницата и с нея бързо да пресека Лаго до Брисаго – гранично градче в Швейцария.

Бях убеден, че по цялото Лаго нямаше по-бърза лодка от тази и ако полицията се спуснеше да ме преследва, щях да ѝ избягам с лекота.

Щях да оставя лодката на около миля от Брисаго, а после пеша по планината, щях да си опитам късмета да мина границата по тъмно. Можех да се отправя към Локарно, където бих могъл да остана ден-два, смесвайки се с туристите, а след това обратно през Комо да стигна до Милано. Оттам щях да отида в Рим, където бях сигурен, че ще се скрия, докато отшуми търсенето.

За щастие пари не ми липсваха. Разполагах със седемте хиляди лири, които Лаура ми бе платила, и с още три хиляди спестени.

Не очаквах планът ми да се провали, но реших да не пропусна и най-дребната подробност.

Занесох чантата в хангара и я скрих под покривалото на лодката. След това изкарах лодката в пристана и проверих мотора. За да бъде сигурен, че в случай на нужда ще се измъкна бързо.

Докато работех, чух шума на друг мотор и видях да приближава малка лодка.

Зад кормилото седеше добре сложен мъж, облечен в бяла отверена на врата риза и фланелен панталон. Той изключи мотора и остави на течението да приближи лодката.

Излязох от моторницата и тръгнах по кея, недоумявайки какво може да иска.

Когато лодката приближи, видях, че е млад човек със загоряло лице и широка войнствена челюст. Усмихна ми се приятелски.

– Извинете – каза той със силен американски акцент, – къде тук наблизно мога да заредя? Изглежда, бензинът ми се свършва.

– Има един гараж на около двеста метра – му отвърнах. – Виждате ли онази върба? Ако спрете там и повървите по брега, ще стигнете до него.

– Благодаря.

Той се наведе напред и се хвана за една от металните халки за

завързване на лодки на пристана.

– Американец ли сте?

– Наполовина – отвърнах предпазливо. – На почивка ли сте тук?

– Точно така. С жена ми сме в Стреза. Хубаво място, нали? А какъв е онзи остров?

– Изола Белла. Принадлежи на семейство Боромео. Притежават го от 1650 година.

– Така ли? – Явно това му направи впечатление. – Бих искал да му хвърля един поглед. Може ли да се отиде там?

– Разбира се, но ще ви излезе сто и петдесет лири. Нали знаете, че в Италия нищо не е безплатно?

Той се засмя.

– Смятам, че няма да се разоря.

– Заслужава си да се види дори само заради терасовидните градини, но има също и хубава художествена галерия, която си струва да разгледате.

– Сигурно. Аз нищо не разбирам от картини. Е, благодаря, ще наля бензин и ще отида да погледам. Задължен съм ви.

– Няма нищо – казах.

– Извинете, но не съм ли ви виждал някъде преди? – запита нехайно, гледайки ме.

– Не зная – отвърнах. – Може би в Милано.

Той поклати глава.

– Не съм ходил в Милано. Стори ми се, че съм ви виждал в армията. Бях в главната квартира на генерал Костен в Болоня през 1945 година.

Ако бях настъпил змия, нямаше да реагирам така силно. Спомням си, че пребледнях. Усетих как кръвта се изцежда от лицето ми и трябва да съм подскочил двадесетина сантиметра.

Но течението повлече лодката и той се наведе, за да се задържи за халката. Бях съвсем сигурен, че не ме е видял като подскочих.

– Не съм бил в армията.

Думите сякаш изтрополяха от пресъхналата ми уста.

– О, сигурно съм се припознал – каза той. – Напомнихте ми за един сержант, който заведе генерала на обиколка. – Засмя се. – Този сержант открадна колата на генерала и дезертира. Не бих казал, че го обвинявам. Генералът беше може би най-големият гад, когото съм срещал в армията, а съм имал вземане-даване с няколко.

Нищо не казах, не можех.

– Странно как човек си спомня подобни неща – продължи той. – Случва се да видиш някой човак и спомените ти се събуждат. Страхотно нещо са спомените. Това се случи преди шест години и се сещам какво вълнение беше, все едно че се е случило вчера. – Той пусна халката. – Е, да не ви задържам. Много благодаря за съветите. Ще прескоча да разгледам художествената галерия.

Той ми махна, запали мотора и извъртя носа на лодката към гаража на Бичи.

Вторачих се след него с пресъхнала уста, разтреперани колене и разгуптяно сърце.

След като свърших с лодката, отидох до стаята си и легнах. Искаше ми се да поспя, тъй като имах намерение да наблюдавам вилата през нощта, но сънят не идваше.

Замислих се за американеца.

Живеех в Италия вече шест години, намирах се сред туристи, бях се сблъсквал със стотици хора в навалищата на Милано, но никога не бях срещал някого, който да се вгледа в мен по-внимателно.

А сега изведнъж, след като съм толкова затормозен, трябваше да изникне този и да ме познае.

Докато лежах в полутъмната стая, почувствувах студена пот да избива по лицето ми. Бях пуснал щорите срещу следобедното слънце, но в стаята беше неприятно горещо. Независимо от топлината потта ми беше ледена.

Дали той няма да се размисли? Дали няма да се върне?

Опитах се да си припомня дали не съм го виждал в Главната квартира в Болоня, но не успях.

В канцеларията имаше няколко сержанти, както и в стаята на майор Кей. Трябва да е някой от тях.

Ако дойде отново и се увери, че съм аз, дали ще ме издаде? Изглеждаше свестен. Сега вече не е в армията. Какво го е грижа, ако е чул за момичето, което Костен уби? Ако сметне, че аз съм виновен, би могъл да ме издаде.

Започнах да се замислям дали е безопасно да продължавам с изпълнението на плана си, след като този човек се появи на хоризонта. Не беше ли той непредвиденото събитие, което обърква едно свършено замислено убийство, както пише в книгите?

Казах си, че трябва да продължавам. Да разчитам на късмета. Той може и да не ме спохожда още дълго. Трябваше да изхвърля от съзнанието си американеца.

Около осем часа отидох във вилата. Валерия седеше при Бруно с книга в скута. Сестра Флеминг плетеше. Лаура не се мяркаше наоколо.

Валерия ме погледна, усмихна се и излезе на верандата.

– Време ли е да преместя синьор Бруно? – запитах, спирайки в началото на стълбата.

Сестра Флеминг погледна часовника си и остави плетката.

– Да. По-добре да го направим сега – каза тя и стана.

Валерия също се изправи.

Забелязах как Бруно хвърли бърз поглед към нея, а после към мен.

Избутах стола в спалнята и го пренесох върху леглото.

– Отивам да поплувам, скъпи – се обърна към него Валерия, наведе се и го целуна. – Ще се върна след вечеря.

Отново видях как погледът му се мести от нея към мен и отново към нея, този път тревожен. Изглежда, усещаше, че между мен и Валерия има нещо и то не му се нравеше. Не го обвинявах. Все пак аз бях наемен работник, а тя – наследница на сто милиона лири. И аз да бях на негово място, нямаше да съм доволен.

Докато следвах Валерия извън стаята, си казах, че след няколко дни трябва да поставя всяко нещо на мястото му. Веднъж да отстраня опасността, да се освободя от Лаура, можех да му докажа, че заслужавам Валерия, стига да ми даде възможност да поема тази работа.

Валерия се обърна към мен:

– Ще дойдеш ли да доплуваме, Дейвид?

Тръгнахме заедно по градинската пътека.

– По-добре да не идвам – рекох. – Видя ли как ни гледаше? Смятам, че вече е разбрал. Ще поработя в градината. Сестра Флеминг ще му каже с какво се занимавам. Не бива да го тревожим, Валерия. Ти иди и поплувай. Така е по-добре.

– Толкова е глупаво – заяви тя. – Защо хората не се занимават със собствения си живот?

– Съвсем скоро и ти ще заживееш собствения си живот – й казах с усмивка. – Сигурно няма да мислиш толкова много за това, когато можеш да правиш точно каквото поискаш.

Тя ми хвърли един поглед.

– Тогава хайде да се срещнем на пристана след вечеря.

Поклатих глава.

– Съжалявам, Валерия, но тази вечер трябва да отида до Милано. Чакам един приятел да дойде от Рим.

Тя отново ме погледна.

– Дейвид, подготвяш ли нещо? Караш ме да се чувствавам неловко. Не зная как да ти обясня, но от известно време изглеждаш твърде суров и целенасочен. Тревожиш ме.

– И ти би изглеждала сурова и целенасочена, ако беше на мое място – казах и се усмихнах. – Предстои ми голяма задача, скъпа. Трябва да убедя баща ти, че съм достоен за теб, а това е доста сложно. Решен съм да успея.

Изгледа ме със съмнение.

– Ще успееш, Дейвид, но дано не се промениш.

С крайчеца на окото си видях сестра Флеминг да излиза на верандата.

– Иди и поплувай. Сестра Флеминг ни наблюдава – казах тихо.

Обърнах се и тръгнах по пътеката към бараката за инструменти. Взех кошница и ръчно гребло и започнах да плея лехата с рози. Работих до смрачаване.

Малко след единадесет часа изгасна и последната лампа и вилата остана като тъмно петно на фона на нощното небе.

Седях върху тревата, облегат на едно дърво и чаках.

Щом светлината угасна, аз вдървено се изправих и тръгнах тихо надолу по пътеката към терасата, откъдето се виждаше къщата с лодките.

Избрах си едно тъмно сенчесто място под дърветата, седнах върху перилото и зачаках.

Не знаех какво чакам, но тази нощ няха намерение да пропусна нищо. Струваше ми се, че Белини може да дойде за последни инструкции. Ако стане така, бих искал да чуя какво си казват.

Изтече един час и започнах да се чудя дали не си губя времето. Но бях толкова възбуден, че дори и да си легнех, не бих заспал, затова реших, да поостана в хладния нощен въздух, дори и нищо да не се случи.

Стрелките на часовника ми показваха дванадесети половина, когато долових тихото скърцане на весла.

Спуснах се безшумно по парапета и се притаих в сянката.

Наблюдавах пристана и след няколко минути се появи лодка.

Разпознах масивната фигура на Белини, когато излизаше от лодката и я завързваше за една халка.

Изчезна от погледа ми.

Дали беше отишъл към къщата с лодките? Бях сигурен, че Лаура не е излизала от вилата. Наблюдавах стаята ѝ и тя последна изгаси лампата.

Тъкмо се канех да напусна скривалището си, за да видя не е ли

светнал апартаментът, и той изникна на петнадесетина крачки от мен.

Страшно ме изплаши. Беше изкачил стълбите като привидение. След още една секунда щях да съм излязъл от прикритието си и той щеше да ме види.

Свих се обратно, затаих дъх и го наблюдавах.

Той спря най-горе на стъпалата, килнал глава настрани. Докато стоеше и се вслушваше, ми приличаше на огромна свирепа горила.

После продължи по пътеката съвсем безшумно. За мъж с неговите размери се движеше с изненадваща лекота.

Пое към гаража.

Последвах го, видях го да спира пред плъзгащите се врати и да поглежда назад през рамо. В този момент си помислих ужасен, че ме е забелязал. Отвори вратата, влезе в гаража и я затвори след себе си.

Промъкнах се до гаража на един дъх. Заобиколих го и надзърнах през прозореца.

Белини разглеждаше набора с инструменти върху пейката. Беше по фланелка и черен панталон. Масивните му мускулисти рамене бяха гъсто покрити с черни косми. Капчици пот блестяха по лицето и шията му.

Отвори капака на колата и започна да човърка запалителната система.

Действува известно време, размени проводниците и изобщо разбърка цялата система. Искеше да е сигурен, че утре вечер ще бъде зает с оправянето на колата, докато той изпълнява плана на Лаура.

Потруди се половин час, остави инструментите и обърса ръцете си о шевовете на панталона. Докато оглеждаше свършеното, на устните му се появи жестока усмивка.

Изведнъж настръхна и рязко обърна глава. С тихи и бързи движения загаси лампата, натъпка инструментите в джоба на панталона си и бързо се озова до вратата.

– Аз съм – каза Лаура много тихо. – Свърши ли?

– Да. Няма да успее да го оправи лесно.

– Не биваше да светваш, Марио. Видях светлината от къщата.

– Налагаше се да светна – каза той раздразнено. – Да не искаш да работя на тъмно?

– Трябваше да си донесеш фенерче.

– Ти винаги намираш кусури! Защо не го направи сама, като знаеш толкова?

– Млъкни! – яростно изсъска Лаура. – Ако утре вечер направиш някоя грешка, тя ще ти е последната. Не можеш ли понякога да

използуваш и проклетия си мозък?

– Няма да направя грешка – изръмжа Белини.

– И по-добре недей! Не закъснявай. Разбираш ли? Трябва да си в къщата с лодките в девет часа.

– Ще бъда.

– Ще пусна грамофона. Ако грамофонът не свири, връщай се. Тогава ще разбереш, че нещата са се объркали.

– Добре де, добре. Не съм глух.

– Набий си го в главата. Ако свири, върви направо във вилата. Пази се да не те види. Не й позволявай да изкрещи. Дейвид не бива да узнае, докато не дойде полицията. Смяташ ли, че можеш да направиш така, че да не гъкне?

– Разбира се – заяви презрително Белини. – В тази работа няма подобър от мен.

– След като свършиш, качи се на лодката и се върни в хотела. Стой и ме чакай. Може да не успее да дойда до понеделник или вторник. Зависи какво ще стане с полицията.

– Трябват ми малко пари – каза настоятелно Белини.

– В понеделник ще разполагам с шестдесет хиляди лири. Това, което имаш, трябва да ти стигне, докато продам перлите.

– То не е много – каза Белини.

– Трябва да ти стигне – отвърна тя остро. – Мога да ти донеса още в края на седмицата, когато ще си в Швейцария. Сега се връщай в хотела.

Видях как Белини тихо изчезва в тъмнината. Лаура се върна във вилата.

Останах, където бях, задъхан, със стиснати ръце и разтуптяно сърце.

Не си бях изгубил времето. Сега ги държах и двамата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин се събудих в седем без десет. Лежах в тясното малко легло и гледах към отрязъка синьо небе, който се виждаше от прозореца.

Днес е денят, мислех си и прокарах пръсти през косата си. Утре по това време...

Раздвижих неспокойно крака под завивката. Долових движение някъде на долния етаж – тракане на чаши и чинии, тежко тътрене на крака, тих говор. Ясно чух как Бичи се изкашля.

Утре по това време...

Чудех се дали ще бъда в същото легло, в тази стая, дали ще слушам шумовете, които идват от долния етаж, или ще бъда в миланския затвор, или пък ще се крия из планините отвъд швейцарската граница.

Отхвърлих завивката и спуснах крака на пода. От напрежение стомахът ми се беше свил до премаляване и независимо от растящата горещина в стаята почувствувах тръпки, като че ли през отворения прозорец духаше източен вятър.

Седях на края на леглото, гледайки босите си крака. Мислех си, че след по-малко от тринадесет часа ще съм убил двама души. Все едно, че си казвах: „След сто години ще съм умрял“ – нещо, което човек изрича, но не осъзнава.

Размислих се върху подробностите, но бързо престанах. Нямахме смисъл повече да ги предъвквам. Направил го бях вече няколко пъти. Бях се погрижил за всичко. Повече от това не можеше. Сега всичко зависеше от късмета. Ако не ми изневери, ще се измъкна. Ако ме заловят, причината ще е в нещо непредвидено, което не зависи от мен. Каквото и да правя или умувам сега, не би могло да ми помогне. Замисълът, подготовката бяха изпипани. Излишно беше да предъвквам плана. Само трябваше да изчакам до девет часа вечерта, а след това да пусна в ход операцията.

Станах и тръгнах по коридора към малката баня. Взех студен душ, после се обръснах. Ръката ми беше спокойна и не се порязах. Дори не престъргах никъде кожата си, както очаквах.

Облякох се и слязох.

Синьорина Бичи сложи пред мене две пържени пъстърви и чаша силно кафе.

Бичи беше вече на колонката за бензин. Виждах го през прозореца как държи ръчката и разговаря с шофьора на камион.

След закуска отидох до брега и изпуших една цигара. На ярката слънчева светлина езерото изглеждаше много красиво. Водата беше спокойна и синя, а по небето плуваха лениви бели облачета.

Около осем часа тръгнах към вилата.

Без униформа, със сива рокля и малка сламена шапчица сестра Флеминг изглеждаше изненадващо добре. Чакаше нетърпеливо на верандата.

– Вече мислех, че тази сутрин ще закъснеете – каза язвително.

– Никога не закъснявам. Бичи веднага ще докара колата.

Последвах я до стаята на Бруно. Вече го беше измила и избърснала и той ме изгледа с живите си очи, когато малко сковано му се поклоних.

– Добро утро, синьор – поздравих. – Надявам се, че тази сутрин се чувствувате по-добре.

– Той се подобрява – каза сестра Флеминг, бутайки стола към леглото. – Но прекара много неспокойна нощ.

Преместих го от леглото върху стола, застанах отстрани, докато тя го покриваше, а след това закарах стола на верандата.

Лаура чакаше край парапета. Хвърли ми бърз и изпитателен поглед и каза добро утро със студен и равен глас.

– Можеш да отнесеш чантата на сестра Флеминг до колата, Дейвид – рече.

– Да, синьора.

Довечера, помислих си, гледайки я, ще те убия. Това са последните ти часове живот. Порадвай им се, бъди великодушна, няма защо да изглеждаш толкова студена и раздражителна. След тринадесет часа ще си мъртва. Ако беше направила усилие, би могла да прекараш прекрасно живота си, без да кроиш планове, да заговорничиш и да си мислиш за парите, които си въобразяваш, че ще обсебиш. С нетърпение ще чакаш да минат часовете, вместо да се опиташ да забавиш времето и пълноценно да използваш живота, който ти остава.

– Дейвид! Чуваш ли ме!

Стреснах се.

– Извинете, синьора – казах и се обърнах.

Забелязах, че сестра Флеминг смутено се взира в мен. Знаех, че Лаура гледа подире ми, докато вървя по верандата. Не ме бе грижа. Беше вече твърде късно, з а да направи каквото и да е. Капанът е заложен.

Пренесох ръчната чанта на сестра Флеминг надолу по пътеката до

колата, която я очакваше, и я поставих върху седалката до Бичи.

Тя дойде и влезе в колата.

– Докато ме няма, внимавайте да не го тръскате – каза и колата тръгна.

– Ще се погрижа – обещах и останах да наблюдавам как старата татайка подскача и се друса по прашния път.

Е, завесата се вдига. Първата стъпка по моя план, а също и според плана на Лаура, беше направена. Сестра Флеминг замина. Следващата стъпка щеше да е, когато Мария си тръгне вечерта. Другите стъпки щяха да последват бързо. Но докато Мария не е тръгнала от вилата, завесата щеше да остане вдигната пред празна сцена.

Взех лодката на Бичи и въдица. Когато се отдалечих на около петстотин метра от пристана, загасих мотора и опънах кордата.

Слънцето припичаше. Върху лицето си чувствавах лъчите му, които се отразяваха във водата. В далечината виждах рибарските лодки, които се прибираха в Пескатори след нощния риболов. Мислех си дали Белини е станал. Очите ми бяха вперени в часовника. Осем и четиридесет и пет. Като че от цял час е осем и четиридесет и пет. Минутите се точеха като часове, а часовете – като месеци. Наведох рамене и се опитах да не мисля.

Лодката леко се полюшваше. Малка локвичка от мръсна вода на дъното заплашваше да изцапа краката ми.

Забелязах, че Валерия слиза по стъпалата на пристана. Облечена беше в жълт бански костюм. Изглеждаше много млада, както беше застанала на кея и си слагаше шапката за плуване. За пръв път осъзнах, че има хубава фигура – почти като тази на Лаура, но от нейната, устата ми не пресъхваше и сърцето ми не се разтуптяваше. Чувствата ми към Валерия бяха различни. Тя щеше да ми бъде жена, когато станеше моя, щеше да има време да събуди у мене същите чувства.

Видях я как се гмурка във водата и започва бавно да плува към мен. Когато се отдалечи на около петдесет метра от пристана, се върна. Разбрах, че не ме е забелязала в малката зелена лодчица. Зарадвах се. Не исках да разговарям с нея, докато не свърши всичко.

Наблюдавах я как се изкачи на кея, след това се затича по стъпалата, и свали плувната шапка. Гледах я по целия път нагоре до вилата, а след това тя изчезна.

Поиграх си с въдицата, подръпвах кордата и си мислех за нея. Мислите за общото ни бъдеще ми се струваха като да гледаш Тадж Махал на лунна светлина.

Около десет и половина мъжът с бялата риза, който ме стресна с въпроса дали съм ходил в главната квартира на генерал Костен, мина с моторницата си.

Беше с момиче – русо и дундесто, облечено със зелена рокля, която не отиваше на лицето му. Беше такъв тип момиче, за което би се оженил сержант от армията, за да му нареди много деца.

Той ми махна и ми се усмихна широко и приятелски. Аз също му махнах, но моята усмивка беше скована. Видях как лодката се отправя към Паланца и когато се изгуби от погледа ми, поех дълбоко въздух и ме побиха тръпки.

Всичко е наред, казах си. Той не си мисли за мен. Не ме е разпознал. Нямах да ми се усмихне така, ако смяташе, че съм Дейвид Чизхолм – дезертър и убиец.

Разклатих кордата и се наведох.

Предстоеше ми работа цяла нощ, рекох си. Той беше човекът, от когото се страхувах, олицетворяваше непредвиденото събитие. Сега вече нищо не можеше, да попречи на моя план.

Все едно, че се вирах в червената светлина на светофара и как тя се превръща в зелена.

През знойния следобед гледах да съм далеч от вилата. От два до четири лежах в леглото си вторачен в тавана, опитвах се да пропъдя всякакви мисли и броях мухите, накацали по стените и тавана.

Не успях да заспя. Знаех, че ако се отпусна, съзнанието ми ще се изпълни с картини за онова, което щеше да се случи в девет вечерта. Непрекъснато трябваше да правя опити да не се замислям и броенето на мухи се оказа много добро занимание.

Малко след четири отидох в гаража.

Бичи поставяше нови свещи на един камион.

Повъртях се; наблюдавах го и правех безсмислени забележки. С него трудно се разговаряше, тъй като никога нямаше свое собствено мнение. Винаги се съгласяваше с всичко, което казвах, колкото и глупаво и скандално да беше.

Скоро се изморих да разговарям с него, отидох до брега и започнах да хвърлям камъчета във водата.

Много често поглеждах часовника. Дори веднъж го допрях до ухото си, сигурен, че е спрял, но не беше. Времето вървеше непоносимо бавно. Най-накрая реших да правя нещо, за да убия оставащите четири часа, иначе щях да полудея. Тласнах лодката на Бичи във водата, запалих мотора и се насочих към Стрела.

Карах бавно, моторът леко мърмореше на половин обороти, не мислех за нищо.

Корабчето за Паланца мина покрай мен. Няколко туристи, облегна-ли се на парапета, ме зяпаха така, като че ли никога не са виждали мъж в лодка.

Промених леко курса, за да заобиколя Пескатори. Минах много близо. На брега, седнал върху преобърнатата лодка, с пура между зъбите седеше Белини и намръщен се приличаше на слънце.

Докато завивах, го видях да гледа часовника си. Във вилата Лаура щеше да поглежда от време на време своя часовник. Ние бяхме трима души, чакащи да стане девет часът, трима души, които си мислеха за убийство.

Минавайки покрай Изюла Белла, видях мъжа с бялата риза и жена му, застанали на терасата. Любуваха се на градините под тях.

Като чу лодката ми, той вдигна поглед, каза нещо на жена си и ми махна. Махнах в отговор.

Той направи знак, че ме кани да се присъединя към тях, но аз поклатих глава, сочейки часовника си. Нямах да му дам друга възможност пак да ми задава въпроси.

Дадох газ и се насочих към Стреза, но не слязох на брега. Движех се наблизко, успоредно на крайбрежната улица, гледах хората, които се скупчваха по парапета и файтоните и колите, които се мотаеха под слънчевите лъчи. Отклоних лодката от брега и я насочих към вилата.

Беше шест и половина, когато я завързах надлъжно на кея. Изли-зайки от нея, чух, че някой тича по брега. Погледнах. Беше Валерия.

– Къде изчезна целия ден? – запита ме тя усмихната. – Търсих те навсякъде.

– Ходих в Стреза – отговорих и веднага продължих – Бичи искаше някои резервни части. Нямах какво да правя, затова отидох.

– Хайде да се скрием на сянка, Дейвид. Искам да говоря с теб.

– Тя горе ли е при него?

– Да. Аз съм дежурна през нощта.

– Тя ли нагласи така?

Погледна ме изненадано.

– Да, тя го предложи.

Пресякохме плажа и стигнахме сянката на върбите.

– Имам новина за тебе, Дейвид.

Замръзнах.

– Хубава новина ли е?

– Да, скъпи, прекрасна.

Тя седна на един камък и ме дръпна до себе си.

– Говорих на Бруно.

– За нас ли?

– Не точно. За работата. Той иска да я започнеш, Дейвид.

Застинах за момент, чувствайки триумфална тръпка по гърба. Кой каза, че няма да изплувам? Всичко бе в моя полза – първо мъжът с бялата риза, а сега и това.

– Сигурна ли си, Валерия?

– Да, познах по погледа му. Той се зарадва.

– Но нищо не си разправила за нас?

– Не. По-нататък. – Тя се завъртя и ме погледна. – Радваш ли се, скъпи?

– Да се радвам ли? Това не е точната дума. Прекрасно е!

– Трябва да говоря с доктор Перели. Всички материали на Бруно са при него, а ако Бруно е съгласен, доктор Перели няма да възрази.

– Така че няма защо да заминавам в понеделник?

– Разбира се, че не. Ще разполагаш и със стая във вилата. Утре ще я подготвя за теб, скъпи. Ще имаш нужда от бюро. Може да отидем до Милано и да изберем някое.

– Не виждам защо да не продължавам да вдигам Бруно – казах. – Какъв е смисълът да се наема някой непознат за тази работа, след като аз съм тук?

– Добре, кажи на доктор Перели да не изпраща никого.

Тя плъзна ръката си в моята.

– Ще можем да се виждаме по-често. Ти ще работиш в къщата. О, Дейвид, толкова съм щастлива.

Прегърнах я.

– Какво ли ще каже Лаура?

– Какво значение има какво ще каже тя? – запита Валерия. – То няма нищо общо с нея.

Е, във всеки случай утре нямаше да има нищо общо с нея.

Притеглих Валерия към себе си и я целунах.

Малко след седем и половина Валерия и аз тръгнахме нагоре към вилата.

Лаура седеше на верандата и четеше. Бруно лежеше върху стола си, погледът му бе вперен в далечния връх Монтероне.

– Толкова ли е късно? – запита Лаура и затвори книгата. Погледна

часовника си. – Време е да се прибереш, Бруно. Тази вечер Валерия ще остане с теб. След вечеря ще слеза до къщата с лодките. Малко суинг добре ще ми се отрази, а зная, че това не е любимата ти музика.

Бруно я погледна с тревожни очи, но лицето ѝ беше студено и безизразно.

Преместих стола в стаята, а тя се оттегли по верандата към стаята си.

– Синьор, не мога да ви благодаря достатъчно, че ми давате тази възможност – казах на Бруно, след като го преместих върху леглото. – Ще направя всичко възможно да продължа работата ви така, както вие бихте искали.

Очите му се усмихнаха, той погледна Валерия и после пак мен.

– Сутринта ще говорим за това – каза Валерия, като леко погали челото на Бруно. – Той днес се измори и смятам, че вече трябва да си почине. Иди и вечеряй, Дейвид. Какво ще правиш тази вечер?

За щастие бях застанал с гръб към светлината и не се наложи да я погледна в очите.

– Ако не съм необходим тук, ще изляза за риба.

– Отбий се в десет и половина, преди да си легна – рече тя – да видиш как съм. Мисля, че сега Бруно ще поспи. Гледай да влезеш безшумно.

– Той дали разбира колко съм му благодарен? – запитях, когато се преместихме от спалнята на верандата.

– Няма защо да бъдеш благодарен. Така ти му помагаш. Той се безпокоеше за записките си.

– Добре, кажи му повече да не се тревожи.

Докато стояхме един до друг до парапета на верандата, си помислих, че следващият път като я видя, всичко щеше да е свършило.

Докоснах ръката ѝ.

– Обичам те, Валерия.

– Колко е приятно, че ми го казваш, и аз те обичам.

Оставих я и тръгнах към стъпалата, водещи към градината.

Лаура се появи от стаята си.

– Дейвид, нещо не е наред с колата – заяви, идвайки към мен. – Не зная какво се е случило. Стартерът не работи. След вечеря би ли я погледнал? Утре рано сутринта имам една среща в Милано.

Няма да имаш никаква среща утре сутринта, нито пък която и да е сутрин, помислих и я изгледах.

Лицето ѝ беше каменно, като издялано от мрамор, очите ѝ

блестяха.

- Да, ще погледна.
- Ще се опиташ ли да я поправиш?
- Ще я оправя.
- Ако съм сигурна, че колата ще е готова за утре сутрин...
- Ще я оправя.

Погледна ме продължително и твърдо и отново влезе в стаята си.

Беше осем и тридесет и пет. От отворената врата на гаража видях как Мария си тръгва по пътеката към портата.

Наблюдавах я как върви тежко и бавно надолу по пътя, докато изчезна от погледа ми. Разполагах само с тридесет и пет минути, докато започна да действам. Пистолетът беше в джоба на панталона ми, а торбичката с пясък – под ризата. Владеех се, бях изненадващо спокоен, но от напрежението ми се повдигаше целия ден.

Погледнах към вилата. Лаура беше тръгнала през верандата към мен.

Взех една отвертка и се върнах при колата. Когато тя влезе в гаража, дадох си вид, че съм много зает.

- Откри ли каква е повредата? – запита, застанала на прага.

Обърнах се. Светлината на залеза я огряваше по същия начин както онзи ден, когато бяхме в кръчмата на Пиеро и през полата видях строините ѝ крака и закръгления ханш.

Беше сложила перлите си и отново почувствувах онази тръпка на триумф по гърба си. Развръзката приближаваше. С ужас осъзнах, че съм забравил за перлите. Щях да отида до къщата с лодките без тях и оставах без мотив, който да припиша на Белини.

Но съдбата работеше за мен. Лаура сама поправи първоначалната ми грешка.

– Някой си е поиграл тук – казах. – Запалителната система е объркана изцяло. Ще ми отнеме половината нощ, за да я оправя.

- Сигурен ли си?

– Да, сигурен съм. Ако искаш колата да е готова за утре сутрин, по-добре ме остави да работя. Налага се да проследя всеки проводник. Страхотна бъркотия е.

- Направи каквото можеш, моля те.

- Ще стане.

Чух я, че си тръгва и се наведох над мотора. Така изчаках мъничко, после се изправих. Беше изменила половината път към къщата с лодките.

Оставих отвертката, отидох до пейката и избърсах ръцете си с един парцал. Сложих си ръкавиците.

Погледнах часовника. Беше осем и четиридесет и пет.

Дадох ѝ три минути да слезе по стъпалата и да влезе в къщата с лодките, след това тръгнах след нея.

Смрачаваше се бързо.

Преди десетина минути слънцето се беше спуснало зад планинската верига, хвърляйки червена светлина върху Лаго и върховете.

Бях обут с гуменки. Никакъв звук не се чу, докато слизах по стъпалата към пристана. Когато стигнах място, откъдето се виждаше къщата с лодките, спрях и се ослушах.

Видях как светлината струеше от големия отворен прозорец, а малко след това звуците на суинга нахлуха в тихия нощен въздух, силни и пронизителни. Музиката се засилваше, докато Лаура нагласяваше грамофона.

Сега Белини не можеше да е далече, си помислих, бързо изминах стъпалата и стигнах до входа. Спрях и се обърнах към Лаго, но вече беше твърде тъмно, за да забележа една малка лодка, насочваща се насам.

Погледнах часовника си.

Беше девет без девет минути.

Изкачих стъпалата към апартамента, стигнах до вратата и леко докоснах дръжката с пръсти. Беше заключено.

Извадих ключа-дубликат. Ръката ми беше твърда и при първи опит уцелих ключалката. Не се страхувах дали ще ме чуе. Грамофонът свиреше с пълна сила. Не се страхувах, че ако извика, някой ще я чуе.

Превъртях ключа и внимателно отворих вратата.

Беше се надвесила върху перваза на прозореца, гледаше навън с гръб към мен.

Затворих вратата.

– Лаура.

Трябваше да извия гласа си, за да надвия гърмящата музика.

Забелязах как потрепери, отстрани се от перваза и се обърна. Лицето ѝ имаше цвят на стара слонова кост, очите ѝ се разтвориха широко от изумление, страх и ярост.

– Какво търсиш тук? – ахна тя и направи една несигурна крачка към мен.

– Прецених, че е по-добре да дойда – казах. – Не мога да поправа колата.

Тя хвърли поглед към часовника върху камината, паниката и

яростта я загрозяваха.

– Иди в гаража и пак опитай! – изрече яростно. – И не се връщай тук да ме безпокоиш! Твоя работа е да я оправиш.

Приближих до полицата над камината с очи върху бюста на Данте.

– Не съм в състояние да извърша невъзможното.

И двамата крещяхме, за да надвикаме музиката.

– Прави това, което ти казвам! Веднага върви!

– Нищо не мога да направя – продължих. – Сега отивам до Стреза.

Имам среща с един приятел. Ако е толкова важно, ще вземеш колата на Бичи.

Виждаше как внимателно подготовеният план се разпада пред очите й.

Стоеше и се взираше в мен, а аз четях мислите й така лесно, като че ли изказваше с думи онова, което минаваше през ума й.

След три минути Белини щеше да бъде тук и аз щях да налетя на него. Белини трябваше да бъде спрял.

За това си мислеше.

Бързо се упъти към грамофона. Ако изключеше музиката, Белини щеше да се върне.

Ръката ми стисна главата на Данте.

Тя посягаше към копчето, когато хванах ръката й и я обърнах.

Вторачи се в мен, лицето й беше изкривено от ярост. Видя бюста в ръката ми. Забеляза, че съм с ръкавици. Спогледахме се. В тази последна секунда живот тя като че ли успя да види в очите ми какво смятам да извърша и как се е хванала в собствения си капан.

Алените й устни се разтвориха, за да извика. Злобен, страховит пламък мина през очите й, като у диво животно, попаднало в клопка.

Вдигна ръка, за да предпази главата си, но хванах китката й и с цялата си сила стоварих бюста отстрани на главата й. От силата на удара тръпки плъзнаха нагоре по ръката ми. Тъгълът на основата се заби в черепа й и почувствувах как нещо топло и мокро ме опръска по лицето. Хвърлих бюста, тя политна напред, пръстите й се бяха вкопчили в ризата ми.

Освободих се. Тя падна настрани и се претърколи по гръб, а полата й се вдигна над бедрата.

Стоях над нея. Вдишвах въздух на големи глътки, потта пълнеше очите ми и ме заслепяваше.

Нямаше нужда да я докосвам, за да разбера, че мъртва. Никой не можеше да изглежда така и да не е мъртъв.

Останах така две-три секунди, дълбоко поемайки си дъх, направих усилие да не гледам разширяващия се кръг от кръв, която попиваше в косата ѝ с цвят на мед. Издърпах перлената огърлица от врата ѝ и олюлявайки се тръгнах към вратата.

Луната се показа иззад планините и разпръсна бяло сияние върху неподвижните води на Лаго.

Застанах пред вратата на хангара за лодките и гледах езерото. На около четвърт миля разстояние различих малка лодка с гребла, която се насочваше към мен и бавно и продължително пое въздух с облекчетe.

Лодката нямаше да стигне до пристана за по-малко от петнадесет минути. Независимо, че ѝ обеща, че я уверяваше в точността си, закъсняваше!

Облегнах се на стената. Краката ми трепереха, сърцето ми беше така силно, та помислих, че ще се задуша.

Прииска ми се да избягам. Мисълта, че трябва да се занимая с Белини, сега ме изпълни с ужас.

– Чизхолм?

Изненадата да чуя този мек глас наблизо беше толова голяма, че за малко не припаднах. Бавно погледнах в посоката на гласа, бавно като човек, който очаква да види призрак и чува подозрителен шум зад гърба си.

Откъм сянката на върбите към мене се отправи високата костелива фигура на доктор Перели.

– Чизхолм?

– Да.

– Скрийте се. Какво правите тук?

Грамофонът продължаваше да гърми суинг с все сила и едва чувах какво ми казва. Толкова бях уплашен, че не можех да мръдна. Хвана ме за ръката.

– Онзи Белини е тръгнал насам – каза той бързо. – Скрийте се в сянката. Не искам да ни забележи.

Оставих се да ме отведе в сянката.

– Защо сте слезли тук долу, Чизхолм?

А бях достатъчно глупав да си мисля, че всичко върви по план.

– Исках да кажа на синьора Фанчино за колата.

Гласът ми излизаше като задъхано хриптене.

– Срегнахте ли се с нея?

– Не. Вратата беше заключена. Не ме чу.

– Добре. Страхувах се да не сте я предупредили. Знаете ли какво

планира?

– Планира? – повторих глупаво. – Какво искате да кажете?

– Тя и Белини планират да убият Валерия тази вечер. – Сега той е тръгнал насам – каза Перели. – Поставил съм му капан. Мястото е заобиколено от полиция.

Замълчах. Сърцето ми едва биеше.

– Тази жена е неуравновесена – продължаваше Перели. – Винаги ме е притеснявала. Невероятна е. Тя е причинила катастрофата на Бруно. Повредила спирачките. Стреми се към парите му, разбира се. Убедила Белини да убие Валерия тази вечер, а след това планира да убие Бруно. Организираща е всичко така, че да ви обвинят за смъртта на Валерия. Невероятен план.

– А откъде знаете? – запитах като думите едва излизаха от устата ми.

– Не могла да се стърпи да не разкаже на Бруно какво смята да направи. Мислела си е, че е безопасно, тъй като той не може да говори. Но шокът и тревогата му върнаха речта. Казах ви, че ако положи усилия, той ще си възвърне говора. Разказа ми го навреме, за да взема необходимите мерки.

Мислех си как лежи мъртва горе в апартамента, дълбоко поех въздух и ме побиха тръпки.

– Защо не сте ми казали?

– Страхувах се, че няма да изиграете достатъчно добре ролята си. Искях да гн хвана на местопрестъплението. Освен това едва вчера научих цялата истина за вас, Чизхолм. Довчера вие бяхте под подозрение.

Зяпнах го, а кръвта затуптя в слепоочията ми.

– Какво искате да кажете?

– Тя каза на Бруно, че сте убили някаква жена във Флоренция по време на войната. Отидох в американското посолство, за да науча повече. – Погледна през рамо. – Капитан Бус, бихте ли дошли тук, моля?

Един мъж се показа иззад дърветата.

Познах го, докато се приближаваше в тъмнината – човекът с бялата риза, само че сега беше облечен в униформа.

– Аз съм Джон Бус от военната полиция. Ние ви издирваме – продължи той. – Не сте ли срещали обявите ни в пресата? Мислех си, че никога няма да ви открием. Вече всичко е наред. Преди една година хванахме Костен да извършва поредното си престъпление и той ни каза, че ви е набедил за онова убийство във Флоренция. Няма от какво да се тревожите. Чист сте.

Бях застанал като истукан, не можех нито да се движа, нито да говоря, само се вирах в него.

– Идва – прошепна Перели и ме бутна назад към стената.

Лодката с гребла беше само на стотина метра от брега, но в нея не беше Белини. Мъжът, който гребеше, беше по-дребен и като приближи, видях, че носеше полицейско кепе.

– Какво става сега? – измърмори Бус на Перели и се отлепи от стената.

Полицаят спря лодката настрани.

– Намерихме Белини намушкан с нож – каза той и погледна Бус. – Мъртъв е. По начина, по който е пронизан, изглежда работа на мафията.

– По дяволите! – възкликна Бус. – Това разваля капана ви, докторе. Какво ще правите сега?

– Ще се кача и ще говоря с нея – каза Перели мрачно. – Може да се издаде. Искам да дойдете с мен – каза той на полиция.

– Да беше спряла този проклет шум – отбеляза Бус, поглеждайки към осветения прозорец. Сложи ръка върху рамото ми. – Радвам се за вас, Чизхолм. Прекарали сте ужасни дни. Но сега сте окей. Ще ви закарам до Милано и ще ви издадем паспорт. Ако искате да се приберете у дома, само кажете. Ще покрием всичките ви разноски.

Бях толкова стъписан, че не можех да мисля. След няколко минути щяха да я открият там горе. Ако щях да бягам, сега беше моментът. Но останах, където си бях, смазан от чутото. Нямало е нужда да я убивам. Само ако ми бяха казали!

– Идвате ли, капитан Бус? – запита Перели.

– Мисля, че няма смисъл. По-добре да остана надалеч от това. Ще остана тук с Чизхолм.

Перели и началникът на полицията влязоха в къщата с лодките.

Бус извади цигара, запали я и ме огледа на светлината на клечката. Видях как в погледа му се прокрадна изумление.

– Какво е това? Наранили ли сте се.

Не отговорих.

Лъчът на фенерчето му освети лицето ми.

– Целият сте в кръв. Какво сте правили?

– Защо не ми казахте? – извиках яростно. – Защо вчера не ми казахте, че съм чист?

Той ме хвана за ръката.

– Убихте ли я?

– Да, убих я. Мислех, че само така ще се спасим с Валерия. Убих я,

защото държахте проклетите си уста затворени!

Бус се поколеба.

– Ако вземеш моторницата, няма да те хванат – каза съвсем тихо. – Ще се кача и ще ги разприказвам. Взemi лодката и тръгвай. От онова, което съм чувал за нея, не е заслужила нищо по-добро.

Горе музиката изведнъж престана.

– Върви! – караше ме той.

Замислих се за последните шест години, през които се криех. Винаги имах надежда, че ще хванат Костен и това беше възможност да изляза на чисто. Сега нямах такава надежда. Трябваше да се крия през целия си живот.

– Къде си мислите, че бих отишъл? За какво ще живея? – казах. – Крия се вече шест години, да не мислите, че искам такъв живот?

– Стига си говорил, върви!

– Не се заблуждавайте, че ми правите услуга – казах. – Оставам тук и ще си понеса последствията.

Перели се появи на прозореца и се наведе.

– Капитан Бус! Не пускайте този човек да избяга!

Бус вдигна масивните си рамене с неудобство.

– Той не се и опитва – заяви и тръгна към къщата с лодките.

Седях на пристанищната стена, гледах тихите води на Лаго и се чувствах по-самотен отвсякога.

КРАЙ

© 1952 Джеймс Хадли Чейс
© 1993 Красимира Икономова, превод от английски

James Hadley Chase
The Wary Transgressor, 1952

Сканиране, разпознаване и редакция: Неизвестен

Публикация:

Джеймс Хадли Чейс. Смърт край Лаго Маджоре
Първо издание

Редактор: Игор Шемтов
Художник: Мишо Недков
Технически редактор: Олга Стоянова
Дадена за набор: март 1993. Подписана за печат: април 1993
Формат 84×108/32. Печатни коли 13. 203 с. 20 см
ISBN 954-597-001-4
ИК „Фама“, София, 1993
ДФ „Полиграфически комбинат“, София
с/о НИКА, 1993

Panther Book, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4977>]